

34

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX

TUDOR NEGOIȚĂ

Imprevizibilul joc

EDITURA MILITARĂ

TUDOR NEGOIȚĂ

Imprevizibilul joc

roman

EDITURA MILITARĂ — 1977

Ilustrația copertei :
AL. ANDREI

I. „Hello, boy!"

Străbătea cu pasul lui relaxat, de lungan flegmatic, holul mare al aeroportului Otopeni, alături de Dana, o puştoaică nălţuţă, cu nas obraznic şi ochi de veveriţă. Dana insistase s-o conducă la aeroport, era prima deplasare pe care-o făcea în lotul naţional, ce-i drept ca rezervă, iar Vlad n-o putuse refuza. Mai ales după ce apucase să-i spună că avea ziua liberă. Ba poate avusese un anumit rol şi faptul că nu se cunoşteau decît de trei zile, reflectă Vlad amuzat.

— Dana !

— Da, dragul meu.

— Cine e tipul ?

— Care tip ?

— Blondul cu plete pe lîngă care-am trecut adineauri.

— Nu ştiu, zise Dana. Nu l-am văzut niciodată, adăugă ea cu convingere, în timp ce-şi aranja din mers gulerașul alb, altminteri impecabil, al deux-pièce-ului cafeniu.

Îi venea de minune croiala costumaşului ăsta, culoarea la fel, se armoniza perfect cu faţa bronzată şi părul cu reflexe arămii. Dar Vlad se încruntă uşor şi o privi cu atenţie, ca şi cum cineva i-ar fi şoptit la ureche că Dana nu era Dana, ci o soră a ei geamănă, pusă pe şotii. În viaţă sînt unele întîmplări mărunte — îşi aminti el deodată cuvintele colonelului Dumitrescu — aparent lipsite de însemnătate, pe lîngă care ai putea trece făcîndu-te că nici nu le-ai observat. Dar care, dacă te-apuci să le zgîndăreşti... Dumitrescu îşi întrerupsese atunci remarca, mulţumindu-se să ridice din umeri cu aerul său morocănos,

iar el nu întrebase nimic, schimbaseră vorba. Pînă la cei 32 de ani pe care-i avea, Vlad constatase și singur că în general nu-i bine „să zgîndărești“, dacă vrei să nu-ţi complici existența. Acum, de pildă, avea sentimentul, greu explicabil, dar foarte clar, că dăduse peste o astfel de întîmplare și că cel mai cuminte pentru liniștea zilei lui libere ar fi fost să lase lucrurile cum erau.

Totuși, de ce naiba îl mințea Dana ? !

Trecuseră cu numai cîteva clipe în urmă pe lîngă un individ cam plinuţ, blond, cu plete și obraz de fată, care aruncase o privire spre Dana părînd s-o recunoască. Vlad trăsese cu coada ochiului spre rezerva numărul unu a lotului naţional, care-l zărise și ea pe blond, dar întorsese repede capul spre Vlad, îi aranjase puţin mîneca suflecată a cămășii, spunînd ceva despre „fetele care deja au venit“. Individul plinuţ răsucise atunci și el capul, dar în direcţia opusă, înţelegînd parcă intenţia Danei de a nu-l recunoaște.

Sigur, era posibil ca totul să fi fost o simplă coincidență, ori o impresie pur subiectivă, și Vlad ar fi putut să nu mai întrebe nimic acum, din moment ce Dana susținea cu atîta fermitate că nu-l cunoștea pe blond. Dar pentru asta ar fi trebuit să nu fie Vlad.

Se opri lîngă unul din fotoliile sălii largi, lăsă jos sacoșa de voiaj și privi spre Dana cu capul puțin plecat, așteptînd parcă o revenire asupra celor spuse. Dar Dana își făcea de lucru cu brățara subțire de la mînă, care părea să o intereseze în mod deosebit.

— Să nu mai minți, fată dragă, surîse Vlad. Nu te pricepi.

— Eu mint ? ! se zburli Dana.

— Vezi, începu Vlad, aranjîndu-i o buclă, un om nu poate fi atît de sigur că n-a mai văzut *niciodată* pe cineva, fără să arunce, reflex, încă o privire spre cel despre care vorbește. Tu ai omis acest amănunt. Și-ai întrebat „care tip ?“ doar ca să cîștigi timp.

— Pisălogeala asta se cheamă „o scenă“ ? ! izbucni Dana pe neașteptate. În definitiv, de ce crezi că ai dreptul să-mi faci o scenă ?

— Trucul numărul trei, observă Vlad. Supărarea agresivă cînd te simți prins cu ocaua mică. Mai știi și altceva ?

— Ah, ești îngrozitor ! Pur şi simplu, îngrozitor ! Mi-au zis fetele că aşa am să păţesc cu... Chiar nu poţi să trăieşti fără să suspectezi în fiecare minut pe cineva ? !

— Faci progrese, remarcă Vlad. Chestia cu „deformarea profesională“ reuşeşte uneori ! Dar eu n-am complexe, cine-i tipul ?

— Împăratul Patagoniei !

— Și mai bine acum ! aprecie Vlad. Zeflemeaua reușește deseori ! Dar cel mai grozav e să spui adevărul. Cu candoare, s-ar putea ca tocmai asta să nu cred. Încerci ?

Ochii Danei se opriră în ochii lui.

— Zău că aşa s-a prezentat, o luă ea în glumă. „Împăratul Patagoniei“ ! E un băiat amuzant ! Ernest îl cheamă. Ernest Müller sau aşa ceva, mi-a făcut cunoştinţă cu el Nela, aseară. În hol la Lido !... Mai ai şi alte întrebări în loc de „drum bun“, dragul meu ?

— De ce mi-ai ascuns că-l cunoști ?

— Pentru că văd cît eşti de gelos ! Cît de groaznic ești de gelos, fără nici un motiv, orice ai spune ! Și pentru că... știu unde lucrezi ! Te cred în stare să mă opreşti să plec, așa, ca să previi „o catastrofă“, desigur ! Pentru o prostie ca asta ! Ia spune, ai fi în stare ? !... Vlad !

Privirea Danei era realmente alarmată.

— ...Îţi doresc succes la Ankara ! Să nu veniţi fără cupă !

— Ah ! Dar asta e cu totul altceva ! se lumină Dana. Și tu faci progrese rapide, meriţi un premiu ! Îţi dau voie să mă săruți, dar repede, au să țipe la mine c-am întîrziat.

Vlad privi ochii căprui cu sclipiri ștrengărești, se înclină ușor și abia atinse cu buzele mîna fetei.

— Dacă vrei să mai fim prieteni, să nu mă mai minţi niciodată. Nu te pricepi, încă ! Iar amatorismul m-a plictisit întotdeauna. Drum bun !

Văzu cum Dana îl privi cu atenţie, cîteva clipe lungi, apoi își smulse mîna din mîna lui, luă geanta de voiaj, se răsuci brusc și porni în fugă spre grupul de sportive care se grăbeau să intre în camera de control a aerogării.

Vlad se întoarse și constată că, între timp, Ernest Müller dispăruse. Müller ! Ernest Müller ! Unde mai văzuse figura bălaie a nemțișorului ăsta ? ! Și unde dispăruse ? ! A ! La biroul de informaţii era !

Vlad se apropie cu pas lent şi mai apucă să audă cum, într-o germană corectă, funcţionara în costum de stewardesă îi explica blondului plinuţ :

— ... peste o oră şi jumătate, iar timpul este excelent, domnule, fiţi liniştit.

Ernest Müller mulţumi şi se îndepărtă.

— Dumneavoastră ? întrebă funcţionara. Era o fată nostimă, pistruiată, cu părul roşu.

Vlad o privea cu un aer contemplativ, aşteptînd de fapt ca Müller să se îndepărteze suficient de mult. Fata surîse, dar reveni de data asta în franceză :

— Doriţi o informaţie, domnule ?

— Da, spuse Vlad în româneşte, cu o voce scăzută, luîndu-şi acum un aer afectat. În ce direcţie pleacă următoarele două avioane ?

— Spre Ankara şi spre Viena, peste un ceas şi respectiv un ceas şi jumătate... De ce ?

— Am... o dimineaţă liberă, explică Vlad senin. Mă gîndeam să fac o mică plimbare, dar Viena sau Ankara... Hm, o să mă mai gîndesc, hotărî el pe un ton din care era imposibil să-ţi dai seama dacă glumeşte sau o spune-n serios. Se îndepărtă apoi în direcţia opusă celei luate de Müller, sub privirea nedumerită a funcţionarei roşcate, care parcă aştepta ca bărbatul să se întoarcă şi, izbucnind în rîs, s-o întrebe dacă n-are cumva o după-masă liberă. Dar Vlad îşi continuă drumul preocupat.

Aşadar, Viena... Şi... interes pentru ca nu cumva timpul să-i amîne plecarea...

De unde ? De unde îl ştia pe acest Müller, care acum se aşezase cam cu spatele spre locul unde era Vlad şi fuma cu un aer neglijent, indiferent, absolut indiferent şi nepăsător faţă de tot ce era în jur ? Alt truc vechi, chiar dacă acest Müller era mai stăpîn pe el decît Dana. Şi-l chema într-adevăr Müller ?... Şi... ?

Vlad coti pe coridorul larg al aerogării şi intră într-o cabină de telefon.

— Hotelul Lido ?

— Da, vă rog, se auzi în aparat o voce bărbătească.

— De la O.N.T. sînt, începu Vlad precipitat, am o rugăminte la dumneavoastră.

— Da, vă rog.

— Un domn, Ernest Müller, are să ne achite prețul unui autoturism pe care l-a închiriat. Puteți să-mi faceți legătura cu camera lui ?

— Nu, vă rog !

— Nu cumva a plecat ? se nelinişti Vlad.

— Ba da, domnule, dar în oraş, revine, n-aveți nici o grijă.

— Revine precis ?

— Precis, a achitat chiar acum două ore prețul camerei pe încă o săptămînă.

— A, mulțumesc ! Încă o clipă, vă rog. Müller sînt mulți. Domnul acesta pe care-l caut...

— E blond, grăsuț, cu plete.

— Înseamnă că nu este el, făcu Vlad dezamăgit. Alt Ernest Müller nu aveți ?

— Nu, îmi pare rău.

— Iertați-mă pentru deranj !

— Pentru puțin...

Alt truc vechi deci, pe care, meticulos, Müller nu se sfiise să-l folosească. Avea interes ca cei de la hotel și deci oricine s-ar fi interesat despre el să nu bănuiască măcar că pleacă azi. De ce ?

Ernest Müller ! Müller, Müller, Müller !

Și deodată Vlad își aminti. Cu trei zile în urmă, îl zărise pe acest Müller pe o bancă, în părculețul unei piațete a orașului. Müller stătea cu un ziar în mînă, părînd că aşteaptă pe cineva, iar ei îl crezuseră chiar „o cunoștință" a celui după care umblau. Se dovedise totuși că nu era așa și acțiunea continuase, uitase complet de acest Müller, pînă acum.

Și totuși... nu numai de-acolo îl cunoștea ! Nu. Undeva în memorie figura acest Müller ; cîndva, în trecut, întîlnise figura acestui „Împărat al Patagoniei" ! Cînd ? Unde ?

Hm ? ! Împărat al Patagoniei ! ? ! !...

Vlad căută altă fisă și intră grăbit în cabina din care abia ieșise.

— Mihai ! ?... Auzi, vreau să te întreb ceva... despre un tip care te interesează.

Telefonul pe circuit interior sună din nou. Era al cincilea apel în primul sfert de ceas al dimineţii de lucru pe care o sperase liniştită şi, fără a fi superstiţios, Dumitrescu începu să aibă presimţiri sumbre cu privire la întreaga zi. Cînd mîrîiturile cutiilor de ebonită colorată începeau în acest ritm de la opt dimineaţa, o ţineau de regulă aşa toată ziua. Întinse mîna să apuce receptorul, cînd telefonul verde din dreapta, directul, sună şi el scurt, repetat, parcă pentru a-i transforma în certitudine presimţirea ce-l încerca. Dumitrescu ezită o clipă, apoi apucă receptorul verde.

— Da.

— Căminul de fete ? se auzi în receptor o voce bărbătească grăbită. Vă rog cu...

— Aţi greşit numărul, spuse Dumitrescu şi închise.

Asta era o „distracţie" suplimentară. În ultimele zile, numărul unui cămin de fete din Capitală fusese, se vede, schimbat. Şi se apropia la diferenţă de numai o cifră de numărul telefonului său, pe care îl avea de ani de zile şi pe care, din motive foarte complexe, nu-şi permitea să-l schimbe. Hotărî să solicite schimbarea numărului de la cămin, altfel zilele de lucru ameninţau să se transforme într-un calvar. Pe puţin zece persoane greşeau zilnic, deranjîndu-l inutil, în momente uneori cu totul „fierbinţi", cerînd cu nevinovăţie să vorbească cu Viorica, Ligia sau cu naiba mai ştia cine ! Cîte trebuiau să fi fost toate apelurile zilnice la cămin, dacă erau atîţia cei care greşeau ? !...

Interiorul plînse iar, lung, şi Dumitrescu ridică receptorul cu un gest resemnat.

— Colonel Dumitrescu.

— Salut, bătrîne ! se auzi în receptor o voce veselă.

Era clar, ziua începuse prost. Vocea era a colonelului Anghel. Se cunoşteau de aproape douăzeci de ani, de pe timpul cînd Anghel era un tînăr tehnician reparator de aparate de radio. Atunci îl cunoscuse Dumitrescu, îl convinsese să intre în securitate, iar acum... De cele mai multe ori, veştile pe care i le dădea Anghel erau neplăcute. Iar cînd Anghel mai era şi vesel, cum era azi, însemna că vestea era de-a dreptul îngrijorătoare.

— Salut, tinere ! bombăni Dumitrescu.

— Am o veste grozavă !

Pentru Dumitrescu fusese mult timp un mister cum putea omul acela să dea şi mai ales să primească cele mai neplăcute veşti cu zîmbetul pe buze. Odată, în urmă cu vreo cinci ani, intrase în cabinetul lui Dumitrescu şi-l anunţase din uşă, rîzînd : „Ştii, doctorii au decretat azi : am cancer ! Iei o ţigară ?“ Din fericire, alarma fusese falsă, dar de atunci Anghel se lăsase de fumat, ceea ce îl făcea pe Dumitrescu să bănuiască, în spatele nonşalanţei zîmbăreţe a lui Anghel, o frămîntare perfect mascată.

— Dă-i drumul ! făcu Dumitrescu, uitîndu-se urît la cele trei dosare de pe biroul său, pe care nu apucase să le deschidă. Şi îşi planificase să le studieze minuţios, „azi, neapărat“ pînă la 11,30, cînd intra într-o şedinţă cu şefii serviciilor de contrainformaţii militare din teritoriu.

— M-am gîndit că te plictiseşti, din lipsă de ocupaţie, spunea Anghel, pregătindu-l parcă pentru „veste“.

— Ai nimerit-o !

— Aşa că am să-ţi dau ceva cu care să te distrezi măcar o săptămînă.

— Mă mai fierbi mult ?

— Bătrîne, azi-noapte la ora două fix, 224 a emis iar.

— Pe aceeaşi lungime de undă ?

— Da, dar cu altă cheie de cod. Acum o oră am reuşit să-l spargem, eu şi doi băieţi ai mei. E încurcată, bătrîne, e vorba de obiectivul tău favorit, mai exact de ambele tale obiective iubite, unde te lăudai că nu s-a mai întîmplat în ultimul an nimic. Informaţiile transmise sînt de-acolo, par să aibă cîte un om în fiecare... Mai suporţi ?

— Mai e ? mormăi Dumitrescu.

Într-adevăr, vestea era proastă de tot. 224 emitea prin mesaje „comprimate“, care ajungeau în eter sub forma unei simple păcănituri, strecurate într-o emisie de radioamator. Dacă însă păcănitura aceea banală era „decomprimată“, adică reînregistrată şi ascultată pe o bandă cu turaţie lentă, apăreau cifre, un şir de cifre, mesajul propriu-zis. Restul era o treabă „de rutină“, trebuia „spart“, codul, mai exact găsită cheia care se schimba periodic.

Ar fi fost o greşeală ca radioamatorul să fie arestat, atît timp cît puteau controla activitatea lui nestingheriţi

și cît timp nu reușiseră să-i identifice pe culegătorii de informații.

— Mai e, continuă Anghel. În sensul că textul descifrat o să-ți pice plocon, cît de curînd, dar probabil... de sus! Ți-am spus, ca să nu faci un atac de cord cînd te-o chema generalul și ți-o pune hîrtiuța noastră în față!

— Ești drăguț! zise Dumitrescu.

Pînă atunci 224 se mulțumise să transmită date aproape banale. Acum însă... Cele două obiective „favorite" ale lui Dumitrescu, de care se preocupa adică în mod special, erau o unitate de aviație și un institut de proiectări.

— Ca întotdeauna. Te las, mă sună șeful! Salut, bătrîne!

— Salut!

Nu închise bine telefonul, că cel alb, interjudețean, și cel roșu, special, sunară simultan, de parcă s-ar fi înțeles.

Locotenent-colonelul Pavel Ion se privi în oglinda din micul hol al apartamentului. În civil constată că arăta tare rău, hainele i se păreau largi, cumva străine, parcă îmbrăcase ceva de căpătat. Se întoarse cu pas șovăitor în sufragerie, luă servieta de pe un scaun, privi încă o dată la biletul pe care-l lăsase pe masă.

„Voi lipsi cîteva zile, nu vă îngrijorați, sînt în misiune".

Se răzgîndi. Scrise alt bilet în care nu mai existau cuvintele „nu vă îngrijorați" și „sînt în misiune". Medită iarăși cîteva secunde. Prin fereastra deschisă pătrundea din apartamentul vecin o muzică vioaie, de la un tranzistor uitat probabil deschis.

Rupse toate biletele și scrise altul. „Voi lipsi un timp". Asta i se păru bun, arse celelalte hîrtii și le aruncă la gunoi, se întoarse în cameră, intră în dormitor, unde dintr-o fotografie mare, de pe noptieră, zîmbeau, cu zîmbetul universal al copiilor, Iulia și Costin.

Dintr-o altă fotografie, de pe peretele opus, surîdea un tînăr locotenent, în costum de zbor, cu casca de pilot în mînă. El era, el acum mulți, foarte mulți ani...

Îmbrăţişă camera cu o privire lungă, ieşi, încuie cu grijă apartamentul şi se strecură pe scara blocului, cu servieta veche în mînă.

— Şaptesprezece puncte, plus cărţile şi spatia ! Iar ai pierdut !

— Amestecă-le şi taci ! Dacă la fel oi fi măsluind şi hîrtiile blocului...

— Hai, nene Iorgule, fără de-astea, că mă supăr ! Spune mai bine că nu te pricepi ! Asta e, dacă m-apuc să joc cu pensionarii. O să-mi stric stilul !

Cel apostrofat îşi scoase o batistă mare cu care îşi şterse chelia, oftă şi se plînse :

— Cel puţin dacă n-ar fi căldura asta !

— August, de ! Te pomeneşti că d-aia pierzi !

— Nu-mi dai să tai ?

— Stai, stai aşa ! Uită-te la asta care vine ! A pornit-o de dimineaţă !

Din holul blocului în care stăteau cei doi bătrîni se vedea o grădiniţă ce dădea în artera aglomerată a oraşului. O femeie ca la treizeci de ani, brunetă, cu ochelari mari de soare, se apropia de intrare cu pas grăbit. Intră în hol, rămase o clipă surprinsă dînd cu ochii de cei doi bătrîni, pe care nu se aştepta să-i găsească acolo, porni pe scară în sus.

— Pe cine căutaţi, vă rog ? se interesă administratorul.

Femeia aruncă peste umăr, continuîndu-şi drumul :

— Pe tovarăşul arhitect Balaban.

— Nu-i acasă tovarăşu' !

— Nu-i nimic, îl aştept, spuse femeia pe un ton corect şi dispăru pe scară în sus. Tocurile ei ascuţite se mai auziră păcănind un timp. Bătrînii se priveau semnificativ.

— Uite-aşa e în fiecare zi ! Am să pun problema în comitetul de bloc ! La prima şedinţă !

— Ce problemă ?

— E o ruşine, domnule, o ruşine, dumneata nu ştii că plecai la serviciu, dar eu, în fiecare zi, de patru luni de cînd

s-a mutat Balaban ăsta aici, casc gura la paţachinele care-şi flutură fustele pe sub nasul meu !

— Te mai distrezi şi tu ! zise nea Iorgu.

— Lasă-mă, domnule, cu distracţia, că m-apucă dambla ua !... Le cară aici una după alta ! Uneori două pe zi ! Niciodată aceeaşi, mereu altele ! Cînd pe motocicletă le-aduce, cînd vin singure, le dă cheia, ca ăsteia, şi-l aşteaptă sus ! Îţi spun că e o ruşine ! De ce nu se-nsoară ? !

— Arhitecţii ăştia...

— Ce arhitect, că-i un zugrav nenorocit ! Vopseşte decoruri de-alea pe la teatre, ba o dată l-am văzut, eu, cu ochii mei l-am văzut, la moşi, dînd cu pensula, să ia bani !

Discuţia continuă pe aceeaşi temă, de care în cazul acesta Balaban era total străin. Femeia cu ochelari mari de soare trecuse cu un surîs pe lîngă apartamentul de la etajul trei, pe care era o plăcuţă cu numele „arhitectului", urcă mai sus un etaj şi rămase cu urechea lipită de-o uşă, ascultînd.

Leo Maican se plimba cu pas degajat, fumînd ultima ţigară înainte de intrarea în sala de control a aerogării. Părea totul în ordine. Absolut totul.

Un sentiment deprimant, un sentiment de panică inexplicabilă îl încerca totuşi în mod bizar, manifestîndu-se printr-o senzaţie neplăcută de gol în coşul pieptului. Un presentiment ? Nu credea în presentimente.

Recapitulă rapid situaţia. Nici un material compromiţător asupra lui, nici o armă, nici măcar un microfilm ascuns, ori o peliculă suprasensibilă care să se voaleze la prima geană de lumină. Paşaportul în ordine, cu viza de intrare pusă corect, fotografia lui fixată cu timbru sec.

Activitatea din ultima lună ? Relaţii absolut inofensive, cu persoane care nu se gîndiseră în viaţa lor la spionaj, mai exact relaţii absolut neimputabile sub aspect legal. Cu condiţia să nu li se cunoască sensul ascuns. Dar acest sens era imposibil de aflat, constată mai liniştit Leo. Singura întîlnire cu o persoană ce ar fi putut fi reperată anterior — pentru că lucra în România de mai mult timp — fusese realizată în condiţii de maximă pru-

dență, după un contrafilaj savant, efectuat reciproc, timp de aproape două ore, pe jos și în mașini. Atunci ? !...

Vocea plăcut timbrată a funcționarei aeroportului răsună ca un balsam în megafoane : pasagerii erau invitați în sala de plecare și li se ura drum bun.

Fără să se clintească măcar, deși ar fi dorit să se repeadă primul spre sala controlului vamal, Leo lăsă să se adune majoritatea pasagerilor, apoi stinse cu un gest liniștit țigara și porni agale, se așeză la sfîrșitul rîndului de bărbați și femei ce aveau să-i fie tovarăși de drum.

Și aici părea totul în ordine. Totuși, senzația ciudată, acel aparent rău de aer care îi stăruia în coșul pieptului rămînea prezent, simțea că avea să rămînă acolo pînă la decolarea avionului.

Nu, nu era totuși făcut pentru meseria asta ! Ce s-ar fi întîmplat dacă ar fi avut asupra lui documente compromițătoare sau ar fi avut în România misiuni mult mai periculoase, contacte cu agenți dubli, așa cum aveau să-i fie date, probabil, pe viitor ? !

Fără să vrea, ridică din umeri ușor, amintindu-și că își mai pusese această întrebare cîndva, după ce văzuse primul om murind sub ochii lui. Fusese un coleg, la școala de spionaj. Lucra de fapt pentru alt serviciu și fusese dibuit. Au încercat să-l înhațe discret, dar tipul le scăpase ca prin farmec și pusese mîna pe o armă automată cu care își făcuse un fel de harakiri modern.

Imaginea muribundului prăbușit pe podea la numai doi metri de el îl obsedase pe Leo nopți în șir. Influențase probabil și testarea la care erau supuși periodic, pentru că la sfîrșitul cursului i se repartizase o misiune absolut de rutină, apoi cea de acum, din România care, de asemenea, era lipsită de risc. Și totuși... avusese încă de atunci, încă de la început, sentimentul straniu că va capota...

La rînd, în fața lui, un negru și un ardelean de prin părțile Mureșului se înțelegeau dificil într-un cocteil anglo-franco-român, rîzînd însă foarte veseli, aproape la fiecare replică. În spate... Auzi o voce cu tente golănești, marcînd cuvintele tărăgănat pe un ton net masculin, în românește :

— Colosală tipa ! Lîngă fereastra din dreapta. Uită-te puţin ce picioare !

Un al doilea bărbat, tot în spatele lui, se mulţumi să aprobe cu un „Ohoho !“ entuziast. Leo nu se întoarse spre cei doi, dar nu rezistă ispitei de a-şi răsuci puţin capul spre dreapta, trăgînd cu coada ochiului pentru a o vedea pe „tipa colosală“. În dreapta, însă, lîngă fereastra prin care pătrundea lumina limpede a dimineţii de vară, nu era nimeni care să justifice cît de cît asemenea aprecieri. Leo medită o clipă la subiectivismul omenesc şi se întoarse să vadă, de curiozitate, figura bărbatului care lua drept extraordinar ceva cu nimic ieşit din comun.

Întîlni figura zîmbitoare a unui lungan blond, blond ca şi el, dar tuns scurt, care îl privea cu o atenţie concentrată, părînd încîntat de revedere şi care îi şopti abia auzit :

— Hello, boy !

Golul din stomacul lui Leo explodă brusc, ceva ca o senzaţie electrică de frig îl cuprinse, subit palmele îi transpirară. Lunganul făcuse un pas înainte, ajungînd astfel lîngă el, şi continua să-l privească surîzînd amical.

Leo reuşi să nu clipească măcar, să nu-i tremure nici un muşchi de pe faţă. Intui însă în aceeaşi fracţiune de secundă că era pierdut, pierdut cu desăvîrşire, că presentimentul care îl încercase nu fusese un presentiment. Aceeaşi figură, a blondului zîmbăreţ, o întîlnise în urmă cu un sfert de ceas, ochii aceia fără expresie se fixaseră doar o clipă în ochii lui, şi trecuseră mai departe. Omul care venise cu Dana la aeroport ! El era !

— Cu mine vorbiţi ? ! zise în germană Leo şi se arătă chiar uşor vexat, reuşind să se stăpînească încă perfect.

— Nu, Herr, nu cu dumneavoastră, îl informă candid lunganul, la fel de scăzut, dar tot în româneşte, vorbeam cu... împăratul Patagoniei !... Voiam să-l întreb dacă n-a uitat cumva să ne lase şi de data asta pliculeţe !

— Nu înţeleg româneşte ! replică Leo sec, dar îşi dădea seama că numai puţin înainte, întorcînd capul pentru a se uita după tipa „colosală“ se trădase şcolăresc de simplu. Aprecierea cu privire la „tipă“ şi la locul de lîngă fereastră, în dreapta, fusese făcută tot în limba română.

Pe drept motiv, blondul rînjea batjocoritor, iar Leo intui că jocul încăpuse pe un făgaş fără ieşire. Ah, acel „Hello, boy !..."

Cu aproape şase ani în urmă, Leo îşi permisese o glumă care acum i se părea idioată, o glumă de puştan, de licean prost, dar care pe timpul acela o considerase magnifică.

Lăsase atunci pe la mai mulţi prieteni plicuri închise pe care aceştia să le predea „unor oameni care ar întreba de el". Apoi Leo bătuse la maşină un denunţ către securitatea oraşului Sibiu unde locuise. Scria că Leo Maican se făcuse vinovat de un delict, minor, dar care ştia bine că-i va înfuria pe ofiţeri, lovindu-i în amorul propriu. În finalul denunţului anonim indica şi adresa unde s-ar afla ascuns. La adresa indicată însă ofiţerii avuseseră surpriza să li se ofere un plic în care era doar o hîrtie cu două cuvinte : „Hello, boy !" Întrebat de Leo, prietenul spusese că acesta s-ar afla la altă adresă, pe care i-o indicase Leo într-adevăr. Ajunşi acolo, în alt capăt al Sibiului, securiştii primiseră alt plic cu acelaşi „Hello, boy !" şi aşa mai departe. Vizitară un lanţ întreg de cunoştinţe ale lui Leo care, cu inocenţă deplină şi neînţelegînd în mod real enervarea ofiţerilor, le înmînau plicurile lăsate cu „Hello, boy !" şi le indicau alte adrese. Numai în ultimul plic, de la capătul lanţului de prieteni, Leo îşi permisese să-i numească „poliţişti stupizi, capabili să-l prindă pe împăratul Patagoniei, nu pe el".

Dar atunci denunţul fusese pus la cutie de cineva, după ce Leo reuşise să fugă din ţară. Să fugă cu hotărîrea fermă de a nu reveni niciodată...

Oare aveau o evidenţă atît de perfectă încît să-l descopere chiar dacă venise în ţară cu alt nume ? Sau blondul era unul din ofiţerii din Sibiu pe care-i pusese el pe drumuri şi care nu-l uitase ? Era posibil aşa ceva ? După şase ani să-şi aducă aminte de chipul lui dintr-o fotografie ? ! Şi de acel „împărat al Patagoniei" ? !

Dacă avea să fie arestat, era greu să le dovedească faptul că totul fusese o glumă, aveau să înceapă să scormonească, iritaţi de farsa lui de-acum şase ani, pe care

probabil n-o prea savuraseră, oare aflaseră ceva și de traficul de valută ? !... Mai puteau stabili pînă la urmă un șir de relații ale lui din ultima lună la București. Și puse cap la cap, toate acele relații...

Nu ! Singura lui șansă era să nu recunoască nimic, să joace tare, pînă la cap, pînă în pînzele albe, rolul inocentului ! Așa că, abordînd același aer distant, Leo repetă calm, tot în germană :

— Îmi pare rău, nu știu românește.

Blondul încetă să zîmbească, duse mîna la spate, scoase din buzunarul pantalonului o legitimație și o puse discret în fața lui Leo.

— Perfect ! spuse el, în germană de data aceasta, altminteri pe un ton foarte politicos. Vă rog să veniți cu mine, pentru o mică formalitate.

— Îmi pare rău, se apără Leo cu o voce sigură, dar pierd avionul și am afaceri importante care nu suferă amînare.

Debitase toată formula liniștit, dar pe un ton care nu permitea replică, privind distrat mica legitimație prinsă în pînză cafenie. Pe fotografia legitimației întîlnise același chip surîzător, dar de data asta în uniformă. Leo își mută privirea pe coperta alăturată unde citi scris cu tuș negru : Căpitan Zețaru Vlad.

— Vă răpesc numai zece minute, replică blondul fără să pară impresionat. Zece minute, în care, fiți sigur, nu va decola avionul.

Inițial, Leo își propuse să amenințe cu ambasada. Știa însă că ambasada țării al cărei cetățean pretindea a fi nu ar fi fost deloc încîntată să audă măcar de numele său... Altă soluție era să încerce una din teribilele figuri japoneze, mult exersate în școală, și să caute să dispară rapid din aeroport. Măsură însă statura blondului zîmbăreț și renunță. Nu atît umerii largi și pectoralii care întindeau cămașa îl impresionau, cît fața osoasă, prelungă, gîtul puternic și spatele perfect drept, rar întîlnit la oameni înalți. Dovedeau un sportiv înnăscut. Era puțin posibil ca lunganul ăsta flegmatic să se lase surprins cu o lovitură, iar dacă chiar ar fi fost surprins, Leo observă cum milițianul înarmat

de la ușă privea atent spre ei, iar alături de Vlad remarcă abia acum un bărbat cam la patruzeci de ani, în civil, cu o față lată și privirea aceea atît de specifică polițiștilor din lumea întreagă. Era probabil cel ce spusese acel „Ohoho“ !

— Dacă voi întîrzia la avion și voi pierde legătura la Viena, voi înainta un protest scris ministrului dumneavoastră, începu Leo cu voce foarte sigură, dar ieși din rînd și porni înapoi, defilînd prin fața celor cîțiva întîrziați care îl priveau impasibil, preocupați de bagajele lor. Auzul lui Leo fu apoi izbit de rîsul viguros, simultan, al negrului și al românului, care fuseseră în fața lui și care nici măcar nu remarcaseră că omul de lîngă ei fusese reținut. Lui Leo i se păru însă că și ei erau polițiști, că un cor întreg de polițiști, cei pe care îi pusese pe drumuri la Sibiu, rîdeau acum de pățania lui. Ce știau oare ? Ce dovezi puteau avea ? ! Cînd le adunaseră ?

Lunganul blond mergea alături de el cu același pas relaxat, se opri în fața unei uși, o deschise și îi făcu loc să intre. Leo intră. În încăpere erau doi tineri, dintre care unul în uniformă de miliție. Însoțitorul său rămase însă în ușă. Părea că misiunea lui se încheiase.

— Va veni Mihai într-un sfert de oră, i-am telefonat, se adresă el celor doi. Începeți formalitățile pînă atunci, domnul se dă drept neamț. Vorbește săsește, de fapt, binișor. Să trăiți !

Nedumerit, Leo văzu cum omul care îl reținuse începuse să închidă ușa în urma lui. Doar în ultimul moment se răzgîndi, zîmbi iar larg și i se adresă lui de data asta, dar tot în românește :

— Herr Leo, zece minute sau zece ani, asta depinde. Cu niște „polițiști stupizi“ nu poți ști niciodată. Ridică apoi un deget la o șapcă imaginară și salută cu același surîs imposibil care părea să spună : „Hello, boy !“

Leo se întoarse spre cei doi tineri care, după plecarea lui Vlad, păreau destul de nesiguri pe gesturile lor. În ciuda aerelor foarte severe pe care și le luau, Leo intui dintr-o privire că erau amîndoi la prima operațiune de acest gen, așa că scoase cu gesturi liniștite pașaportul, îl puse deschis pe masă și anunță calm, în engleză, pentru a produce mai mare derută :

— Colegul dumneavoastră face o confuzie. Sînt cetățean străin, dar nu german, după cum vedeți, nu mă cheamă Leo, actele îmi sînt în ordine, vă rog să verificați. Dar dacă nu primesc scuzele dumneavoastră și întîrzii la avionul care va decola foarte curînd, mă voi adresa ambasadei mele, care va proceda în consecință. Vă rog să cercetați actele, aștept, dar nu mult !

II. A dispărut o fată

Da, în camera asta nu era, în sfîrșit, nimeni. Ana intră, își strînse pe lîngă ea jacheta despre care o colegă îi spusese că o îmbătrînește, dar care azi îi servea de minune. Cu tot soarele de august de-afară, îi era frig. Se apropie de telefonul aflat pe birou, formă numărul pe care îl citise în agendă și ceru repede, pe un ton care i se păru speriat :

— Cu tovarășul colonel Dumitrescu, vă rog !

— La telefon, se auzi o voce bosumflată.

— Paul, tu ești ?

— Eu, Ana. Care-i baiul ? întrebă colonelul.

Îl deranjase în mod clar. Ana ezită, simți deodată că nu era capabilă să zică nimic, regretă că telefonase. Ce putea să-i spună prin telefon ? !

— Nu știu exact cum să-ți spun, Paul, începu ea.

Repeta în mod agasant acest „Paul", iar pe colonel cei mai mulți cunoscuți îl știau de Marin. Îl chema de fapt Paul Marin Dumitrescu, și cînd Ana îl întrebase odată, la cîțiva ani după ce se vizitau deja în familie, de ce se recomandă cînd Paul Dumitrescu, cînd Marin Dumitrescu, cînd Paul Marin chiar, colonelul rîsese : „În funcție de persoană, spusese el. Cînd am venit prima oară la voi în casă mi-ai părut o „cucoană simandicoasă", cu toaletele tale elegante, cu sprîncenele astea mereu ridicate parcă a întrebare sau dispreț. Paul era mai potrivit !"

— Dacă e ceva deosebit, începu Dumitrescu, ar fi mai bine...

— Nu ! Adică nu cred... Bărbatul meu, se hotărî deodată Ana, e... cam ciudat... în ultimul timp !

— ...De mult ? întrebă simplu colonelul.

— De azi-dimineaţă.

— Îhî ! Am să vorbesc eu cu el. Trec azi pe la voi.

— Bine, Paul. Bine, mulţumesc... Pe diseară atunci.

Închise repede telefonul, parcă cu frica de a-i mai spune ceva. Se gîndi... ce putea crede colonelul despre convorbirea asta ? !... În urmă cu aproape cinci ani, Ana se trezise în uşă cu o domnişoară zveltă, şic îmbrăcată, care rămăsese foarte contrariată auzind că bărbatul Anei e căsătorit. După plecarea ei, Ana ezitase tot aşa, neştiind ce să facă, pînă la urmă îi dăduse un telefon lui Dumitrescu, nu reuşise să-i spună mai nimic, la fel ca acum, apoi, după aproape patru ore de frămîntare, îi telefonase din nou şi-i spusese că ea divorţează. Dumitrescu rezolvase atunci rapid situaţia — stabilise că domnişoara şic era clienta miliţiei de moravuri, că se profilase pe şantaj. Avusese apoi cu bărbatul Anei o discuţie de trei minute. Atît. De-atunci totul reintrase în normal, niciodată... Ana refăcu aproape în întregime numărul de telefon al colonelului, dar se răzgîndi din nou, închise şi ieşi din cameră.

La capătul celălalt al firului, Dumitrescu stătea nemişcat, parcă aşteptînd, cu buzele ţuguiate a nemulţumire. Ieri, povestea asta i s-ar fi părut relativ banală, o cunoştea pe Ana. Azi...

Bărbatul Anei se numea Pavel Ion şi era locotenent-colonel de aviaţie în unitatea despre care îi vorbise Anghel cu numai un ceas în urmă.

Cele două maşini de scris se opriră aproape simultan.

— Deleanca e bruneta cu ochi albaştri ?

— Da. E frumoasă, nu ?

— Mda, acceptă Marcela.

— Ai să le cunoşti repede, sînt doar trei femei ofiţer în tot serviciul. Iar pe Magda Deleanu ai s-o cunoşti şi

mai bine, pentru că... Se opri, pe ușă intrase chiar cea de care vorbeau.

— E gata ?

— Imediat, tresări Marcela. Citiți între timp prima filă.

Noua venită purta o bluză grena înflorată şi o fustă sport. Luă fila dactilografiată, se rezemă de masa cu plicuri multicolore de lîngă fereastră şi începu să citească atentă.

— Știți, începu Marcela, după ce păcănise grăbită două rînduri, l-am văzut azi-dimineață pe tovarășul Zeţaru cu o fată nostimă foc. Cealaltă dactilografă îi făcu un semn discret, pe care Marcela păru să nu-l înţeleagă. S-au urcat amîndoi într-o maşină, continuă ea privind lung la femeia care citea liniştită, părînd total desprinsă de ce e în jur. Colega Marcelei smulse brusc foaia din maşină şi ieşi din cameră. V-am spus asta, adăugă Marcela netulburată, cu acea degajare specifică femeilor fără vîrstă, pentru că se zice că dumneavoastră l-aţi adus aici de la Braşov sau Sibiu.

Nici o reacţie. Tînăra cu bluză grena citea fără măcar să clipească. Marcela zîmbi şi termină de dactilografiat pagina, după care rămase să privească ostentativ la această femeie ofiţer, care voia să lase impresia că n-o interesează nimic din ce era pămîntean. Termină în sfîrşit de citit şi privirea ei albastră, un albastru uimitor, intens, aproape violet, se opri asupra Marcelei, care aștepta cu coatele sprijinite de maşina de scris.

— Lucrezi în minister de puțin timp, nu-i aşa ?

— De trei zile, zise Marcela plat.

— Reţine, te rog — vocea era foarte joasă, voalată, absolut liniştită — că discuţiile cu caracter particular n-au ce căuta în timpul programului. Pentru că tot ai început însă şi problema pare să te preocupe, nu mă interesează relaţiile extraprofesionale ale căpitanului Zeţaru. Am propus aducerea lui de la Sibiu, pentru că era omul cel mai potrivit într-o acțiune deosebită. Te rog acum să rebaţi fila asta în întregime.

— În întregime ? !

— Da. Ai sărit un rînd, aici, și e un document pe care nu se admit adăugiri sau ştersături. Revin peste zece minute.

Imaginea ei, imaginea ei stînd absolut goală pe taburetul albastru de catifea şi pieptănîndu-se în faţa oglinzii !...

Îi apărea limpede imaginea asta, cu o limpezime nemaipomenită, acum, aici, în ciuda anilor care trecuseră cu repeziciune de atunci. Avea pe timpul acela doar şaisprezece ani. Ea douăzeci. Intrase ca un prost, fără să bată la uşă, grăbit să-i spună ceva lui Andrei. Și rămăsese încremenit, cu gura căscată, incapabil să se mai mişte sau să spună un cuvînt. Ea — ea era de fapt soția, foarte tînăra soţie a lui Andrei care-i era văr — îl privise prin oglindă, ridicîndu-şi numai puţin cascada părului lung, blond.

— Ieşi afară !

O spusese fără grabă, fără furie, fără să ţipe, fără cel mai mic gest prin care să încerce să se acopere, o spusese cu liniştea imperială a unei regine dintr-un alt mileniu, o regină care gonea un sclav.

Leo se dăduse înapoi buimac, se lovise de ceva, ieșise trîntind fără să vrea uşa în urma lui, fugise jos în sufragerie, unde rămăsese năucit, văzînd şi revăzînd imaginea aceea care avea să-i rămînă în memorie, intactă, pînă azi. Auzise apoi paşi, paşii lui Andrei erau, dar el tresărise, alergase, fugise din casa lor și nu mai revenise acolo cîteva luni.

Cînd s-au reîntîlnit, ea... ea l-a privit și i-a vorbit cu indiferență, cu o desăvîrșită indiferenţă, ca și cum nimic nu se întîmplase. Andrei doar zîmbea, privindu-l insistent şi parşiv.

Andrei plecase apoi, fugise din ţară. Și el s-a perpelit cîteva zile, s-a hotărît apoi, s-a dus, a sunat la uşa casei lor, în care acum nu mai era decît ea !... I-a deschis într-un tîrziu, plînsă, neglijent îmbrăcată și nepieptănată, l-a privit parcă nu l-ar fi cunoscut.

— Să nu mai vii ! Niciodată.

— Dar...

Uşa s-a închis încet în faţa lui. Au fost ultimele cuvinte pe care le schimbaseră pînă... pînă de curînd. Apoi, cînd ajunsese şi el în străinătate, cînd Andrei îl ajutase... da, el îl ajutase să pătrundă în şcoala de spionaj, explicîndu-i că pătrundea într-un fel de castă secretă, vorbiseră despre ea puţin, foarte puţin, i se păruse că prea... convenţional. Singurul aspect plăcut al misiunii lui în România fusese speranţa revederii cu ea. Andrei îl rugase, îi spusese tot, îl instruise în mod suplimentar cum să ia legătura cu ea, fără să rişte nici unul nimic. Dar întîlnirea cu ea fusese arsă de teamă şi de dorinţa reciprocă de a schimba în trei minute o mulţime de informaţii. Unele despre Andrei.

— Dar pricepeţi o dată, domnule Maican, că nu vă serveşte la nimic tăcerea asta ! La nimic, înţelegeţi ? !

Cuvintele ofiţerului, Mihai spusese acel Vlad Zeţaru că se numeşte, îl treziră doar parţial din reverie.

Nu, nu putea spune nimic ! Ei ştiau, foarte probabil că ştiau despre el multe, i-o dovediseră, dar despre ea şi despre Andrei posibil că nu ştiau... Iar dacă începea să vorbească despre Andrei, trebuia să ajungă la ea. Aveau să întrebe, aveau să scormonească ei, chiar dacă nu le-ar spune... aveau să ajungă la ea ! Nu ! Orice s-ar fi întîmplat, trebuia să facă în continuare pe prostul, cu încăpăţînare.

Îşi aminti o zi, era de fapt o seară din copilăria lui, avea abia vreo cinci ani, cînd descoperise, intrînd în bucătărie, un gîndac. Era ceva nou gîngania asta, un gîndăcel tărcat, cum nu mai văzuse niciodată. Luase un pai de la mătură şi-l atinsese uşor. Miniatura vie se strînsese deodată, „escamotîndu-şi“ picioarele şi rămăsese nemişcată, chiar cînd o întorsese cu burta în sus şi-o chinuise în tot felul. Se făcea stupid, dar cu perseverenţă, că e moartă. Asta era arma ei de apărare, tactica ei, care îi reuşise prea puţin. Plictisit în cele din urmă, Leo o strivise.

Avea să se întîmple probabil şi cu el la fel, nimerise între roţile unui angrenaj care simţea cum îl prinde treptat, implacabil, indiferent dacă avea să vorbească şi dacă aveau să-i acorde deci acele „circumstanţe“. Ştia că nu va rezista, nu era făcut să reziste între zidurile unei

închisori nici măcar un an, la testul rezistenței în singurătate de la școală trișase întotdeauna.

Tot ce putea face, singurul lucru pe care îl mai putea face, era să tacă. N-ar fi putut suporta ideea măcar... a unei confruntări, ideea că ochii ei... s-ar fi fixat cu același dispreț asupra lui, pentru că o trădase... Și apoi, argument hotărîtor, ea era — totuși — unica speranță ! Dacă ea nu va fi prinsă și va fi anunțată că Leo „dispăruse", va lua poate unele măsuri, pentru a șterge urmele activității lui de aici ! Ea era deci și ultima lui speranță !

— Nu am nimic de spus, zise Leo tot în germană. Păru să mediteze cîteva clipe și adăugă : Nimic !...

Petrache Merian decuplă aparatul de emisie-recepție și își scoase cu un gest obosit căștile de la urechi. Simți în aceeași clipă o împunsătură sub omoplatul stîng și auzi o voce de femeie, care spunea pe un ton foarte ferm :

— Nu mișca !

Porunca era de prisos, lui Petrache i-ar fi fost greu să facă o mișcare, înghețase.

Clipa ! Clipa coșmarurilor sale ! Venise. Totuși, venise ! Îl prinseseră „asupra faptului", în ciuda yalei pe care, își amintea perfect, o încuiase, și a broaștei de fabricație ultramodernă care îi fusese procurată din străinătate. Cum de reușiseră să pătrundă în cameră ? Și cîți erau ? Cum de o femeie îl soma ? Privirea îi rămăsese fixată pe magnetofonul de construcție specială unde se afla banda pe care înregistrase emisia abia primită. Era „proba", singura probă a vinovăției sale, dacă excepta tabelele de decodificare, pe care le ascunsese însă bine de tot. Între mîna sa și banda compromițătoare erau numai douăzeci de centimetri. Dar mîna sa, o privi lung, părea străină, și oricum era bătrînă, scheletică, cu vene mari, albăstrii. Cei din spatele său aveau desigur brațe tinere.

— Nu întoarce capul și nu te gîndi la prostii, nu e securitatea.

Asta era desigur un vicleșug. Începeau „să-l joace". Cei ce îi lăsau mesajele pe care el le codifica și trimitea în

eter nu aveau voie să vină aici sub nici un motiv. Trebuiau să nu se întîlnească niciodată, mesajele erau lăsate în locuri dinainte stabilite şi schimbate periodic.

— Vei efectua operaţiile de decomprimare şi decodificare fără să întorci capul, altfel te-mpuşc ! E clar ?

Petrache Merian ezită, mormăi un fel de aprobare guturală. Ştiau deci de mesajele lui, de tabele, ştiau tot ! Oare de cît timp îl înregistrau ? !

— Unde-i cartea ?

Aici era aici, „cartea" cu tabelele de descifrare ; s-ar fi putut ca ei să n-o găsească totuşi în apartament şi... în cazul acesta, nu aveau probe împotriva lui. Emisia înregistrată pe bandă era doar un mesaj banal, necompromiţător, în afară de pasajul scurt, scurt de numai două secunde, care putea fi confundat cu un parazit atmosferic şi de care el se putea face că n-are habar ! Nu, dacă nu găseau tabelele de decodificare, nu aveau probe suficiente împotriva lui, va susţine că nu ştie nimic despre acel „parazit atmosferic" !

Două chei — dublurile cheii speciale şi ale yalei, cele originale le avea în buzunar — fură aruncate, peste umărul lui, pe masă.

— Eu ţi le-am procurat ! spuse vocea din spate, o voce aspră, de femeie ce părea că nu făcuse dragoste în viaţa ei. Le-ai găsit în ascunzătoarea din parc, acum trei luni. Unde e cartea ?

Era posibil să fie într-adevăr cineva din reţea ? !... Asta era... un punct luminos, o rază de speranţă ! Oftă reflex, dar nu răspunse nimic, lăsînd să se înţeleagă că argumentele erau încă insuficiente.

— Frecvenţa parolei de rezervă e data naşterii tale !

Asta suna mai convingător. Niciodată nu folosise acea frecvenţă, o stabilise numai în noaptea în care acceptase să lucreze pentru ei.

— Unde e cartea ?

— ...În locul unde mi-a indicat s-o ţin, mormăi Merian.

Împunsătura ţevii de revolver — Merian n-avea de unde să ştie că era doar o brichetă tubulară — se accentuă.

— Dacă întorci capul, mori !

Auzi apoi paşii femeii care se depărta de el, o auzi scotocind în locul pe care credea că nu-l cunoaşte nimeni în

afară de el și de omul care îl recrutase, pașii se apropiară din nou, cartea fu zvîrlită pe masă.

— La lucru !

O jumătate de oră mai tîrziu, cînd termină descifrarea — necunoscuta privise tot timpul peste umărul lui — Merian auzi o înjurătură furioasă, cum, pînă la vîrsta lui, nu-și imaginase că poate ieși de pe buzele unei femei.

— Scrie acum !

— ...Scriu, șopti el mecanic, speriat, reapucînd creionul pe care abia îl depusese pe masă. Alese și o foaie de hîrtie albă.

— „Sînteți niște imbecili" !... Atît ! Cifrează ! Și transmite ! Pe lungimea de undă de urgență !

Asta era prea de tot ! Folosirea lungimii de undă de urgență era indicată doar în cazuri cu totul speciale. Să treacă pe ea doar pentru a transmite... Bătrînul făcu greșeala de-a întoarce capul, nu cu intenția de-a o vedea pe femeia din spatele său, pur și simplu de mirare ! Simți în aceeași fracțiune de secundă o lovitură în carotidă și capul îi căzu pe masă, peste foaia pe care scrisese doar cele trei cuvinte.

Femeia ezită doar o clipă, smulse cu o mișcare foaia de sub capul bătrînului, cartea de decodificare și hîrtiile pe care se lucrase, scoase și banda din magnetofon și intră în camera de baie.

— Trăiți, tovarășe colonel, se auzi în receptor, sînt sergentul major Bălan Gheorghe de la punctul de control numărul doi, permiteți să raportez.

— Raportează, acceptă Dumitrescu, uitîndu-se și mai urît la cele trei dosare de pe birou.

— S-a prezentat un tovarăș care dorește să vorbească cu dumneavoastră, într-o problemă !

Dumitrescu se strîmbă. Exact așa ceva îi lipsea, pentru ca planificarea zilei să fie definitiv compromisă.

— Cum se numește ?

— Locotenent-colonel Pavel Ion.

— A !... Dă-mi-l încoace, făcu Dumitrescu.

— Să trăiţi, tovarăşe colonel ! auzi în receptor vocea parcă puţin răguşită a vecinului său.

— Salut, Ioane !

— Vă rog să-mi permiteţi, tovarăşe colonel, aş vrea să vă raportez ceva...

Dumitrescu se încruntă. Era şi nu era vocea lui Pavel. Tonul omului care vorbea părea un amestec ciudat de oficial scrobit — de ce ? se vizitau doar în familie, săptămînal, de opt ani — şi de rugăminte încurcată, uşor disperată, total necazonă, cum nu-l auzise pe Pavel niciodată. Aşa că Dumitrescu decise scurt :

— Bine, Ioane ! Rămîi unde eşti, va veni imediat cineva să te conducă.

— Am înţeles, vă mulţumesc, tovarăşe colonel.

Dumitrescu închise şi rămase cîteva clipe cu un aer teribil de bosumflat. Îşi aminti de discuţia telefonică purtată cu Ana. Se întîmplase precis ceva grav, dacă Pavel devenise subit atît de oficial. Îşi aminti printr-o ciudată asociaţie de idei de un figurant de teatru, fost coleg de şcoală primară, care se apropiase cu perseverenţă de Dumitrescu la un moment dat şi care îl aşteptase într-o seară la poartă, cînd pleca spre casă. Omul voia să pară că trecuse pe stradă şi l-a întîlnit întîmplător, îl invită la o bere. Dumitrescu intui imediat ceva suspect, acceptă totuşi, băură berea discutînd cîte toate, apoi colonelul se scuză şi vru să plece. Abia după ce se convinsese că nu reuşeşte să-l mai reţină cu nici un chip, figurantul „îşi aminti" de o chestiune care „n-ar fi stricat să i-o spună". Era de fapt o încurcătură groasă, urîtă, în care omul intrase cam pînă în gît, dar o trata cu indiferenţă, total degajat, vrînd să lase impresia că e o bagatelă, uzînd tot mai des de apelative familiare şi amintind mereu de vizita făcută cîndva în casa colonelului.

Prin contrast, aviatorul, care se cunoştea foarte bine cu Dumitrescu, părea că vrea să rupă orice urmă de apropiere dintre ei, renunţase automat la acel „Măi Marine !" pe care veselul, exuberantul, excelentul amic Pavel Ion îl folosise pînă atunci cu precădere în vizitele lor de familie. Voia parcă să arate că o barieră, o barieră de netrecut, se lă-

sase între ei, fiecare fiind de altă parte. Care putea fi acea „barieră" ? se întrebă colonelul.

Un minut mai tîrziu, Dumitrescu ieşea în întîmpinarea oaspetelui său, care, cu o geantă veche în mînă şi îmbrăcat, ca niciodată, în civil, părea şi mai nefericit, încurcat în nişte haine pe care le simţea străine.

— Ia uite ! rîse Dumitrescu strîngîndu-i aviatorului mîna. Te-ai hotărît va să zică să vii şi tu pe la mine ! Că eu la voi în unitate sînt mai în fiecare săptămînă. Ia loc ! Bem întîi o cafea ?

— Nu, mulţumesc. O ţigară. Dacă-mi permiteţi...

— Serveşte-te ! făcu Dumitrescu întinzînd cutia de ţigări şi aşezîndu-se la rîndul său într-un fotoliu.

Pavel privi cutia distrat, alese o ţigară şi aprinse cu degete care tremurau uşor.

Dumitrescu îşi aminti o întîmplare pe care cineva i-o povestise — aviatorul nu vorbea despre sine nicicînd — şi care îl făcuse pe colonel să-şi stimeze şi mai mult vecinul de bloc.

La o demonstraţie aviatică se petrecuse fapta aceea, o demonstraţie făcută în faţa unui grup de elevi din primul an. Pavel pilota un avion de vînătoare cu reacţie ce urma să deschidă festivitatea. Imediat după ce pasărea de oţel se desprinsese de sol sub privirile atente ale viitorilor zburători, se produsese un accident stupid, unul din acele accidente imprevizibile care se pot întîmpla într-un caz dintr-un milion. Într-o clipă, atît aparatul cît şi viaţa pilotului părură cunoscătorilor iremediabil pierdute. Instructorii care însoţeau grupul de elevi îngheţară, turnul de control trecu pe măsurile de alertă, convinşi toţi că avionul se va izbi de pămînt şi va face explozie în următoarele clipe. Avionul nu se izbi însă. nu explodă. Făcînd o adevărată acrobaţie, indescriptibilă şi neimitabilă, ajutat fără doar şi poate şi de un dram de şansă, Pavel repusese avionul pe sol, coborî, sări în maşina deschisă care gonise spre el şi ajunse vesel la grupul elevilor care nu pricepeau nimic. Aplauzele vii ale instructorilor care nu scoteau însă nici o vorbă îi mobilizară totuşi, salutară şi ei cu un entuziasm călduţ şi nedumerit revenirea pilotului. Rîzînd, acesta le spuse că era doar prima parte a exerciţiului şi se îndepărtă grăbit

spre hangare. Acolo, colegii încercară să-l oprească. Clipele de tensiune prin care trecuse erau pe ziua aceea suficiente chiar pentru nervii unui om călit. Era riscant să înceapă abia acum „demonstrațiile“. Pavel sărise însă în alt reactor de același tip și țipase la cei din jur : „Eu trebuie să pilotez, auziți ! ? Eu !“ Șeful lui Pavel înțelesese. Dacă „bobocii“ ar fi aflat ce se întîmplase și dacă ar fi priceput că marelui zburător îi fusese frică să urce pe alt aparat, clipa aceea le putea rămîne în minte... mult timp. Îl cunoștea pe Pavel, acceptă.

Și Pavel Ion decolase din nou, făcuse o demonstrație de virtuozitate, de-a dreptul uluitoare, în fața elevilor care habar n-aveau însă de ce s-ar fi putut întîmpla cu numai puțin înainte, sub ochii lor. Iar Pavel își termină zborul, reveni printre ei senin, ca să asiste la restul exercițiilor festive. Asta se întîmplase în urmă numai cu cîțiva ani și nu era... nu era una din faptele pentru care locotenentul-colonel Pavel Ion fusese decorat de cinci ori...

Ce se petrecea acum cu acest om, ale cărui degete nesigure țineau prost țigara ?

— Diseară tocmai îmi propusesem să venim pe la voi, începu Dumitrescu, nevastă-mea zicea... Se opri însă. Întîlnise privirea rugătoare a pilotului, o privire de om care nu știe cum să scurteze, cum să spună dacă ar fi putut totul dintr-o răsuflare. O.K. ! făcu Dumitrescu, împrumutînd ceva din limbajul aviatorilor și dînd din mînă. Dă-i drumul, cu ce-ai să-mi spui, fără introduceri.

Asta nu părea să fie însă tocmai ușor.

— Tovarășe colonel...

— Mă, tu ai băut ceva ? ! se supără Dumitrescu. Ești în stare să-mi mănînci cinci minute din discuție cu „tovarășe colonel“ și „permiteți să raportez“ ! Spune direct și concis !

Nu, nu era totuși bine așa. Pavel părea să se închidă în el și mai mult, aruncă o privire fugară spre ușa pe care intrase.

— Ascultă, Ioane ! se zburli colonelul. Nu la ușă să mi te uiți, ci în ochii mei ! Așa ! Nu te cred în stare de-o ticăloșie ori porcărie, dar dacă ai făcut-o, nu-mi juca acum rolul fecioarei, vorbește ca o cătană bătrînă ce ești ! Scurt, fără floricele !

De data asta nimerise. Pavel Ion păru că se trezește subit din amorțeala încurcată în care căzuse, stinse cu un gest hotărît țigara și începu cu vocea lui dintotdeauna, dar evitînd totuși să folosească acel „Măi Marine !“

— ...S-ar putea să fiu acuzat... Pe drept... Nu pentru ticăloșie, ci pentru prostie, preciză Pavel convins.

— De ! făcu Dumitrescu arțăgos.

— Uite ce... uite ce am găsit la mine în casă ! atacă deodată aviatorul, aplecîndu-se spre servieta veche din care scoase ceva. Era un avion, superb executat, o machetă de avion venind în picaj, fixată printr-o tijă subțire de un postament masiv. Emite ! Adică emitea, preciză Pavel, am umblat eu acum în ea, i-am tăiat sursa de alimentare.

— De cînd era acolo ? întrebă colonelul luînd macheta.

— Nu știu, de vreo săptămînă, cred, așa zice nevastă-mea, mi s-au oprit azi-dimineață ochii pe jucăria asta și...

— Cum dracu n-ai văzut-o pînă acum ?

— Era printre celelalte avioane ! De pe vitrină. Zice nevastă-mea că Iulia, fiică-mea, a adus-o.

— Fiică-ta unde e ?

— La mare, la Costinești, în tabără.

— În afară de mine, cine-a mai fost pe la voi în săptămîna asta ?

— ...Mulți. Patru colegi și doi ingineri tot de la noi, ăștia cu nevestele... M-am gîndit. Nu s-au discutat lucruri extraordinare, secrete, dar oricum, ceva... Au fost destule, conchise deodată aviatorul, dînd din mînă a lehamite. Telefonul verde sunase în aceeași clipă.

— Da, făcu Dumitrescu, care smulsese receptorul.

— Paul, tu ești ?

— Eu !

— Paul, știi, n-am putut să-ți spun dintr-o dată azi-dimineață, cînd ți-am telefonat...

— Spune-mi acum !

— Fata... fata noastră a dispărut !

— ...?!

— Nu este... Ea ne-a spus că merge la Costinești, dar a dat telefon aseară Viki, o prietenă, a întrebat de Iulia. Eu m-am mirat, credeam că sînt împreună, dar Viki spune că Iulia nici nu era programată să meargă la Costinești,

că n-a văzut-o, nu e acolo. Mi-e teamă că taică-su a aflat ceva. Azi-dimineață era foarte ciudat, cum ți-am spus. Dacă află, o bate de-o omoară, să știi !

— S-o omoare ! făcu deodată Dumitrescu.

— Paul, nu glumi, te rog, e foarte grav. Te rog să nu-i spui nimic, dacă vorbești cu bărbatu-meu... Și, dacă poți... Vezi dacă n-o poți găsi.

— Bine, făcu Dumitrescu. Promit s-o caut.

— Îți mulțumesc foarte mult, Paul, foarte mult, sînt disperată, îți dai seama.

— Îmi dau.

— La revedere atunci și aștept, spune-mi, te rog, orice afli.

— La revedere, Ana ! zise Dumitrescu. Închise telefonul, își privi ceasul și se întoarse spre Pavel : Ține-te bine, aviatorule, domnișoara ta s-a făcut puțin nevăzută, nu e la Costinești.

— Iulia ?

— Iulia. Mergi acasă, schimbă-ți hainele astea în care nu-ți stă bine, adu-mi o poză de-a ei, cît mai mare, recentă, la unitate la voi ! Am să fiu acolo peste... trei sferturi de ceas ! Să fii și tu, îți dau o mașină. Fără tărăboi, nu vorbești cu nimeni nimic, inclusiv cu nevastă-ta ! E ceva neclar ?

III. O invitație tentantă

Privită foarte de jos, de pe platforma îngustă de lemn care separa locurile unde se legau bărcile, apa lacului scînteia...

Scînteiază ca... gîndi Vlad căutînd o comparație.

Stătea pe scîndura încinsă de soare, întins cît era de lung, numai în slip, cu pumnii sub bărbie și nu-i venea în minte nici o comparație pentru valurile mici, molcome, ale apei. Fără doar și poate, constată el, Magda avea dreptate cînd spunea că e cu desăvîrșire lipsit de imaginație !

O doamnă nostimă țopăia grațios în bazinul pentru copii, trăgînd cu coada ochiului spre el și vorbind cam prea

tare. Vlad zîmbi iarăşi plictisit, fără să vrea îşi aminti de Magda, pe care o cunoscuse — de fapt Magda îl cunoscuse, mai exact îl văzuse prima dată — la ştrand, aici, jucînd volei. Asta în urmă cu doi ani, cînd el lucra încă la Sibiu şi-o ştersese pentru o duminică la Bucureşti, cu automobilul unei prietene...

De-acolo i se trăgea ! Magda, cu fantezia ei bizară, descoperise — în modul în care juca el volei — că e „tocmai omul de care aveau nevoie“, la Bucureşti, într-o acţiune. Cum descoperise, uitîndu-se la el cum joacă volei, că e „un tip flegmatic, cu reflexe excelente, priceput la femei“ şi... naiba mai ştia ce i-o fi spus Magda lui Dumitrescu atunci, Vlad nu înţelegea, să-l tai. Fapt e că se pomenise cu colonelul la Sibiu peste vreo săptămînă, iar după o discuţie de zece minute, plecaseră împreună la Bucureşti, „pentru o lună, două“. Şi de-atunci lucra aici, cu ei, deşi acţiunea pentru care fusese chemat se terminase de mult.

Nu, Magda n-ar fi ţopăit în halul ăsta niciodată, ca să nu vorbim de faptul că n-avea liniile îngroşate ca ale cuconiţei ăsteia ! îi trecu prin cap lui Vlad, aşa, fără nici o legătură. Nici chiar silfida ailaltă, tinerică, foarte bronzată, în costum verde, nu se putea compara cu Magda, nici pe departe !...

Se răsuci pe spate pe scîndura îngustă şi constată că ar cam fi fost timpul să plece acasă, dimineaţa fusese plăcută, relaxantă, dar acum soarele începea să prăjească prea rău.

O dimineaţă reuşită, aprecie Vlad. Jucase trei ore volei cu nişte „puşti“ — la cei treizeci şi doi de ani pe care-i avea, Vlad începea să considere puşti pe toţi cei ce nu depăşeau douăzeci de ani — lucrase jumătate de oră la bară şi inele, veche pasiune, pe care doar rar şi-o putea satisface, se bălăcise în voie, băuse două sticle de bere cu un ofiţer de miliţie abia intrat în concediu — de la care, între două şuete banale, aflase cîteva lucruri interesante, pe care le stocase cu grijă în memoria lui „computerizată“...

În minte îi rămăsese însă întîmplarea de dimineaţă, de la aeroport. Leo alias Müller ! Ce-or fi făcut oare cu el ? Şi ce căutase Leo pe bancă, în părculeţul acela, alaltăieri la prînz ? Avea acolo o întîlnire cu cineva ? În plină

zi ? !... Sau aștepta venirea acasă a cuiva din blocurile piaţetei aceleia ?... Sau banca retrasă le servea ca loc al unei ascunzători ?

La ora 13 stătea Leo acolo ! De ce la ora aceea ? !

Acum era tot ora prînzului ! Vlad se ridică deodată, împins parcă de un resort. Peste cinci minute ieșea din ștrand grăbit, încheindu-și din mers nasturii cămășii. O mașină venea din urmă pe strada neaglomerată. Vlad făcu doi pași și se postă în fața mașinii care frînă cumplit.

— Ești nebun ? ! !

O femeie încă tînără era la volan, să fi avut 30—35 de ani, nu mai mult. Îl privea furioasă.

— Sînt numai grăbit, zîmbi Vlad. Ia-mă, te rog, două stații !

— Nu sînt autobuz, dă-te la o parte !

— Mulțumesc, făcu Vlad și, din trei pași, era lîngă portieră. Urcă.

Femeia își ridică pe frunte ochelarii de soare și îl privi cu atenție.

— Știi că ești de-a dreptul impertinent ? ! toarse ea ca o pisicuță care își ascuțea ghearele.

— Numai cu femeile foarte frumoase ! Nu rezist niciodată.

Îi surîse iar, obraznic, cu sprîncenele mult ridicate deasupra nasului, gîndindu-se ce ar mai fi putut să-i spună cînd femeia îl va invita să coboare sau va chema milițianul, care era la colț, la nici o sută de metri. Necunoscuta părea într-adevăr hotărîtă să facă asta, îl măsură parcă cîntărindu-l, întrebă însă deodată, pe un ton plictisit, căutînd o țigară :

— Și cam unde ai vrea să mergem ?

Zece minute mai tîrziu, Vlad cobora din mașină în mica piațetă, mulțumea frumos și privea spre șoferița care îl observa la rîndu-i, nedumerită. Apoi femeia își lăsă brusc ochelarii pe nas și demară furtunos.

Vlad cumpără un ziar și se îndreptă liniștit spre banca unde stătuse Leo, se așeză și controlă discret spatele băncii. Nu, nu avea nimic. Răsfoi ziarul, urmărind în realitate oamenii care treceau prin fața lui.

O oră mai tîrziu descoperi că i se făcuse și foame și sete, i se păru deodată stupid să rămînă mai departe aici,

pe o bancă, în loc să stea în propria-i garsonieră. Împături ziarul pe care nici nu-l citise, se ridică și porni deocamdată spre un chioșc de răcoritoare. În timp ce bea un pepsi, auzi o frînă stridentă de mașină și se gîndi că cineva îi furase metoda de „autostop".

Nu, nu era totuși asta, o femeie fusese gata, gata să nimerească sub roțile unei mașini. Dar femeia se retrăsese spășită înapoi pe trotuar, iar șoferul, înjurînd, trecuse mai departe.

Pe femeie însă Vlad o cunoștea ! Așa că abandonă sticla de pepsi și se grăbi să ajungă lîngă stopul, pe roșu, unde femeia aștepta acum cuminte, cu un aer absent.

— Bună, Marina ! spuse Vlad de parcă nu s-ar fi văzut doar de cîteva zile.

Două secunde, femeia nu păru să-l fi auzit, sau căuta poate să ghicească a cui era vocea fără a-l privi, întoarse apoi capul încet spre el și fața i se destinse deodată, se lumină complet, întrebă nevenindu-i să creadă :

— Vlad ? !... Bonjour !

Vlad se mulţumi să surîdă. Se priveau lung, redescoperindu-se.

— Era să nu te mai cunosc !

— Hm ! Ăsta e un compliment în genul tău, zîmbi puțin strîmb Marina. Sau vrei să spui c-am întinerit ?

Stopul se schimbase, trecură strada, ajunseră pe trotuarul opus, Vlad o măsură lung, din cap pînă în picioare, în timp ce pășeau liniștiţi, unul lîngă altul.

— Nu cred că ai întinerit, constată el franc, cu zîmbetul nelipsit, dar arăţi în orice caz mult mai bine decît în urmă cu... nu știu cîţi ani.

— Zece ! preciză prompt Marina. Enorm !

— Cred că am rămas singurul din grupul nostru care nu te-a felicitat. Toţi cunoscuţii mi-au spus de căsătoria formidabilă pe care ai făcut-o. Cu doctorul, specialistul acela...

Privi din profil faţa Marinei, constată că nu mai surîdea, apoi brusc femeia izbucni în rîs :

— ...Ai întîrziat, dragul meu !

Își ridicase ochelarii pe frunte, gest care-i amintea lui Vlad de femeia de la volan, și-l observa amuzîndu-se dinainte de vestea pe care avea să i-o dea.

— Știi, spuse Marina, de „doctorul acela“ am divorțat exact la un an de la căsătorie. Mă mir că „toți cunoscuții“ nu te-au pus la curent. Lucrurile astea, de regulă, se aud !

Vlad rămase o clipă nehotărît, fără să știe ce să-i spună. În tonul degajat al femeii răzbătea, dincolo de voința ei, o urmă de regret dureros. Îl întrebă deodată, schimbînd ea firul discuției :

— Tot acolo lucrezi ?

— Acolo unde ?

— În cea mai drăguță instituție !... Căpitan, maior, colonel ? !

— Nu știu dacă „cea mai drăguță“ e tocmai potrivit spus, observă Vlad, evitînd de fapt să-i dea răspunsul complet.

— Dar pe-aproape, completă Marina cu umor și se opri în fața unui bloc : Eu aici stau. Peste cîți ani te mai văd ?

— Ai telefon ? se eschivă Vlad.

— Nu... Ești ocupat ? Acum ?

— Da... Aș avea ceva.

— Adică nu ai nimic, rîse Marina. Îl cercetă fără jenă, atentă, cu ochelarii ei ridicați pe frunte, mai exact peste părul blond, foarte blond, de o culoare frumoasă, aurie. Zîmbi apoi larg, și-l luă cu familiaritate de braț : Hai sus, nu te mănînc ! În zece ani am învățat să fac o cafea mai bună. Cel puțin atît... constată Marina și în glasul ei răzbătu iarăși abia perceptibilă nuanța aceea amară, de vag regret.

Holul blocului în care intraseră era răcoros, înțesat cu plante mari, tropicale.

— Tovarășe locotenent, doar nu sîntem beți amîndoi ! Am jucat aici tabinet, din clipa în care a intrat femeia aia cu ochelari, pînă ați venit ! Adică am stat aici, mă rog, ea n-a ieșit, pot să jur ! Și nu-i nici în apartamentul lui Balaban.

— Sigur nu-i ? se îndoi Mircea.

— Păi, am fost eu și-am controlat ! La un ceas după ce-a venit ea, muierea aia brunetă și cu ochelari, a apărut

Balaban, cu încă o bambină. I-am zis lui nea Iorgu, acum să vezi, iese cu cîntec, se-ntîlnesc coţofenele nas în nas, în uşa apartamentului. Aşteptam tărăboiul, înţelegeţi ? !

— Da, zîmbi Mircea. Şi ?

— Și nimic. După un ceas și ceva iese cucoana aia de-o adusese Balaban, singură, singurică, poc, poc, pe toace, a plecat.

— Și-ailaltă cu ochelari, ioc ! interveni nea Iorgu.

— Atunci, iar am aşteptat ce-am aşteptat şi n-am mai putut răbda.

— V-aţi dus la Balaban !

— Eu numai, pe nea Iorgu l-am lăsat aici de pază, că mă gîndeam dacă a intrat în alt apartament, o fi vreo hoaţă !

— Aha ! Şi ?

— M-am făcut că inspectez casa, la Balaban adică, i-am zis că vecinii de jos s-au plîns că le curge apa în cap şi m-am uitat, dom'ne, m-am uitat prin tot apartamentul lui Balaban. Pînă și-n dulap și sub canapea m-am uitat ! Nimic ! Nu intrase la el bruneta cu ochelari, era clar !

— Și dacă o fi venit în vizită la altcineva ! ?

— N-are unde ! Că la unu stau eu cu nea Iorgu. La doi, stă Balaban şi inginerul Preda. La Preda nu-i, că am fost şi-acolo.

— Sigur nu-i ?

— Nu-i, tovarășe locotenent, că-i soacră-sa acasă. Ea mi-a spus că la ei n-a intrat nimeni.

— La trei ?

— La trei stă Merian, pensionarul, interveni nea Iorgu. Bătrîn de tot, doar nu s-a dus la el, ăla nu deschide nici cînd îi vine o scrisoare !

— Și mai stă, alături de el, o babă care s-a mutat de curînd. E sonată asta şi...

— Și a plecat, am văzut-o eu cînd a plecat, interveni iarăşi nea Iorgu, acum vreo jumătate de ceas şi la ea nu poate să fie, că babornița asta... Ridicase privirea întîmplător şi rămase cu gura căscată.

— Eu sînt babornița de la trei, ai ? ! Frumos ! Frumos mai vorbeşti, ghiuj bătrîn ! Halal de-așa vecini ! Porcilor !

Pe scara blocului coborîse o bătrînă cu un aer pitoresc, ceva între „doamnă“ — pălăria cu voaletă din cap așa voia s-o arate — și țigancă, rochia lungă înflorată și pantofii de tenis din picioare vorbeau în acest sens. Trecu demnă pe lîngă cei trei și dispăru pe ușa blocului.

— Haideți la Merian ! făcu deodată locotenentul.

Cîteva minute mai tîrziu, după ce sunaseră fără rezultat la apartamentul lui Merian, avură surpriza să descopere că ușa era deschisă. În încăperea prin care lumina pătrundea greu, printre jaluzelele aproape lăsate, se vedea, prăbușit cu capul pe masă, trupul bătrînului pensionar. În apartament plutea un miros de celuloid și hîrtie arsă.

■

— Unde dracu mi-or fi cheile ?

În loc de răspuns, Ștefănescu scoase din buzunar cu o liniște bătrînească veriga cu cele cîteva chei, dintre care una a casei de fier, și i-o întinse peste biroul care îi despărțea.

— Mulțumesc, rîse Nicolaide. Unde le uitasem ?

— Pe masa mea de lucru, azi-dimineață. Voiam chiar să-ți atrag atenția...

— Ai dreptate, ai dreptate ! Tu și cu Ioana aveți de-altfel întotdeauna dreptate, dar...

— Iartă-mă că insist, îl întrerupse Ștefănescu, nu există însă în chestiunile astea nici un „dar“. Știu că ești preocupat de o mie de lucruri, numai că după ce îți vei uita o dată cheile și în laborator, nu vei mai avea cum să le faci decent observație puștilor de-acolo, pentru neglijență. Un director de institut nu are voie să...

— Iarăși ai dreptate, observă ușor ironic Nicolaide.

— Am experiență, atîta tot. Și, mai ales de cînd lucrările noastre interesează unul, ba mi se pare chiar două ministere cu care, crede-mă, nu prea e de glumit, nu are rost să ne complicăm situația. Să fii atent și la Marius !

— Ce-i cu Marius ?

Nicolaide își strîngea lucrările de pe birou. În realitate Ștefănescu îl irita, ca întotdeauna. Ce putea să mai aibă acum și cu Marius ? Era „copilul lor teribil“ acest Marius ! La douăzeci și șase de ani, devenise cunoscut în întreaga țară, era un savant, dar nu un savant exclusiv

preocupat de lucrări, ci un om multilateral. Jucător de tenis și schior, tată al unei fetițe adorabile de șase ani — și aici se grăbise, gîndi Nicolaide — și soț al unei ziariste sclipind de inteligență, Marius era ceea ce Nicolaide ar fi vrut să fi fost la douăzeci și șase de ani ! Ori măcar la treizeci !... Nu reușise. Abia cum, cînd avea ceva peste patruzeci, se realizase cu adevărat, grație însă unei munci neîntrerupte, în care tenisul sau familia nu avuseseră ce căuta. Nemărturisit, Nicolaide îl invidia pe Marius. Și bănuia că Ștefănescu îl invidia de asemenea, mai ales că bătrînul rămăsese fără o familie toată viața. Spre deosebire de el ! Pentru că Nicolaide se căsătorise de curînd — reușise, chiar dacă mai tîrziu și în asta —, cu una din cele mai bune cercetătoare ale institutului. Ioana părea să aducă ceva nou, să recupereze o parte din tinerețea jertfită de Nicolaide nopților de laborator. Era frumoasă ! Și era femeia care știa să-și trăiască viața intens, omul care putea să se bucure, cu o simplitate aproape primitivă, de cele mai mici atenții, de cele mai mici reușite, ale ei și ale altora, fără nici un gînd ascuns ! Spontan, sincer, ca și cum lumea toată ar fi fost a ei ! La fel cu Marius !... observă deodată Nicolaide... Ce putea să aibă bătrînul cu Marius ? Descoperise ceva ? Ce ? Ștefănescu tăcea, părînd că îi este greu să răspundă.

— Ce e cu Marius ? repetă Nicolaide.

— E foarte tînăr ! observă Ștefănescu. Cînd ești foarte tînăr, cauți mereu doar esența lucrurilor, amănuntele te plictisesc, n-ai timp pentru ele niciodată ! Începi să le descoperi, surîse strîmb Ștefănescu, și să-ți faci timp pentru ele abia cînd ai din ce în ce mai puțin de trăit.

— Aha ! mormăi Nicolaide cam agasat. Nu văd totuși legătura.

— Înseamnă că ești și tu foarte tînăr ! Sînt unele lucruri aparent banale, care pot da complicații nedorite. Marius e căutat de unul și de altul din ziariști, colegi de-ai nevestei-sii, pentru diferite interviuri. Dacă cineva îi vorbește de ceva în legătură cu lucrările lui, se antrenează imediat. O vorbă scăpată de el, una scăpată tot fără intenție rea de un ziarist cine știe cui...

— Începi să vorbești ca tipul de la contrainformații, care ne iubește atît de mult, că-i tot mereu pe-aici !

— Dacă vine atît de des, se vede că are un motiv, remarcă Ștefănescu, ștergîndu-și ochelarii.

— Zice că n-are, făcu sec Nicolaide, aruncînd în casa de fier tot ce strînsese de pe birou. Discuția începea să-l enerveze.

— Ar fi foarte bine să vorbești tu cu Marius ! conchise Ștefănescu. Eu nu reușesc, am impresia că îl irită conversația cu mine pe această temă.

— Și ce-ar trebui să-i spun ? întrebă Nicolaide încuind casa de fier.

— Să fie prudent. La vîrsta lui e tentat să vorbească ușor despre reușite, despre planuri de viitor și... Cineva cu o anumită pregătire în acest sens ar putea trage concluzii importante din...

— Bine, am să-i vorbesc, promise Nicolaide. Deși am convingerea că Marius știe ce să spună întotdeauna.

— Pleci ?

— Da. Diseară, la șase, aniversăm un an de la căsătorie. Ioana a organizat o mică serată. Vreau să-i caut ceva, să umblu puțin prin magazine înainte de a se închide. În ce privește discuția noastră, am să-i spun tipului care ne iubește mult, rîse Nicolaide, că are în dumneata un înlocuitor de nădejde pe timpul cît se întîmplă să absenteze. Încă o dată, mulțumesc pentru chei, jur să nu se mai întîmple etc. Cu bine !

Nicolaide ieși cu pasul lui energic, parcă de jucător de rugbi. Ștefănescu rămase nemișcat, adus de spate, în fotoliul unde stătuse în tot timpul conversației. Își puse iar ochelarii și privi lung, totuși parcă fără să vadă, casa de fier prevăzută de curînd cu un sistem special de alarmare. Se ridică apoi, se îndreptă spre ușa care dădea în anticameră și privi la secretara care răsfoia o revistă.

— Ești liberă, spuse Ștefănescu, oprindu-se în fața bibliotecii unde începu să caute ceva. Șeful a uitat să-ți spună asta, nu ?

■

— Ceva important ? întrebă Dumitrescu.

— De la cabinetul tovarășului general, aveți plicul acesta, mi s-a spus că-i urgent, zise secretara.

— Aha ! Da, mulţumesc.

Luă plicul, o mapă mică de fapt, sigilată, în care Dumitrescu ştia că nu se află decît o foaie. Cea despre care îl anunţase Anghel. Mormăi :

— Zeţaru ? !

— N-am reuşit încă să dau de el. A fost la ştrand, dar de-acolo...

— Dacă-l găseşti, spune-i, şi în slip dacă e, să zboare aici. Altceva ?

— Corespondenţa zilnică...

— Dă-o-ncoace !

Dumitrescu intră în biroul lui, răsfoi corespondenţa, semnă două hîrtii care nu trebuiau studiate în mod special, le dădu secretarei, reveni în birou şi se aşeză faţă în faţă cu mapa sigilată. Cercetă încă o dată sigiliul, îl rupse, dar nu deschise încă mapa.

Ia să vedem ! Ce discutase el în casa lui Pavel în ultima săptămînă ?

Nu era un test de memorie gratuit, îi pusese pe toţi colegii lui Pavel care fuseseră în casa lui în ultima săptămînă să scrie exact tot ce-şi amintesc despre ce discutaseră în casa aviatorului. Vor reuşi să-şi amintească totul ?

În situaţia în care se aflau, singura şansă de neutralizare măcar parţială a efectului micului avion-emiţător era să ştie ce informaţii se obţinuseră. Pentru că nu toate erau încredinţate undelor ; puteau fi şi informaţii care să plece din ţară prin curieri speciali. Dar îşi vor aminti oamenii exact ce vorbiseră în casa lui Pavel ? El ce vorbise ?

Reţinea perfect, mersese la vecinul său să vadă un meci de fotbal, la televizor. Acasă, Dumitrescu nu avea „atmosferă“, nici soţia, nici copiii nu erau amatori de fotbal. După meci rămăsese împreună cu Pavel şi cu cei doi colegi ai acestuia care veniseră împreună, băuseră o cafea şi-un coniac, vorbiseră... despre meci, despre... un fost coleg de şcoală al lui Pavel, maior de miliţie, care în urma unei decepţii, o reală dramă în familie, începuse să bea pe ascuns, despre... un ziarist străin care încercase să obţină un fel de interviu neoficial cu unul din cei doi piloţi. Mda, şi el, el, Dumitrescu, pentru că ştia cine e ziaristul — care de fapt nu era ziarist — apreciase că... au făcut bine

că nu i-au acordat interviul, chiar dacă l-ar fi solicitat oficial !... Deştept băiat am fost ! se autoaprecie colonelul. Mai departe !... Unul din cei doi colegi ai lui Pavel spusese că nevastă-sa urma să plece la un simpozion în străinătate. Unde ? !... Spusese unde, dar Dumitrescu nu reuşi să-şi aducă aminte. Olanda, Belgia, Danemarca, aşa ceva... Bun. Altceva ? Nu mai vorbiseră altceva interesant, după asta venise în cameră Ana şi trecuseră la probleme cotidiene, fără importanţă. Precis ? Precis !

Dumitrescu deschise mapa. Textul descifrat începea cu o serie de mesaje scurte de genul : *„Alfred l-a contactat pe Dr. X“* sau *„Diana a luat legătura cu inginerul S.“* etc. Îmbucurător era faptul că în dreptul fiecărui rînd de acest gen era menţionat rezultatul : *„Negativ“*. Erau tatonările zilnice, contacte reale sau fictive făcute de agenţi sau inventate de ei pentru a-şi justifica faţă de centrală banii primiţi.

Mai departe ! O dare de seamă lapidară asupra unui procedeu aflat în curs de experimentare la... Drace, despre asta îi vorbise Anghel ! La institutul de care Dumitrescu se ocupa în mod deosebit, unde era director Nicolaide ! Se precizau în mesaj doar parametrii scontaţi ai noului produs, fără a se indica însă nimic despre reţeta de obţinere sau situaţia la zi a experienţelor. Cine le dăduse datele astea ? Atît le dăduse ? Mai posedau şi altele ? Cunoşteau reţeta, procedurile de experimentare şi elaborare ? Dacă era aşa, era... nespus de grav !

Faptul că nu erau introduse şi aceste date în mesaj nu însemna imediat că nu sînt cunoscute. Puteau fi transmise prin curier, sau puteau fi... negociate. Da, asta trebuie să fi fost, la sfîrşitul alineatului era indicată o cifră, deloc modestă. Agentul care le obţinuse, ori care urma să le dea, pretindea suma respectivă. După cifră era menţionat *„urgent + aer“ !* Aer ! Asta însemna... Dumitrescu blestemă în gînd şi trecu mai departe.

Ei, da ! Ajunsese la informaţiile obţinute desigur din casa lui Pavel. În ultimul alineat al mesajului, după cîteva indicaţii referitoare la numele unor piloţi şi ingineri ce urmau să plece la nişte cursuri în străinătate, scria textual : *„Maior* (urma numele clar al maiorului de miliţie de care vorbiseră în casa aviatorului) *moment de dezechilibru,*

consum de alcool. Ascunde starea psihică la serviciu. Propunem contactare : „Diana“ sau „Minerva“. Sectorul de care se ocupă obiectul (obiectul era maiorul) *de mare interes perspectivă“.* Urma : *„Ziaristul trebuie să dispară, este reperat“.* Era limpede, înţeleseseră foarte bine afirmaţia lui Dumitrescu, probabil ştiau şi că e ofiţer de securitate. Mai departe ! *„Eugenia* (iarăşi numele în clar al femeii şi al soţului ei) *pleacă la Bruxelles, la un simpozion internaţional etnografic. Ar dori mult să vadă Parisul, să publice în străinătate. Abordabilă, fire deschisă, 28 de ani, îi place arta africană. Soţul, pilot foarte apreciat, o iubeşte, au doi copii“...*

Din această încîlceală lapidară, Dumitrescu vedea limpede filmul posibil, scontat de autorii mesajului, al călătoriei Eugeniei la Bruxelles. O simpatică etnografă belgiană (care poate nu era belgiană şi nici măcar etnografă, dar se pricepea suficient pentru a nu face gafe) avea s-o acosteze pe soţia aviatorului, să se ofere s-o însoţească prin oraş, în timpul rămas liber între lucrările simpozionului. După o vizită prin magazine, simpatica „belgiană“ avea să constate că au ajuns întîmplător în apropierea locuinţei ei (pe care, probabil, „belgianca“ n-o văzuse pînă în urmă cu o zi), Eugenia va accepta, îl va cunoaşte pe „soţul“ belgiencii, „ziarist sau editor“, vor discuta despre una sau alta, nimic politic, nimic deranjant, cel mult „soţul“ se va interesa dacă doamna din România nu are colegi care vor să publice în străinătate, poate sub pseudonim, dacă preferă... Pentru început. Apoi o vor anunţa că a doua zi ei fac o vizită la Paris, o mică excursie, la care o pot invita şi pe ea, ziaristul poate „aranja“ treburile cu paşaportul imediat. Aici apăreau variante, desigur, dar, indiferent care era răspunsul Eugeniei, la reîntoarcerea în România ea avea să păstreze o amintire foarte plăcută celor doi soţi atît de simpatici, care la despărţire îi oferiseră o mască africană în copie ireproşabilă sau chiar o piesă originală. De-aici începeau alte variante. La aeroport, vameşii puteau scoate, de pildă, în mod incredibil, din masca africană sau din alt obiect, un pliculeţ suficient de mare de heroină... ori un microfilm. Şi începeau „complicaţiile“, cînd Eugeniei avea să i se comunice de către

autorităţile belgiene, altminteri bine intenţionate, că la adresa indicată de ea nu locuia nici o etnografă sau ziarist...

Aceasta era totuşi varianta cea mai brutală, cea mai lipsită de subtilitate. Puteau fi şi altele. De pildă, la graniţă nu se întîmpla nimic, dar o dată ajunsă în România, numai o lună mai tîrziu, Eugenia afla cu bucurie că „etnografa belgiană" se afla în ţară, venită într-o excursie de cîteva zile. O invitaţie în familie devenea o chestiune de politeţe elementară. Care se putea solda cu un micuţ obiect — radio emiţător — uitat, ca din întîmplare, în casa aviatorului. Şi lanţul reîncepea.

Şi iarăşi aceasta era varianta cea mai simplistă, cea mai tehnicistă, cea mai puţin psihologică şi nerentabilă, existau şi alte multe variante.

Femeia trebuia prevenită. Şi maiorul de miliţie trebuia prevenit, ajutat să treacă peste momentul dificil. Ce era de făcut însă cu experienţele de la institut ? ! Cît ştiau ? Şi cine din institut îi informa ?...

Dumitrescu privi furios spre mapa de corespondenţă, apoi la telefonul din dreapta care începuse să sune. Ridică receptorul.

— Tovarăşe colonel...

— Spune repede ! mîrîi Dumitrescu înfuriat. Recunoscuse vocea maiorului Stoenescu.

— A murit mama... Vă rog să-mi permiteţi să părăsesc...

Dumitrescu aruncă o privire rapidă la ceas. Mai era numai o jumătate de oră pînă la terminarea programului.

— Îmi pare rău, pleci diseară. Am nevoie de dumneata în după masa asta, eşti singurul care cunoaşte ce mă interesează.

— Am înţeles, spuse Stoenescu perfect liniştit, dar pe un ton care lui Dumitrescu i se păru îngrozitor.

Închise aparatul şi se blestemă iar, a cîta oară în ziua asta, cu furie, smulse cu aceeaşi furie celălalt receptor, negru, în care auzi vocea ofiţerului de serviciu de la miliţie :

— Tovarăşul colonel Dumitrescu ? !

— El !

— În legătură cu fata... care ne-aţi trimis poza...

— Da !...

— Pînă în prezent, vă raportez, nimic, deşi am...

— Mersi ! Anunţă-mă doar cînd va fi altceva decît nimic, da ?

— Am înţeles !

Cele două telefoane, cel roşu şi cel alb, reîncepură, după obicei, simultan. Se aflase sau se bănuia că s-a terminat şedinţa. Începea maratonul apelurilor. Avea să se încheie, probabil, abia la trei !

■

— De ce să pleci atît de repede ?

— Îmi pare rău, Marina, îţi mulţumesc pentru coniac, dar... Vlad îşi completă fraza cu un gest imprecis, dar care spunea totuşi că îi e imposibil să mai rămînă.

Se părea că într-adevăr nu prea mai aveau ce-şi spune, amintirile pe care le depănaseră „pe sărite", abrupt, nu reuşiseră să umple prăpastia celor zece ani de cînd nu mai schimbaseră nici o vorbă. Orice ar fi făcut, nu mai putea regăsi în bărbatul ăsta cu ochi cenuşii, ironici, pe lunganul vesel şi exuberant al adolescenţei, aşa cum el probabil nu mai găsea în ea, în doamna cu pieptănătură ireproşabilă, cu rochie elegantă şi ciorapi fumurii, pe fata nebună, cu pletele-n vînt, zveltă şi plină de viaţă ca o lupoaică tînără ieşită în lume. Ceva îi separa acum, erau prea mulţi oamenii şi faptele care, în cei zece ani, se îngrămădiseră inutil în memoria lor, ca nişte mobile vechi, uzate.

Vlad nu se mişcase totuşi din fotoliul în care stătea, ceea ce era un semn bun, iar Marina, pe canapeaua unde rămăsese cu picioarele strînse corect, unul lîngă altul, cu mîinile ei frumoase, care strîngeau uşor între degete bolul cu coniac încă nebăut, surîse ca o promisiune şi întrebă uşor cîntat :

— Te-aşteaptă roşcata ?

— Ce roşcată ?

— Sau bruneta ? rîse Marina încet, pe un ton camaraderesc, de femeie isteaţă, care nu face caz de „paşii greşiţi" ai bărbaţilor.

Vlad avu o clipă lungă de ezitare nedumerită, se părea că în clipa aceea nu-i venea în minte absolut nici o femeie roşcată sau brunetă, o privea aşteptînd precizări, nevrînd

pe semne să „se descopere“ fără sens. Și Marina hotărî că nu era bine să lungească suspansul prea mult.

— Eu te-am mai văzut, Vlad, spuse ea, dînd vocii o nuanță vag nostalgică, dar oarecum amuzată. Acum vreun an. De două ori. De fiecare dată în compania altei... Căută cuvîntul, nu era bine să rănească orgoliul masculin printr-o gafă măruntă, conveni la : În compania altei puștoaice fusticolore ! Dar erai probabil „în interes de serviciu“, adăugă ea cu o mică grimasă surîzătoare. Așa-i ? !

— N-am idee, zise Vlad, dar acum trebuie să plec.

De data asta se ridicase în picioare, într-adevăr hotărît s-o șteargă, avea fler, fără doar și poate, simțise ceva din jocul ei. Așa că Marina rămase nemișcată cîteva clipe pe canapeaua ei, goli apoi paharul de coniac și spuse cu o voce scăzută, dar de data asta serioasă, hotărîtă, privind în gol :

— Și eu ! Și eu trebuie să plec, dar din țară !

Nu era în mod sigur calea cea mai bună, cînd îl invitase aici, își făcuse alt plan cu el, dar simțise cumva că nu va reuși. Și amînase atacul acesta pe care oricum trebuia să-l dea, era șansa, ultima șansă pe care trebuia să n-o piardă. Simțea că Vlad o privește lung, de sus, ca pe un obiect care ar fi început brusc să-i vorbească.

— Nu înțeleg, spuse el sec.

— Ba înțelegi perfect, dragul meu, zise Marina liniștit, cu ochii încă în gol. Andrei este acolo, vreau să-l văd neapărat !

— De cît timp e acolo ?

— De opt ani.

— Andrei și mai cum ? întrebă Vlad și se reașeză.

— Tarn, spuse Marina și-l privi, dar de data asta ochii bărbatului rătăceau pe fereastră, se opriră undeva pe zidul blocului, unde, sub o cornișă, două rîndunele își făcuseră cuib. Era un cuib ciudat, suspendat acolo, la înălțimea celui de al treilea etaj, unde se simțeau, se vede, în siguranță. Apatia asta a bărbatului nu-i plăcea Marinei, așa că se ridică, veni cu pas lent lîngă el, în spatele fotoliului, îi puse o mînă pe umăr și continuă cu voce scăzută :

— Să nu-ți închipui cumva că vreau să fug, să rămîn adică în străinătate. Asta bănuiesc, probabil, colegii tăi,

care nu vor cu nici un chip să-mi dea avizul pentru excursie. N-aş avea ce face acolo, crede-mă !

Fusese o vreme cînd ei, ei doi erau consideraţi, de toţi cei ce-i vedeau, fraţi ! Semănau în mod miraculos, aceeaşi zvelteţe a trupurilor, acelaşi păr blond, aceiaşi ochi şi exuberanţă nebună ! Se înţelegeau perfect, erau aproape nedespărţiţi, goneau pînă la epuizare pe biciclete, în grup cu alţi „puşti", pe şoselele din preajma Sibiului. Cînd el plecase, plecase totuşi, la Bucureşti, la politehnică, Marina resimţise pierderea într-un mod incredibil. Nu-l condusese la gară, nu se despărţiseră propriu-zis, Marina fugise într-o excursie în munţi pentru a nu trăi clipa despărţirii. Un an mai tîrziu se mutase cu familia în alt oraş, îl mai întîlnise pe Vlad o dată, întîmplător, în compania familiei ei, care scurtase pe cît putuse întrevederea lor. Apoi... apoi...

O va crede ? !

— A, nici nu-mi închipuiam aşa ceva ! rîse Vlad. Vrei doar să-i faci fostului tău soţ o vizită de curtoazie !

N-o credea deci ! Îl adusese aici fără rost, absurd ! Marina simţi o dorinţă spontană, nebună, Vlad stătea cu spatele la ea, aşa cum stătuse cu cîteva ore în urmă Merian, simţi dorinţa nebună de-a lovi scurt, fatal, de a sfîrşi aici, definitiv, discuţia asta care nu mai avea nici un rost... Totuşi, nu aceasta era calea ! Trebuia, trebuia acum, în clipa aceasta, să inventeze ceva, să-l convingă, să-l învingă ; mort, omul acesta nu i-ar mai fi servit la nimic.

— Nu, spuse Marina cu voce perfect calmă. O vizită de afaceri nu de curtoazie. Trebuie să reglementăm cîteva probleme referitoare la o moştenire şi mai ales la copil. L-a luat cu el şi...

— Aveţi un copil ? !

— Pe care vreau să-l obţin ! continuă hotărîtă Marina. E-al meu ! Strînse uşor umărul bărbatului, ocoli fotoliul, trecu prin faţa lui, foarte aproape, dar fără să pară a şti că e acolo, frămîntîndu-şi degetele lungi cu unghii lustruite, într-un joc de mare tragediană, care „trăia intens" cele spuse. Ştiind în acelaşi timp că rochia de un roşu viu, incandescent, se mula perfect pe coapsele elegant arcuite. Andrei trebuie să priceapă, adăugă ea cu o voce uşor înăbuşită. Trebuie să priceapă că eu nu pot trăi fără copil !

Vlad tăcea neclintit, privindu-și atent brațele goale, în cămașa lui cu mîneci suflecate pînă aproape de cot.

Dacă nu reușesc, sînt pierdută, îi trecu prin minte Marinei. Rupsese punțile ! Îl lichidase pe Merian, ba mai vrusese să transmită și mesajul acela insolent. Numai că atunci spera că va obține ea, pe altă cale, un pașaport, fals, de la un individ pe care-l cunoscuse cu cîteva zile în urmă. Dacă serviciul pentru care lucrase pînă acum nu catadicsise să-i dea un răspuns satisfăcător, ei bine...

— Vlad, tu nu ești căsătorit, n-ai copii, dar... Trebuie să mă-nțelegi ! Trebuie să merg acolo ! Neapărat !

Ah, dac-ar fi ajuns acolo ! Relații avea, iar informațiile pe care pusese mîna acum puteau fi vîndute oricînd la un preț excelent ! Ar fi avut „cheagul" care îi mai lipsea ! Trambulina fără de care acolo nu se putea începe nimic, nu se putea „demara" cu nici o afacere ! Putea să-i ia dracu pe imbecilii pentru care lucrase pînă atunci, ea și Andrei vor vinde informațiile altora, care... Numai că toate speranțele și le pusese în pașaportul fals ! În individul acela care îi promisese, îi promisese că i-l va procura imediat și care se lăsase agățat de miliție, pentru un fals mărunt, de libret C.E.C. ! Idiotul ! Cu o zi înainte căzuse în plasă, dar ea aflase asta abia azi, după ce lichidase cu Merian, după ce...

— Sînt unele lucruri, Vlad, care nu se pot discuta nici prin telefon, nici prin hîrtii ! Trebuie să m-ajuți ! Tu poți !

Ochii lui Vlad hoinăreau iarăși pe fereastra deschisă.

— Regret, Marina, nu pot să te-ajut în așa ceva.

— Nu spune asta, te rog ! Sînt sigură că dacă ai vrea...

— Nu pot ! spuse Vlad privind-o în ochi. Documentele astea nu se obțin „cu o vorbă bună", cum crezi tu.

— Vlad, tu nu știi ce-au însemnat pentru mine anii aceștia ! zise Marina cu patos, așezîndu-se din nou pe canapea, dar mult mai aproape. Mă opresc în fața fiecărui copil de pe stradă ! Mă gîndesc cum e, cum trebuie să fie copilul meu ! Îl visez în fiecare noapte ! Altfel ! Nici nu știu cum arată la față, îți dai seama ? ! Andrei mi-l va da ! Sînt convinsă că, dacă discut cu el...

— Nu pot, Marina, spuse Vlad și se ridică în picioare.

— Vlad, te rog ! În numele adolescenței noastre, în numele a tot ce a fost...

Ce fusese de fapt ? ! se întrebă subit. „Cartușe vechi“ era totul, amintiri vagi, de care uza inutil. Trebuia altceva, nou !

— Te rog, dacă vrei, în genunchi, Vlad ! șopti Marina deodată și alunecă de pe canapea, punînd un genunchi doar pe covor și luînd în același timp mîna bărbatului în palmele ei fierbinți.

Vlad zîmbi, un zîmbet de sus, privind ironic spre piciorul frumos care se dezgolise binișor sub rochia ridicată. Marina înțelese într-o fracțiune de secundă că pierduse. Combinase greșit varianta mamei îndurerate cu cea a femeii care se oferă.

— Termină cu zîmbetul ăsta ! țipă ea iritată sărind în sus. N-ai inimă ? ! Voi toți ăștia nu puteți pricepe chiar nimic ? !

— Ești a doua femeie pe ziua de azi, rîse Vlad foarte bine dispus, care încearcă trucul cu „deformația profesională“, ce-i drept, tu cu mai mult talent. Am inimă, draga mea Marina, așa cum tu ai... niște genunchi... su-perbi ! Da, spuse Vlad examinînd cu interes picioarele femeii, ăsta e cuvîntul potrivit, constată el foarte serios de data aceasta, numai că, întîmplător, eu mă pricep la ca-ceal-ma-le. ...Știu că nu ai nici un copil.

Marina se prăbuși pe fotoliu cu capul în mîini, căutînd să se reculeagă cît mai rapid și să nu-i privească Vlad ochii. Nu spuse nimic, aștepta ca el să explice și ea să înțeleagă unde greșise. Vlad veni însă spre ea lejer, spuse pe un ton aproape camaraderesc, ca atunci, în adolescența lor, cînd jucau tenis sau șah împreună :

— Hai, draga mea, dă-mi mîna, ai jucat, ai pierdut, dar asta...

— Du-te dracului ! strigă Marina, sărind brusc de pe fotoliul în care stătuse, se apropie de masă și scoase cu degete nervoase o țigară. Vlad îi oferi foc cu bricheta ei.

— Ei, făcu el amuzat, acum pot să plec, da ?

— Trebuie să înțeleg, rîcană Marina, că întîlnirea noastră „întîmplătoare“ de azi o aveai trecută în agendă ? !

Asta trebuia să afle măcar de la el ! Dacă îi intrase sau nu „în atenție“ !

— A, nu ! Te-am întîlnit într-adevăr întîmplător.

— Zău ? ! Atunci de unde știi că n-am un copil ? !

— Nu ştiam, rîse Vlad, pînă acum cîteva clipe bănuiam doar şi-mi făceam chiar mustrări de conştiinţă, acum însă mi-ai confirmat. Dealtfel, ar fi fost greu de presupus că Andrei ar fi fugit în străinătate încurcîndu-se cu un copil de un an ! Mai ales că era foarte grăbit !

Marina simţi că leşină. Aşadar, o operaţie idioată de aritmetică îi făcuse figura ! Stîrnise o bănuială pe care după aceea ea i-o confirmase prosteşte !

— De unde ştii că era grăbit ?

Vlad zîmbi, intuise se pare noua capcană, dar bravă spunînd simplu :

— Pentru că numele pe care mi l-ai spus, Tarn, nu mi-e tocmai necunoscut. Pentru că ştiu cum a fugit Andrei Tarn în străinătate, tocmai cînd se deschidea un proces în care era amestecat.

— Tot întîmplător ai aflat cum a fugit Andrei în străinnătate, aşa-i ? rîse Marina dispreţuitor.

— Ei, nu ! De soţul tău s-a ocupat un coleg, tînăr, care... nu se pricepea la cacialmale. Asta e tot.

— E clar !

— Marina, nimeni nu are cu tine nimic pentru faptele lui Andrei, atît timp cît...

— Ascultă ! îl întrerupse Marina pe un ton obosit. Nu-mi vorbi ca unui debil mintal.

— Îţi vorbesc ca unei femei inteligente, spuse Vlad fără nuanţă. Eşti tînără, frumoasă, ştii două limbi străine, e cazul să-ţi refaci viaţa...

— Aaaah ! ţipă Marina şi se îngrozi singură de strigătul care-i scăpase, avusese impresia că aude urletul unei pantere, deşi vocea, strigătul acela, fusese totuşi al ei. Dar cuvintele, acele cuvinte ultime ale lui Vlad o înnebuneau, îi fuseseră spuse pînă atunci de prea multe ori. Lasă-mă-n pace ! izbucni ea. N-am chef „să-mi refac viaţa“ ! Pricepi ? !

— ...Nu.

— M-aş fi mirat.

— Încep să mă întreb ce poate fi în capul tău.

— ...Ce crezi că poate fi ?

— Nu-mi e prea limpede, dar... Am impresia că eşti pe punctul de a face o prostie.

— Ce prostie ? întrebă Marina cu o linişte nefirească.

— Asta tu ştii şi-ai să mi-o spui, nu plec de-aici pînă nu aflu ! Marina, pot să te-ajut, dar nu procurîndu-ţi un paşaport cu care să fugi.

Marina surîse trist, privindu-l lung.

— Ştii ce ? spuse ea. Mă doare capul. Eşti un cozeur „foarte plăcut", dar discuţia cu tine mi-a provocat o migrenă îngrozitoare. Trebuie să fac o cafea. Bei ?

— După aia îmi vei spune o altă minciună ?

— Eşti un pisălog nemaipomenit, dar îţi voi spune totul, absolut totul, dacă ţii neapărat, deşi... nu-i mare lucru. Stai aici, făcu ea agasată, mă duc să pregătesc întîi cafeaua. Uită-te prin revistele astea, revin imediat.

IV. Serata

— Cine-i cadîna în albastru ?

Rita întoarse capul în direcţia în care privea bărbosul de lîngă ea şi făcu o mutriţă acră :

— Magda. Biochimistă, fostă colegă de institut a cumnată-mi. Sper că nu-ţi place.

— Află că e mai grozavă ca tine, remarcă tărăgănat, pe un ton de cunoscător, bărbosul, înălţîndu-se puţin în fotoliu, pentru a o vedea în întregime pe Magda printre perechile de dansatori şi servantele cu băuturi ce umpleau holul vilei Nicolaide. Fostă colegă de institut, receptă el apoi cu întîrziere replica Ritei. Vrei să spui că are mai mult de douăzeci de ani ?

— Douăzeci şi patru împliniţi ! preciză Rita.

— Mă duc s-o invit la un dans.

— Nu dansează ! îi stopă Rita elanul. Toată seara a făcut abia două valsuri ! Cu Marius, pe care l-a acaparat complet !

— Pardon ! Şi cu mine-a dansat, se auzi o voce în spatele lor.

— Zău ? ! se miră Rita. Ai dat-o gata şi pe-asta, Toni ?

— N-aş spune încă, zîmbi Toni. Să ştiţi însă că nici nu-i atît de formidabilă pe cît pare. Nu... nu se mulează.

— Eşti un dobitoc, aprecie sec bărbosul, privind încă, cu ochii mijiţi, în direcţia Magdei. Asta-i o femeie adevărată, ascultă-mă pe mine, trebuie doar să ştii cum s-o iei.

— Încearcă tu !

— Cine-i trogloditul cu care s-a ambalat ?

— Un savant ! rîse iar Rita. Marius ! Nu te vîrî în discuţia lor, că-ţi prinzi urechea. Dansează mai bine cu mine.

— Savant ? se amestecă Toni. Aschimodia aia ?

— Cumnată-mea mi-a împuiat capul cu ce grozav e !

— Şi Magda asta îşi pierde vremea cu ei între eprubete, acolo ? ! făcu bărbosul nedumerit.

— Nu acolo, la alt institut.

— La altă instituţie, rînji Toni.

— Tot o invit ! hotărî bărbosul ridicîndu-se.

— Stai aşa ! îl opri Rita. Ba nu, haideţi mai aproape, mi se pare că va fi vesel. Iese tămbălău, să vedeţi !

De lîngă bufetul rece — excelent asortat şi mai ales plin cu sticle multicolore, pe care Ioana Nicolaide îl instalase într-o latură a holului — pornise repede, direct spre Marius şi Magda, o femeie uscăţivă, tînără încă, dar îmbrăcată tern. Nu era frumoasă deloc, doar ochii mari, viu strălucitori, dădeau o lumină vag stranie feţei sale lungi, parcă de englezoaică. Şi vorbeau ceva despre „limba ascuţită" a articolelor pe care femeia le semna.

— Eşti drăguţă să-mi împrumuţi soţul doar pentru un scurt interviu ? se adresă ea Magdei, pe un ton de agresivitate surîzătoare.

Magda îşi muşcă uşor buzele, stăpînindu-se să răspundă pe acelaşi ton pisicesc, ceva în sensul : „Desigur, doamnă, numai că dumneavoastră mă tem că nu veţi înţelege prea mult din ce spune". Marius se întoarse însă spre nevastă-sa iritat :

— Lasă-ne puţin, Sofi ! Discutăm tocmai ceva important.

Ochii ziaristei fulgerară scurt.

— Iertaţi-mă, interveni repede Magda cu voce scăzută, eu trebuie să plec. Deja am întîrziat. Discuţia mi-a

făcut însă multă plăcere. Surîse apoi, un surîs mic, adresat totuşi tînărului savant, schiţă apoi o înclinare abia sesizabilă spre cei din jur : Bună seara !

Ritmul dansului se schimbase brusc şi Magda îşi făcu loc cu greu, pe lîngă perete, printre dansatorii care încercau, cu mai mult sau mai puţin talent, un dans foarte modern.

Mica scenă iniţiată de ziaristă o lovise de fapt. Şi regreta cumva că se stăpînise. I se părea acum că scena îi fusese făcută doar pentru faptul că, din toţi cei prezenţi, ea venise neînsoţită. Îşi aminti că cineva îi vorbise de un fel de complex al femeilor nemăritate în faţa celor căsătorite şi asta o înfuriase atunci, îşi spuse şi acum că era o mare prostie, ea voise doar să prevină o discuţie penibilă. Totul era... Ah, totul era fără sens, locul ei nu era aici ! Ai băut prea mult în seara asta, fată dragă, se avertiză singură, marş la culcare ! Îşi dădu seama că nu era nici asta, abia băuse două pahare de vin. Ce naiba era atunci ? Se simţea totuşi stingheră aici, da, ăsta era cuvîntul, stingheră, se simţea prost, aşa cum nu se simţise niciodată, totul o enerva, o enerva, îi venea să dea peste cap, de pildă, servanta asta plină cu sticle, care...

— Magda, sper că nu vrei să pleci ?

Lîngă ea apăruse Ioana Nicolaide, veselă şi plină de viaţă ca întotdeauna.

— Ba da, Ioana, serata ta este excelentă, dar mîine trebuie să mă trezesc foarte de dimineaţă.

— Lasă prostiile, e încă devreme. Simt că a făcut o gafă Sofi.

— Sofi ? A, nu !

— Crede-mă, e o femeie isteaţă, surîse totuşi dispreţuitor Ioana Nicolaide, dar devine complet stupidă cînd are impresia că cineva „a pus ochii pe bărbat-su“. Trebuia să te previn.

— Dar n-a fost nimic, în cazul meu, doar că seara asta...

— A fost cam prea zgomotoasă.

— Într-adevăr, conveni Magda. Şi aveţi... o mulţime de cunoştinţe noi...

— Cunoştinţe, pe naiba ! Crezi că eu îi ştiu pe toţi ? ! Regizori, cascadori, ba, cred, şi jongleri de circ ! Rita i-a cărat aici.

— Rita ? !
— Cumnată-mea, explică cu voită indiferență Ioana. A avut un rol, mai mult figurație, într-un film și...
— Oh, lasă-mă s-o șterg repede, făcu Magda deodată. E unul care m-a plictisit toată seara. Și vine iar !
Era totuși tîrziu, Toni ajunsese lîngă ele.
— Dansezi, domnișoară Magda ?
— Nu.
— Iarăși nu, făcu Toni pe un ton de reproș și adăugă cu ton de imputare : E a treia oară că mă refuzi !
— Sper să fie și ultima, zise Magda pe un ton aerian.
— Toni, interveni Ioana preventiv, mi se pare că nu prea ai succes în seara asta.
— Nu face nimic, doamnă Nicolaide, obiectă Toni surîzător. Sînt un tip perseverent. Îți displac oamenii perseverenți, domnișoară Magda ?
— Îi prefer... celor agasanți, lăsă Magda să cadă.
Toni rămase o clipă pe gînduri, căutînd parcă o replică, nu mai avu timp s-o dea, ritmul dansului se schimbase iar și Rita apăru brusc lîngă el :
— Toni, vino să dansăm asta !
— Vin, vin, mormăi Toni indispus, cu ochii încă la Magda.
O altă tînără, îmbrăcată doar într-un bolero și fustă lungă, se plînse cu un aer de copil răsfățat :
— Toni ! Dansul ăsta mi-l promiseseși mie !
Toni o luă lîngă el și începu să danseze cu amîndouă în același timp, spre amuzamentul lor. Abia cînd se depărtară suficient de Magda, Toni le șopti cu un aer conspirativ :
— Se moaie Măgduța noastră imediat. A și început.
— Crezi ? se îndoi Rita zîmbind.
— I-am pus adineauri ceva în ultimul pahar.
— Porcule ! exclamă Rita spontan.
— Ei, nu te gîndi la cine știe ce, vreau numai s-o îmblînzesc. Va deveni cuminte și calină ca o pisicuță.
— Pisicuțele au gheare ! remarcă Rita, trăgînd cu coada ochiului spre Magda. Și... sînt unele organisme, adăugă ea gînditoare, care reacționează invers la doctoriile astea, fii atent ! Cel puțin atît am învățat și eu de la cumnată-mea, încheie ea rîzînd.

Ioana Nicolaide înţelesese că nu mai avea cum s-o reţină pe Magda. Spuse totuşi privind spre Toni, care îşi continua dansul cu cele două partenere :

— S-ar părea că are succes !

— Cine e ? se interesă Magda.

— Nu ştiu exact, tot o achiziţie a Ritei. Oricum, mai amuzant decît alţii.

— Găseşti ? murmură Magda. Se crispa aproape să nu izbucnească, simţea o iritare grozavă, parcă ar fi avut furnici pe tot corpul.

— Mă încîntă bărbaţii care se cred irezistibili, rîse Ioana, dar imediat schimbă tonul şi-i şopti Magdei confidenţial : Ola ! Vine bărbatu-meu, să nu-i spui asta, e-n stare să-l expedieze pe Toni urgent.

Nicolaide se apropie plin de o bună dispoziţie molipsitoare :

— Magda Deleanu ! Pe dumneata te căutam !

— Fii atent, dragul meu, îl preveni Ioana, Magda a refuzat adineauri un Don Juan de categorie grea.

— Foarte bine i-a făcut, observă Nicolaide. Să vezi însă că pe mine n-are să mă refuze. Se înclină uşor în faţa Magdei şi întrebă aproape ceremonios : Dansaţi, domnişoară ?

Magda se întrebă rapid dacă era în stare să suporte un dans. În clipa aceea simţea nevoia mai repede să facă o demonstraţie de judo cu soţul Ioanei, îşi dădu seama totuşi că omul n-avea nici o vină, ea venise în casa lor de atîtea ori şi pe deasupra, sub aspect psihic, tipul acesta ciudat care era Nicolaide o interesase întotdeauna. Paralel cu starea de iritare, mintea constată că îi rămăsese limpede, se gîndi că tangoul începuse deja şi nu putea să mai dureze mult, aşa că zise, ca o provocare adresată propriului ei trup :

— Tocmai îi spuneam Ioanei că vreau să plec. Dar cu dumneata dansez cu plăcere.

— Eşti drăguţă ca întotdeauna, decise Nicolaide şi se avîntară amîndoi pe parchetul ca o oglindă, unde, în mod miraculos, se făcuse mai mult spaţiu. Tot nu vrei să te transferi la institutul nostru ?

— Încă nu.

— Păcat. Mai ales că şi dansezi admirabil, zîmbi Nicolaide. Ia spune, pe cine-ai refuzat ?

— Toni, sau aşa ceva.

— Ooo ! Tocmai pe tovarăşul de la miliţie ?

— Lucrează la miliţie ?

— Da, rîse Nicolaide şi adăugă cu voce şi mai scăzută : Îl luasem la rost încă din prima zi cînd l-a adus Rita aici. Băiatul însă a început să rîdă de suspiciunea mea. E locotenent la judiciar.

— De ce-l luaseţi la rost ?

— Naiba mai ştie. Am devenit într-adevăr suspicios în ultimul timp. De fapt, colegii lui Toni, cei de la securitate, sînt de vină, că m-au speriat.

— V-au speriat ? !

— Da. Cu... Nicolaide îşi luă un aer grav : „Tovarăşe director, fiţi atent la oamenii care vă intră în casă !"

— Aţi avut vreun necaz la institut ? întrebă Magda muşcîndu-şi iar buzele uşor. Treceau pe lîngă Toni, care o privea prea lung, şi Magdei îi venise un chef nebun să-l cosească cît era de mare, cu o lovitură de picior.

— A, nu ! Dar, după cum spun ei, „Nici nu trebuie să avem, tovarăşe director !" E unul, căpitan, Vlad, care nu mă slăbeşte o clipă.

— Ioana mi-a spus că lucraţi la un produs nou, tatonă Magda cu o indiferenţă perfectă.

— Foarte rău că ţi-a spus ! se încruntă Nicolaide.

— E chiar atît de secret ? întrebă Magda candid.

— Mai poţi să ştii ce nu e secret ? ! şopti rîzînd soţul Ioanei. Adevărul e că lucrarea asta merită toată atenţia. E ceva cu totul nou şi... Auzi ? ! se întrerupse el deodată. Nu vrei să schimbăm discuţia ?

Magda rîse. Rîdea mai mult de încîntare, senzaţia de enervare începuse parcă să-i treacă. Mişcarea se vede că îi făcuse bine.

— Ba da, spuse ea. Mai ales că Ioana ne face semne disperate.

— Nevastă-mea ? ! Ce-o fi vrînd ? A început să nu mă mai lase să dansez !

Se apropiară încă în pas de dans de Ioana, care şopti cu zîmbetul ei liniştit, de femeie de lume :

— Marcel !

— Ce s-a întîmplat ?
— Te caută un domn Maigret. Fără pipă.
— Cine ? ! !
— Securitatea, dragul meu, oftă drăguţă Ioana. Aşteaptă în biroul tău, să-ţi vorbească !

În hol, doi tineri se sărutau de zor, fără să vadă pe nimeni. Nicolaide ridică din umeri îmbufnat şi trecu spre camera de lucru.

Un bărbat cam la cincizeci de ani, voinic, cu părul aproape alb, admira cu mîinile la spate un goblen imens atîrnat pe peretele din spatele biroului. Se întoarse încet, privi spre gazdă cu o expresie cam somnolentă, cu pleoapele parcă umflate şi buzele adunate într-un fel de botic, care la vîrsta lui îi dădea un aer bosumflat. Pe undeva aducea într-adevăr cu Maigret, constată Nicolaide, care închise uşa şi înaintă spre musafirul său.

— Bună seara !
— Bună seara, tovarăşe Nicolaide. Îmi pare rău că vă deranjez la ora asta, dar...
— O clipă ! făcu Nicolaide. Sînteţi, dacă nu mă înşel, colonelul...
— Dumitrescu.
— Da, da, da. Căpitanul acela al dumneavoastră, Vlad Zeţaru, mi-a spus zilele trecute că vreţi să-mi vorbiţi. Ce-i drept, nu mă aşteptam să veniţi azi...
— Nici eu.
— Aşa ! ?... Luaţi loc, vă rog !

Dumitrescu nu părea să fi auzit invitaţia, rămăsese pironit în mijlocul camerei, privind lung, drept în ochii lui Nicolaide, parcă cercetîndu-l, parcă aşteptînd să surprindă ceva pe faţa lui.
— S-a... s-a petrecut ceva ? se pomeni bîlbîindu-se şeful institutului. Ceva deosebit ?
— Mă tem că da, spuse musafirul şi fără să-şi desprindă privirea de pe faţa lui Nicolaide, scoase din buzunarul interior al hainei o hîrtie pe care i-o întinse. Spuneţi-mi, vă rog, dacă se referă la o lucrare de la institutul dumneavoastră.

Nicolaide parcurse rapid textul, erau numai cîteva rînduri şi aprobă intrigat :

— Da. Da, sigur. De unde le-aveţi ?

— E vorba de produsul acela nou, de mare interes, nu ? Datele sînt corecte ?

— Cu mici inexactităţi, de fapt una singură, da. E... e foarte curios, observă şeful institutului, recitind textul. Pare mai repede un prospect. Un prospect comercial... Cu calităţile şi parametrii produsului la care lucrăm.

— Aţi conceput un asemenea prospect ?

— Nicidecum ! Analizele... sînt într-o fază înaintată, dar nu definitive. Spuneţi-mi însă... de unde... Cine s-a ocupat să ne facă o asemenea „reclamă" ?

Întrebase cu un real interes, nedumerit, parcă şi vag amuzat. Musafirul cu aer de Maigret păru acum să-şi amintească de invitaţia anterioară, se lăsă în fotoliu şi începu să privească absent la goblenul de pe perete, parcă i s-ar fi luat o piatră de pe inimă sau, dimpotrivă, ar fi aflat ceva iremediabil. Ori poate... şi una şi alta.

— Rîndurile pe care le-aţi citit, începu el rar, cu o voce nespus de scăzută şi cumva obosită, au fost transmise prin radio, în noaptea trecută, probabil către un serviciu de informaţii.

Era rîndul lui Nicolaide să se lase într-un fotoliu.

— Spuneţi-mi, reluă colonelul, aţi făcut declaraţii în presă ori unor persoane străine de institut, în legătură cu noul produs ?

— Nici nu m-am gîndit la aşa ceva ! izbucni Nicolaide, dar gîndul său zbură la Marius şi la ce vorbise cu Ştefănescu la prînz. Colonelul mîngîia cu unghia o carte groasă de pe colţul biroului.

— Nenorocirea este, spuse el cu o voce şi mai scăzută, că ce aveţi în faţă, pe hîrtia asta, nu e tot.

— Ce vreţi să spuneţi ? tresări şeful institutului.

— În mesaj se preciza, reiese, mă rog, că persoana care le-a transmis deţine, ori poate să obţină în mod sigur, formule, reţete de preparare, nu doar aceste calităţi ale produsului.

— Imposibil ! spuse cu deplină sinceritate Nicolaide.

— Eu sînt aproape sigur că nu glumeşte.

— De ce sînteţi „aproape sigur" ? ! se enervă Nicolaide.

Dumitrescu luă cartea de pe birou, îi cercetă coperta, spuse pe un ton plat, parcă plictisit că trebuia să explice :

— Simţul umorului n-aş zice că-i dă afară din casă pe oamenii care se ocupă cu astfel de mesaje.

— Consideraţi că... omul acela e la curent cu experienţele noastre ? !

— Prefer întotdeauna să cred, spuse colonelul. Decît să mă conving prea tîrziu. Căpitanul Vlad Zeţaru îmi spusese că s-au luat toate măsurile de siguranţă ce se impuneau, atacă el aparent o altă temă. Şi e unul din oamenii în care cred mult.

— Dar vă asigur că s-au luat ! exclamă Nicolaide. Toate datele de sinteză privind această lucrare se păstrează în casa mea de fier, pe care am prevăzut-o cu un sistem dublu de alarmare, ultramodern ! Ciornele sînt distruse imediat, regimul de manipulare a documentelor e respectat cu stricteţe şi aşa mai departe.

Colonelul îşi încreţise nasul şi asta îi dădea iarăşi un aer nostim, cumva copilăresc deodată, era ceva „haios" cum ar fi spus Rita.

— Am constatat, surîse el obosit, în multe locuri pe unde merg, că se acordă hîrtiilor o atenţie deosebită.

— Şi consideraţi că asta e rău ? întrebă Nicolaide, nemaiştiind ce să creadă.

— A, nu, sigur că nu, spuse Dumitrescu. Din nefericire însă, nu peste tot se acordă aceeaşi atenţie şi oamenilor care concep ori care manipulează aceste documente.

Nicolaide simţi că ia foc. Se ridică în picioare şi începu să se plimbe agitat.

— Vă asigur că nu este cazul institutului nostru ! Experienţele acestea, ca şi parametrii trecuţi pe hîrtia asta sînt cunoscute practic de trei oameni ! Atît ! A, şi de specialistul acela de la Ministerul Apărării, care a venit o dată la noi împreună cu ofiţerul dumneavoastră !

— Vorbiţi, vă rog, mai încet, zise Dumitrescu ; chiar dacă biroul are uşi capitonate. Cine sînt cei trei oameni de la institut ?

— Autorul, Marius, un tînăr foarte talentat, e aici, dacă vreţi îl chem.

— Nu e nevoie.

— Ne-am ocupat foarte serios de el, adăugă Nicolaide, prevenind parcă o întrebare. Şi eu şi şeful lui de lucrări, Ştefănescu. E un om pe care-l cunosc de douăzeci de ani acest Ştefănescu, mai presus de orice bănuială.

— Cunoaşte şi dînsul aceste lucrări ?

— Ăștia sîntem : Marius, Ştefănescu şi cu mine.

— Totuşi, verificările de laborator s-au făcut, bănuiesc...

— Experimentările da, s-au făcut în trei dintre laboratoarele institutului ! Dar acelea sînt rezultate parţiale ! Aici, în hîrtia, în mesajul acela, sînt concluzii de ansamblu. Asupra calităţii produsului ! Pentru aşa ceva trebuie să ai sinteza lucrării !

— Şi dacă cineva, de la laboratoare...

— Nu ! Chiar dacă am admite că... specialiştii de la laboratoare ar... ar conlucra...

— Da. De ce v-aţi oprit ? întrebă Dumitrescu.

— Dar printre cei trei oameni care au făcut experimentările în laborator e şi soţia mea ! izbucni Nicolaide. Şi vă spun, chiar dacă am admite că toţi trei ar face parte din același grup... n-ar putea deduce nimic ! Afirm asta cu toată răspunderea ! E vorba de o concepţie cu totul nouă, tocmai în asta constă valoarea lucrării. Înţelegeţi ? făcu el suspectîndu-l vizibil pe colonel că nu-l înţelege.

— Din ce în ce mai puţin, recunoscu într-adevăr Dumitrescu, dar adăugă ridicîndu-se şi luînd în mînă foaia cu cele cîteva rînduri pe care şeful institutului o lăsase pe birou : Hîrtia asta există !... Nu aţi întocmit cumva vreo sinteză pentru minister sau... ?

— Nu. Pregătisem, eu şi Ştefănescu, acum trei zile una, adică un fel de raport asupra rezultatelor obţinute, dar nu l-am înaintat. Am amînat. Iar ciorna am ars-o cu mîna mea.

— De ce aţi amînat ? vru să ştie colonelul, părînd că descoperise „o posibilitate". Stătea lîngă birou, în picioare, cu hîrtia aceea în mînă, o privea atent ca şi cum n-ar mai fi citit-o niciodată.

— Chiar în ziua aceea autorul a venit cu o nouă soluţie ! Care corectează, perfectează reţeta de obţinere într-un mod foarte... eficient ! Marius e un om căruia... îi umblă mintea tot timpul, exclamă Nicolaide.

— Nu mă îndoiesc ! făcu colonelul sec, apoi adăugă revenind la întrebarea care îl obseda : Cum vă explicaţi totuşi rîndurile acestea ?

— În nici un fel ! zise Nicolaide dîndu-şi seama că nu prea era un răspuns pentru şeful unui institut ştiinţific, dar era realmente incapabil să înţeleagă. Mi se pare că visez, adăugă el. Pentru a cunoaşte calităţile produsului, pentru a avea, cum spuneţi, şi reţeta de realizare, acel cineva ar fi trebuit să privească peste umărul nostru în timp ce lucram. Nu ştiu, dumneavoastră aveţi măcar, v-aţi făcut o părere... vreo ipoteză... ?

— Nu, declară franc Dumitrescu. Ştiu doar că trebuie să ne grăbim.

— Credeţi, se sperie şeful institutului, credeţi că ar putea emite din nou ? Transmite, de pildă, în noaptea asta, formulele ? ! !

— Nu. Nu atît de repede. Asemenea date sînt mult prea preţioase, aprecie colonelul cu o voce şi mai scăzută, pentru a fi încredinţate undelor radio, indiferent de tehnică şi de cifrul folosit. Din păcate, spionii îşi apără, de regulă, foarte bine secretele pe care le obţin. Reprezintă rezultatul „muncii“ lor, nu ?... Şi, de altfel, omul care a emis, mai exact cel care a conceput mesajul, pune anumite condiţii. Vrea să negocieze ! Pentru a vinde lucrarea institutului dumneavoastră cît mai scump.

— Canalia ! scăpă Nicolaide, iar în gînd adăugă ceva şi mai neacademic.

— Pare un profesionist, observă colonelul, cu o nuanţă ciudată, care nu excludea o anumită admiraţie. Un profesionist care lucrează, ori care are un om în institutul pe care îl conduceţi, încheie el.

Nicolaide simţi cum i se urcă un nod în gît, nici măcar nu era o insultă, ca să se poată supăra, era o evidenţă, absolut logică şi mai ales neplăcută.

— Mda ! făcu Dumitrescu vîrînd în sfîrşit în buzunar „mesajul“. Vă rog să vă mai gîndiţi, fără a discuta cu nimeni însă, deocamdată. Voi mai trece mîine pe la dumneavoastră, pe la institut. Bună seara.

— Bună seara, zise Nicolaide cu o voce pe care nu şi-o recunoscu şi îl conduse pe colonel. În micul antreu cei doi tineri, ba parcă erau alţii, se sărutau mai departe. Colonelul

păru să nu-i observe, ieși și se îndreptă spre mașina care îl aștepta în fața micii grădinițe de la intrare.

Nicolaide închise ușa, se întoarse, constată că cei doi tineri dispăruseră, apăruse însă lîngă el Ioana.

— Spune-i lui Marius că-l aștept în birou, zise el.

— Ceva neplăcut ? întrebă Ioana.

Nicolaide păru să nu o audă, străbătu cu pași mari antreul și intră în camera de lucru.

■

Magda asculta o piesă polițistă. Îl văzu pe colonel îndreptîndu-se spre mașină, intui după pașii lui că, așa cum bănuise de altfel, „ceva nu era în ordine“ și opri radioul. Dumitrescu deschise portiera și o privi cu aerul lui burzuluit, se despărțiseră la sediu abia în urmă cu cîteva ore.

— Cum ai ajuns aici ?

— Eram în vizită la familia Nicolaide. Cred că vinul a fost prost, am simțit că-i mai bine s-o șterg.

— Cu ce ocazie la ei ? întrebă colonelul în timp ce pornea motorul.

— Sărbătoreau un an de la căsătorie. Ioana Nicolaide mi-a fost colegă de facultate. E o femeie grozavă ! Are deja două lucrări publicate în presa internațională de specialitate.

— Ei știu că lucrezi la noi ?

— Nu. De ce ? întrebă Magda, devenind atentă.

— Interesant acest director Nicolaide.

— Foarte interesant ! N-are deloc aerul imposibil al unui director sau cercetător, nu ? Și Marius...

— L-ai cunoscut și pe Marius ?

— Astă-seară. Foarte deștept om, simți că fiecare vorbă pe care o spune are un sens, deschide parcă o perspectivă, e... ca o întrebare nerostită !

Dumitrescu întoarse doar capul fugitiv spre ea, nu spuse nimic, redeveni atent la volan, ca și cum nu l-ar mai fi interesat și nici n-ar mai fi auzit.

— În general, au un colectiv științific foarte bun, continuă Magda. O adevărată echipă ! Care se completează

perfect ! O echipă formidabilă, conchise ea admirativ, cu o uşoară exaltare.

— Da, mormăi Dumitrescu morocănos. Mi-a spus Nicolaide. Vlad e şi el un ofiţer formidabil !

Capul Magdei se întoarse deodată spre el, îl privea acum încercînd să înţeleagă, să ghicească ceva pe faţa impenetrabilă a colonelului.

— S-a întîmplat... „vreo poveste“ ? întrebă ea prudent.

— Aşa ceva... Închipuie-ţi că activitatea principală a acestor formidabili... Dumitrescu făcu o pauză de efect, atent parcă la un viraj... e cunoscută de la A la Zet de cineva care a transmis în noaptea trecută informaţii în legătură cu lucrarea lor ! Luă alt viraj, apoi întrebă plat : Cum ţi se pare „povestea“ ?

Magda tăcea, cu privirea fixată drept înainte. Se interesă apoi şi mai scăzut :

— ...Vlad ştie ?

— Cred că habar n-are ! se posomorî colonelul. De fapt, eu i-am spus, ieri, să nu-l mai văd pe la serviciu douăzeci şi patru de ore ! Văd că s-a conformat, nu răspunde nici la telefon.

— Să-l caut ?

— Nu. Stai aici, pe aproape ?

— Da, al patrulea bloc !

— Te sfătuiesc să te culci în seara asta devreme. De mîine, cred că o să ne distrăm cu „povestea“ asta cîteva zile şi nopţi la rînd !

Maşina fusese oprită, colonelul rămăsese tăcut, parcă i-ar fi venit subit o idee. Magda aşteptă, dar Dumitrescu se cufundase în gîndurile lui, ca şi cum ar fi uitat de ea cu desăvîrşire.

— Să trăiţi ! spuse Magda, sec, formula de salut i se părea încă ciudată în gura ei, după aproape doi ani de muncă în minister.

— Noapte bună, Magda ! păru să se trezească la realitate colonelul.

Magda coborî, închise portiera, văzu cum maşina demara rapid, dispărînd imediat după colţ.

Seara era minunată. Căldura de peste zi se pierduse acum într-o adiere plăcută care se juca cu frunzele unei sălcii plîngătoare din apropiere. Magda ar fi avut chef, un

chef grozav să hoinărească, să hoinărească pe puţin două ore prin oraş, sau şi mai bine, undeva într-un parc. Unde naiba putuse să dispară şi Vlad ? !

Magda ridică din umeri şi se îndreptă cu pas repede, puţin săltat, spre intrarea micului bloc vechi în care locuia.

V. Spre marea albastră

— Ce cauţi aici la ora asta ?

— Sînt ofiţer de serviciu, spuse Mihai, ridicîndu-se repede în picioare. Arăta tare rău, obosit, cu cearcăne vineţii în jurul ochilor, cu faţa smeadă trasă.

— De ce ? ! se înfurie Dumitrescu. De ce nu mi-ai raportat să pun pe altcineva în locul tău ? !

— Azi-dimineaţă nu ştiam de povestea cu Leo, am preluat deja serviciul la ora opt şi...

— Mihai, începu Dumitrescu de jos, dar crescendo, dacă ai o anchetă, trebuie să te gîndeşti la ea ! Numai la ea ! Să ai mintea limpede ! Ce-a spus Leo pînă acum ?

— ...Aproape nimic.

— Asta e frumos ! aprecie colonelul, din ce în ce mai furios. Bravo, te felicit !

Mihai se posomorî şi mai rău, roşi realmente.

— Vrei acum să-l laşi să doarmă, tu să-ţi omori noaptea aici cu telefoanele şi mîine să continuaţi ancheta, el odihnit, tu obosit mort ! ? Îţi baţi joc de meserie ! ? !

— Tovarăşe colonel, dar...

— Fiecare oră cîştigată cu declaraţia lui poate însemna foarte mult ! Dai telefon imediat, îl cauţi pe Mircea...

— Va veni Mircea aici, în seara asta. A descoperit ceva, face nişte investigaţii, a spus că va veni imediat ce termină.

— Îi zici că e ordinul meu să te înlocuiască ! Te culci cîteva ore, bei o cafea şi reîncepi interogatoriul ! Tu, nu altcineva, cunoşti cazul cel mai bine !

— Am înţeles !

Dumitrescu se gîndi că Mircea — Mircea avea doar douăzeci şi doi de ani, era cel mai tînăr dintre ei — se va trezi ofiţer de serviciu, aşa, peste noapte, cînd mîine şi el

avea o mulţime de treburi care nu sufereau amînare. Uite însă că pe altcineva nu avea cum să pună !

— Cu Zeţaru ce-i ?

— N-am reuşit încă să-l găsim.

— Şi asta-i frumos ! Să-l caute Mircea la telefon din jumătate în jumătate de oră ! Miliţia ?

— Nimic concret, spun că ar fi fost zărită fata aceea, Iulia, acum două zile prin Constanţa, dar e numai o supoziţie.

— Ce-i aia „ar fi fost zărită" şi o „supoziţie" ? răbufni Dumitrescu, cu gîndul la Vlad.

Ah, dacă Vlad ar fi fost aici, mai exact acolo, la Constanţa ! Zeţaru era tipul de om care îi trebuia acum, era omul care dacă dibuia un fir... Unde putea fi Vlad ? ! Erau într-o situaţie specială, ar fi trebuit, conform regulamentului, să raporteze unde e, chiar dacă era într-o zi liberă, aşa era regulamentar, şi Zeţaru ştia asta. Şi tot regulamentar ar fi trebuit să-l pedepsească acum, gîndi colonelul şi se strîmbă. În cei douăzeci de ani în care lucrase cu oameni pe care-i avea în subordine, nu pedepsise niciodată pe nimeni.

— Dai telefon acum, Mihai ! La ofiţerul de serviciu de la securitate Constanţa, să preia ei cazul de la miliţie, s-o caute pe Iulia Pavel şi ei, în noaptea asta, peste tot ! Dacă dau de ea la două noaptea, atunci să-mi telefoneze, acasă, direct, le dai numărul meu !

— Am înţeles !

Telefonul exterior sună scurt, precipitat.

— Da, făcu Dumitrescu.

— Iartă-mă că te deranjez, auzi în aparat vocea nevestei-si. Îl recunoscuse imediat după acel „da" aproape ţipat.

— Aţi mîncat ? întrebă colonelul mai potolit.

— De prînz da, închipuie-ţi.

— De cină.

— Nu. Să te-aşteptăm ?

— Da. Vin într-o jumătate de oră.

Şi închise telefonul, înjurîndu-se singur în aceeaşi clipă. Şi cu nevastă-sa era brutal, deşi femeia aceasta, care îl suporta de douăzeci de ani, cu viaţa lui, în care era acasă mai mult musafir, n-avea nici o vină. De ce trebuia, de ce

trebuia oare să fie atît de dur tocmai cu oamenii la care ţinea cel mai mult, chiar cu acest Mihai, care era în fond o fire sensibilă, de poet, rătăcit într-o meserie prea aspră pentru el, o meserie care altminteri începuse să-i macine sănătatea ! ?...

Dumitrescu își trecu palmele peste obrajii încinși, cu barba deja crescută, se întoarse spre Mihai cu o mină agresivă. Se simţea dintr-o dată obosit, bătrîn...

— Dosarul lui Leo unde e ?

— Aici.

— Dă-mi să-mi arunc o privire prin el, înainte de-a pleca. Dă în timpul ăsta telefoanele care ți-am spus ! Constanța, Mircea, Zețaru.

Vlad simţi deodată cum contururile caselor se estompau, strada pe care mergea se clătina bezmetică, parcă ar fi fost în mijlocul unui cutremur. Se sprijini de un zid, văzu cum o bătrînă și un bătrîn care treceau pe lîngă el îl priveau șocați și îl ocoliră la distanţă, ferindu-se ca de un beţiv. Privi în jur, în căutarea unui taxi, nu era nici unul, nu era nici o mașină de nici un fel, strada pe care ajunsese — și-o luase pe-aici „ca să scurteze“ — era pustie, o străduță veche, în afara circuitului intens al centrului Capitalei, care vuia doar cîteva străzi mai departe. Marina ! I-o făcuse și încă frumos de tot. Se lăsase păcălit de femeia asta ca un prost !

Își trecu palma peste frunte, fruntea îi era rece, absolut rece, în mod paradoxal, în ciuda durerii de cap care se fixase deodată, puternică, înnebunitoare. Mai făcu cîţiva pași, se lăsă pe o treaptă de intrare a unei clădiri vechi, avea o senzaţie de vomă detestabilă.

Și caldarîmul, caldarîmul care dansa încă, ba începuse parcă să se descompună în culori diferite, acum, în seara care ștergea de fapt toate culorile, totul, dar nu și caldarîmul ăsta, cenușiu, care devenea... roz-verzui !

Începu să respire adînc, prelung, singurul remediu care-i venea în minte în clipele acelea. Și trecu astfel un timp — lung sau scurt, nu-și putea da seama.

Se ridică apoi, în picioare parcă era totuși mai bine, sună repetat la ușa în fața căreia se afla, fără să poată măcar citi cine locuia acolo. De partea cealaltă a ușii nu veni însă nici un răspuns, soneria era stricată, ori nimeni nu era acasă în bloculețul acela, a cărui ușă era încuiată. Avea senzația limpede că va cădea și va muri acolo, că aveau să-i ridice a doua zi cadavrul...

O mașină ! Se repezi spre bordura trotuarului făcînd un semn disperat, dar mașina, o limuzină elegantă, trecu maiestuoasă, se pierdu pe prima stradă la dreapta.

— Unde era totuși ? Cum ajunsese aici ? Începea să nu mai priceapă, gîndurile se ștergeau, se încurcau haotice, o paralizie dulceagă a voinței îl îndemna să îngenuncheze, să se prăbușească și să rămînă nemișcat acolo.

Privi din nou strada, înaintă încă vreo cîțiva pași nesiguri, își aminti deodată ceva și căută repede zidul, zidul care îi era acum singurul sprijin. Porni hotărît, împingînd cu mîinile în pereții și gardurile pe lîngă care trecea, respirînd mereu mai greu și întrebîndu-se cît se va mai putea ține pe picioare.

■

— Și dacă o scot din bîrlog ? făcu Toni rîzînd.

— O scoți pe dracu ! spuse Rita jucîndu-se cu poșeta.

— Speri încă în efectul prafului ăla miraculos ? întrebă și bărbosul, care îi însoțea împreună cu alte două fete tinere ce sporovăiau singure la cîțiva pași înaintea lor. Praful care o va face „docilă și calină ca o pisicuță“ ?

— Pînă acum nu a dat greș niciodată, îi asigură Toni. A acționat doar cu întîrziere. Îi dau un telefon.

— Pariez pe trei sticle de șampanie că te trimite la plimbare.

— De acord ! Dă-mi o fisă !

Le strigară și pe cele două fete, le puseră la curent cu pariul, intrară într-o cabină telefonică, se înghesuiră aproape toți lîngă Toni, care formă numărul de telefon al Magdei.

— De unde știi numărul ? rîse Rita. E al ei sau... ?

— Ei na ! Mai există și cărți de telefon pe lume !... Alo ! Sărut mîinile, Magda !

— Cine este ? se auzi la capătul celălalt al firului o voce grăbită.

— Toni ! Te-am deranjat cumva ?

— Da, veni răspunsul fără menajamente.

— Iartă-mă ! Mi se pare că nimeresc mereu prost, se plînse Toni.

— Da ! se auzi iar în aparat vocea Magdei.

— Oh, inima femeilor frumoase, începu Toni, pregătindu-se pentru un evantai de complimente, dar din receptor vocea Magdei îl întrerupse scurt :

— Ascultă, domnul meu, nu-mi plac indivizii pisălogi şi miorlăiţi ! Dacă ai ceva de spus, spune şi gata ! De ce-ai sunat ? întrebă ea cu un aer net agresiv.

— Am două bilete, improviză Toni pe moment, făcînd semn celorlalţi, care începuseră să chicotească. La filmul acela... de care îţi vorbeam. Am aflat că...

— Pentru cînd ?

— Chiar astă seară, ora nouă, la...

— Regret, azi nu mai ies din casă. Altceva ?

— Te rog, Magda, se plînse Toni, rănit parcă în cele mai adînci sentimente ale sale, nu te supăra, eu...

— Bine, bine, mai dă-mi un telefon... Vocea Magdei ezită. Săptămîna viitoare, poate ! Pa ! Şi telefonul fu închis, mai exact păru trîntit.

— Clar ! făcu bărbosul liniştit, primul restaurant e după colţ.

Fetele rîdeau. Toni rămăsese privind în gol, parcă neînţelegînd ceva.

— Am să mai dau unul, hotărî el surîzător. Peste o oră. Cu femeile, totul e să fii perseverent.

— Nu, zise bărbosul, de data asta am să dau eu !

— Dacă o scoţi din casă, dau cinci sticle de şampanie, spuse Toni. Să te văd.

— Perfect, pînă una alta, să le bem pe primele trei ! După mine, copii ! Ba nu, după cine plăteşte ! *Please*, Toni !

■

— 224 e la spital, lovitură în carotidă, care la vîrsta lui...

— Va scăpa ? întrebă Mihai.

— Doctorii speră, se strîmbă Mircea.

— Şi o femeie „l-a aranjat“ ! ?

— Da. A intrat spunînd că merge la Balaban, un decorator afemeiat. Era îmbrăcată elegant, o „brunetă bine“ cum zicea nea Iorgu. Cînd a ieşit, a ieşit... cu totul altfel. Tot materialul, adică hainele şi pantofii lui Merian, au fost găsite într-un closet public din apropiere, abandonate. Nu înţeleg de ce-o fi făcut asta !

— Credea probabil că l-a omorît, observă Mihai. Asta însemna crimă, cercetări aprige. Ştia că, intrigaţi de „aventura amoroasă“, bătrînii o vor privi cu atenţie cînd coboară scara... A preferat o travestire mai complexă, medită el, ca să le reducă şansele de-a o putea recunoaşte vreodată.

— „Mai complexă“ ? Credeţi că şi cînd a intrat... ?

— Era, probabil, machiată şi-atunci. Dar pentru o crimă nu i s-a mai părut suficient... Brunetă a intrat ?

— Da.

— Să căutăm atunci o tipă blondă.

Magda fixă föhnul pe unul din rafturile bibliotecii şi trase din maldărul de cărţi recent achiziţionate pe care încă nu le deschisese una, la întîmplare. O deschise tot la întîmplare. Telefonul lui Toni îi stîrnise un fel de reacţie întîrziată, o cuprinsese o scurtă iritare nouă, identică aproape cu cea pe care o simţise în casa Nicolaide cu o oră în urmă şi care îi trecuse complet, mai ales după duşul făcut. Termina acum să-şi usuce părul, dar se plictisea să aştepte, să piardă inutil timp ! Timpul începuse în ultimul an s-o obsedeze. Se simţea fugărită parcă de ore, de minute, ar fi avut atîtea de făcut, începuse să urască instinctiv pe cei care-l risipeau, parcă i l-ar fi furat ei !

„Cel care-acum, undeva, plînge în lume, / fără rost plînge în lume, / mă plînge pe mine... Cel care-acum, undeva, moare în lume, / fără rost moare în lume, / se uită la mine.“

Cine era ăsta ? Răsuci coperta, citi numele autorului, reciti poezia, părîndu-i-se în mod bizar că fusese scrisă pentru ea, tocmai pentru ea, pentru ora asta de seară, cînd

se simțea în mod ciudat singură și totuși nu singură, aşteptînd parcă o chemare, un glas care trebuia să vină de undeva de departe şi care, ciudat lucru, nu venea. Cum de nu citise pînă acum poezia asta ? ! Cum de nu citise pînă atunci nimic din acest Rainer Maria Rilke, care scrisese parcă pentru ea ?

Mută föhnul pe alt raft, gîndurile îi reveniră fără să vrea la serata aceea, se întrebă din nou dacă fusese corectă comportarea ei din seara asta, cu soția lui Marius. Corectă ? ! Corectă probabil că fusese ! Nu se recunoştea însă, nu se recunoştea pe ea !

În alte împrejurări, acum trei ani de pildă, n-ar fi suportat ceea ce Magdei i se păru că a fost totuşi un fel de afront, un fel de punere la punct a ei, de către ziarista aia urmărită de ideea că cineva vrea să-i ia bărbatul ! Acum trei ani, Magda ar fi făcut-o ridicolă în două replici, ar fi produs un rîs general pe socoteala acelei cuconițe speriate.

Ce devenise ea acum ? O ființă „ponderată" ! Lucidă ! Mereu lucidă, care se întreba dacă al doilea pahar de vin la o serată nu e prea mult, dacă, fără să-şi dea seama, nu va vorbi ceva „ce nu trebuia să-i scape", o femeie mereu calmă, „corectă", ah, şi cît urîse cuvîntul ăsta cîndva, o femeie care caută „să aplaneze" lucrurile mereu, care își calcă pe inimă, dar tace ! Atunci cînd simțea nevoia să dea o replică șfichiuitoare ! Și avea abia doi ani, doar doi ani de cînd era în instituția asta ! Ce-i rezerva viitorul ?

Dumitrescu era de vină ! El o determinase, treptat, cu povestirile lui adevărate, aparent fără adresă, cu anchetele lui la care o invita să participe, cu echilibrul său nemaipomenit, voit, o determinase să se stăpînească, să învețe să se stăpînească în cele mai diferite situaţii, cînd „venea în contact cu civilii" !

Și uite că reuşise !... Reușise să devină femeia aparent calmă, corectă, „fără nervi", pur raţională... antrenîndu-se parcă în fiecare zi pentru a practica un nou sistem yoga !

Și Vlad ! ? Pe unde o fi umblînd acest Vlad, pe care Dumitrescu nu reușise încă să-l facă „un ofițer model" ! Vlad ! ? Ce avea să devină și el, cînd avea să devină

ofiţerul model ? ! Nu un chef cu prietenii la care bărbaţii se pare că ţin foarte mult, nu... nu, nu, nu ! !

„Cel care-acum, undeva, rîde în noapte..."

Apoi telefonul sună... Ba nu, nu era telefonul, era soneria de la intrare. Cine dracu putea fi la ora asta ? ! Magda opri föhnul şi-şi scutură pletele negre, zburlindu-şi-le şi pieptănîndu-şi-le cu degetele lungi.

— Cine-i ? !

— Eu !

Părea să fie vocea lui Vlad. Vlad ? ! Magda îşi strînse halatul de casă pe lîngă ea, deschise uşa.

— Vlad ! ?... Vlad, ce-i cu tine ? !

Părea complet dărîmat, privirea îi era tulbure, se sprijinea cu o mînă de canatul uşii, pantalonii erau pătaţi de var parcă, murdari, mototoliţi. Zîmbetul însă, zîmbetul nelipsit de pe buzele lui Vlad era la locul lui.

— Nimic... Nimic, nu te speria, şopti el clătinîndu-se şi pe Magda o pufni rîsul, un rîs tonic. Era clar, în cazul lui Vlad, colonelul mai avea de luptat cu „apucăturile vechi din civilie" ale bărbatului, Vlad „se lăsase antrenat" în mod sigur la un chef straşnic !

— Mi se pare doar... spuse el şi se sprijinea încă, dar mîna îi scăpă de pe canatul uşii, se prăbuşi apoi, Magda abia reuşi să-l prindă în braţe şi să-i amortizeze doar căderea pe un fotoliu.

— Ce ţi se pare ? ! rîse Magda cu o voie bună nemaipomenită, simţise un miros de coniac.

— Că sînt puţin... otrăvit, surîse Vlad parcă scuzîndu-se.

— Otrăvit ! ? !

Capul lui Vlad căută sprijin, se lăsă încet pe spate, mîna dreaptă se ridicase însă spre Magda :

— Pata ! şopti el... Pata de cafea de pe mînecă !... La analiză !

Apoi, înainte să-l poată susţine, bărbatul alunecă din fotoliu pe mocheta grena şi rămase acolo nemişcat.

— Supă mănînci ?

— Nu, mulţumesc, am mîncat şi la cantină, zise Dumitrescu fără convingere, ştiind că oricum nu va fi crezut.

Mara însă tăcu, îi puse altceva în farfurie, părea o budincă, musaca sau ceva asemănător și începură să mănînce toți, în liniște, Mirela și Dan luînd din farfurie încet, cu gesturi parcă plictisite, urmărindu-l cu coada ochiului.

— Ascultă, zise Dumitrescu întorcînd capul spre Mirela. N-ai idee pe unde poate să-ți fie prietena ? Iulia Pavel.

— Nu-i prietena mea, spuse Mirela repede. Ne-am certat. I-am împrumutat o carte și...

— N-ai idee unde poate fi ? reveni Dumitrescu.

— ...Nu.

— Trombonește, interveni Dan flegmatic. Avea treisprezece ani, era mărunțel, bine legat, ciufulit și parcă veșnic burzuluit de ceva, capul lui Dumitrescu întreg. Și căpățînos la fel.

Dumitrescu întoarse privirea spre el, puștiul se făcu că nu sesizează, mînca foarte cuminte.

— Ți-am spus să nu te mai aud cu expresii de-astea, începu colonelul rar. Dacă simți că devii mai inteligent împrumutînd vocabularul borfașilor, fă-o, dar nu în prezența mea. Pînă una alta, termină de mîncat la bucătărie, hotărî el liniștit.

Simți privirea Marei ațintită asupra lui, dar rămase imperturbabil, privind spre Dan, care se oprise din mestecat, se ridică apoi încet, cu buzele strînse, încercînd s-o șteargă în camera lui.

— N-am spus să te retragi ca un lord jignit, am spus să mergi să-ți termini masa la bucătărie ! îl opri Dumitrescu pe un ton absolut calm. Sau, dacă te simți nedreptățit, spune !

Dan ezită, se întoarse fără un cuvînt, își luă farfuria și ieși cu ea din cameră în direcția bucătăriei. Dumitrescu se întoarse spre Mirela.

— Ascult ! Mă interesează foarte mult.

— N-am zis că știu unde e !

Cu Mirela era mai greu, avea aproape cincisprezece ani, vîrstă la care admonestările se rețin mult timp, inutil, în încîlceala aceea a gîndurilor pe care Dumitrescu o cunoștea bine.

— În regulă, spuse el, ai jurat să taci, nu ?

Fata puse deodată furculița pe marginea farfuriei.

— Nu. Dar dacă aş fi jurat nu aş spune ! Orice mi-ai face, oricum ai vrea să mă convingi ! N-aş spune !

Colonelul îşi continuă masa cu încă două îmbucături, mormăi apoi ştergîndu-se meticulos cu şervetul :

— Bine că nu ştii. Altfel, cînd ai arunca un pumn de ţărînă peste mormîntul ei, ai avea ocazia să-i şopteşti : „Mi-am ţinut jurămîntul, Iulia, ai văzut ? !“

Mîna Marei, care punea compot în nişte boluri mici, multicolore, încremeni. Mirela îl privea nemişcată, cu ochii mari.

— Ce s-a întîmplat ? întrebă Mara cu o voce moale.

— A primit sau a cumpărat, de la o prietenă ori un prieten, începu colonelul, liberînd masa de farfurii, un avion-machetă cu un radio-emiţător ascuns. Cel ce i-a dat obiectul ăla a înregistrat discuţiile din casa lor. Taică-său a venit azi la mine disperat, cazul e în cercetare şi-i grav.

— Pavel ? ! scăpă Mara.

— Pavel Ion, vecinul nostru... Dacă cei ce au făcut figura află că jucăria lor a fost descoperită, vor căuta s-o lichideze pe Iulia mai mult ca sigur, pentru a nu se afla cine anume i-a dat acea machetă. Pe domnişoara Pavel o caută de azi-dimineaţă zeci de oameni în toată ţara. Serveşte compotul !

Mara nu mai era însă capabilă să servească nimic, lăsă lingura în compotieră şi se apropie de fiică-sa, privind-o cu ochi parcă îngroziţi.

— Mirela ! Mirela, ştii ceva ?

— Mă minte, ca să spun, zise Mirela încet, privind urît spre taică-său, cu degetele crispate pe marginea mesei.

Dumitrescu tresări, privirea lui se opri în ochii fetei.

— Cum îndrăzneşti să spui asta ? ! Te-am minţit vreodată ? Văzu cum obrajii Mirelei păleau sub privirea lui şi adăugă : Dealtfel, nu văd ce-ai putea să-mi spui. nu ştii doar nimic.

— Mirela !

Mirela îşi muşcă buzele fără să-şi desprindă ochii din privirea verde a lui Dumitrescu, începu rar, abia auzit :

— E... la Constanţa. A... a plecat cu un grup. De fete şi băieţi... Dar... ei s-au întors... Ieri. Iulia... a zis că va mai sta, are o rudă acolo, un fel de rudă, la care va sta... Le

spusese... celor de-acasă că e la Costinești, pe două săptămîni.

— Cine ți-a spus asta ?

— ...Unul din băieții cu care a fost.

— Ce rudă ? Unde în Constanța ?

— Nu știu. Asta nu știu.

Dumitrescu vru să spună ceva, se gîndi că... da, comisese o greșeală nemaipomenită ! Dacă, dacă o întîmplare făcuse ca Iulia să fi fost deja ucisă, într-adevăr, ori să piară într-un accident stupid, fără nici o legătură cu cei care îi dăruiseră avionul... Mirela avea să rămînă toată viața cu sentimentul nenorocit că...

— De ce n-ai spus nimic pînă acum ?... Asta s-ar fi chemat după capul tău „a turna“, cum ar spune amicul de la bucătărie, nu ? !

— Marin, te rog !

Trebuia ! Trebuia acum să-i dea o pedeapsă Mirelei ! O pedeapsă aspră, foarte aspră, care să anihileze mustrările pe care și le-ar fi făcut singură. Cu o zi înainte Mirela îl rugase frumos s-o lase să plece într-o excursie, la munte, cu un grup de colegi.

— Nu mai pleci în excursie ! Asta deocamdată. Despre avionul emițător știți voi două. rețineți asta, orice vorbă scăpată poate însemna viața unui om, încheie Dumitrescu și ieși din cameră, trecu în dormitor, unde formă numărul lui Pavel.

— Salut, Pavele !

— Să trăiți ! Ați aflat ceva ?

— Aveți rude la Constanța ?

— Nu.

— Ba da. Sînt informat că da, făcu Dumitrescu insistînd pe „informat“, am să-ți spun altă dată de cine.

— Stați puțin ! Da, avem... un fel de văr depărtat al nevesti-mi, dar nu ne-am văzut de opt ani. Sîntem certați. De ce ?

— S-ar putea, zic s-ar putea, să știe de Iulia.

— De Iulia ? ! Le telefonez imediat.

— În nici un caz ! Dă-mi mie telefonul și adresa.

Un sfert de oră mai tîrziu Dumitrescu primi confirmarea de la Constanța și își anunță familia că pleacă.

— Acum ? ! făcu Mara.

— Da.
— Marin !... Aș fi vrut să-ți spun ceva.
— Urgent ? făcu Dumitrescu din ușă.
Mara avu un surîs mic.
— Nu, spuse ea, nu e nimic urgent. Du-te.
Ajuns în stradă, Dumitrescu se urcă în mașina de serviciu care oprise lîngă bordură chiar atunci și anunță plat :
— Mă trezești cînd intrăm în Constanța, Grigore.
— Am înțeles. De cînd voiam eu să mergem „spre marea albastră".
Dumitrescu nu răspunse, își aminti totuși ceva, scoase haina, o puse grijuliu pe spătarul scaunului din față, se întinse cît putu mai comod și adormi imediat.

VI. Promisiunile nu costă nimic

Durerea care îi stăruise în cap încetase, rămăsese acum doar vîjîiala aceea lungă, ascuțită, fără modulații, care se amplifica, se dividea în zeci de sunete stranii, se transforma apoi într-un fel de muzică grea, pulsativă, ca bătăile sincopate ale unei inimi. Erau bătăile inimii lui ? !... Unde se afla ? Prin fața ochilor îi jucau linii și puncte policrome care se amestecau, se desfăceau și se recompuneau, ca într-un film color pe care-l văzuse cîndva, opera unui „computer artist" !
Deschise pleoapele cu greu, în fața ochilor cortina de linii și puncte se estompa încet, privirea i se opri pe... o sabie de samurai și un scut bizar, care erau parcă departe, foarte departe... Aiura, desigur.
Închise ochii la loc, pipăi cu degetele, dădu peste ceva ce părea a fi o mochetă. Își aminti în sfîrșit, era la Magda, unde ajunsese după „un tur de forță" făcut pentru a străbate... cîteva străzi.
Muzica aceea pulsativă se transformă din nou în vîjîiala prelungă, ascuțită, apoi se pierdu, auzi cum Magda vorbea parcă la telefon cu cineva, întrebînd de colonelul Dumitrescu.

Apoi paşii, paşii repezi ai Magdei, care se apropiau. Se oprise lîngă el, îngenunchind şi lipindu-şi palma de gîtul lui. Ce dracu, doar nu credea c-a murit sau că avea de gînd s-o facă ? ! Reuşi să întredeschidă mai mult ochii, să surîdă chiar, şi atunci Magda izbucni repede, luîndu-i mîna în mîna ei :

— Vlad ! Vlad, spune-mi ce s-a întîmplat ? !

Şi vocea asta venea parcă de departe, deşi Magda era aici, o vedea lîngă el, părul ei negru zburlit încadra, ca întotdeauna, ovalul feţei de un alb marmorean, ochii foarte albaştri, intens albaştri, care priveau speriaţi. Da, foarte speriaţi !

— Vlad !

Vlad surîse din nou şi încercă să spună o replică răutăcioasă, constată că, mai mult ca orice, buzele nu-l ascultau, îi era aproape imposibil să spună ceva, înţelese subit că trebuia, trebuia să comunice cît mai repede tot... pentru cazul că totuşi, prin absurd, spaima Magdei n-avea să fie neîntemeiată.

— Eram pe stradă... aşteptasem... pe banca...

Ah, nu asta, nu asta trebuia să-i spună !

— Marina, şopti el. Am întîlnit-o pe Marina.

— Pe cine ? ! auzi vocea nelămurită a Magdei.

— Pe Ma-ri-na !... Mi-a... mi-a îndrugat o... poveste stupidă. Şi... Pata !... Pata de pe mînecă...

Vîjîitul acela surd reveni, realiză că Magda îi spunea, striga parcă ceva, dar Vlad nu mai distinse ce, vîjîitul surd se transformă în muzica sincopată, peste care se suprapunea, tot depărtat, un alt sunet, ascuţit, ca o sirenă a maşinii Salvării ! Apoi jocul de puncte şi linii luminoase se întunecă brusc, zgomotele se pierdură undeva, era întuneric în jur, un întuneric deplin. Şi linişte !

Silvia Brad confruntă din nou ceasul mic brăţară cu ceasul mare al pieţii în care se afla. Constată că, după amîndouă, trecuseră cinci minute de cînd Toni trebuia să fie aici. De regulă, Toni venea primul, chiar cu zece minute mai devreme, iar ea, care venea de asemenea

mai devreme decît ora stabilită, alerga spre el veselă, grăbită. Toni însă întîrzia azi. Oare de ce ?

Silvia făcu cîţiva paşi mărunţi, îşi aranjă pe umăr poşeta, îşi inspectă într-o vitrină silueta subţiratică, rochiţa uşoară de vară, despre care Toni spunea că o prinde grozav. Îşi aminti apoi, ce ciudat, că tot în piaţa asta micuţă şi aproape pustie îl întîlnise prima dată pe Toni, în urmă cu aproape trei luni, cînd...

Silvia primise la serviciu un plic. Un plic roz, dar nu de la Toni, pe Toni nu-l cunoştea atunci, ci de la un fost funcţionar care plecase de la instituţia lor şi pe care Silvia îl simpatizase în ascuns. Fostul ei coleg de serviciu nu-i dăduse însă nici un semn că ar fi remarcat ceva. Apoi, aşa, dintr-o dată, îi trimisese acel plic roz, în care îi declara ceva nu prea limpede, întortocheat chiar, dar din care Silvia înţelesese principalul : că băiatul voia să se întîlnească în acea zi cu ea. Îi fixa un loc de întîlnire. Chiar în piaţeta aceasta cu ceas.

În ziua aceea Silvia nu mai putuse fi atentă, dactilografia mecanic, rîndurile îi jucau în faţă, era incapabilă să priceapă ceva.

În mod necredibil — Silvia nu mărturisise asta nici puţinelor prietene pe care le avea — era... prima întîlnire pe care i-o dădea un băiat.

Ştia de ce ! O ştia de mult. Era... urîţică, asta era realitatea, oricît ar fi dorit s-o ascundă. Nu în oglindă văzuse. Oglinda îi arăta o fată cam prea subţirică, cu o faţă îngustă, sprîncene decolorate, ca şi părul cînepiu, prea subţire şi cam rar, strîns într-un coc sărăcăcios, pieptănătură pe care nu se putuse hotărî să o schimbe. N-avea de ce...

Dar nu oglinda îi spusese că nu poate să placă. O văzuse în ochii băieţilor de la şcoală, cînd era încă în şcoală, o citise în indiferenţa trecătorilor, chiar a celor cu chef, seara, cînd se plimba pe bulevardul cel mare din orăşelul unde lucrase primul an după terminarea liceului. Apoi în faptul că nimeni, dar absolut nimeni, n-o invita la dans, cînd, tîrîtă de prietene, se hotăra să meargă şi ea la „reuniune", sau la „balul de sîmbătă seara" al şcolii de stenodactilografie pe care o urmase. Ba minţea !

O invitaseră de două, ba de trei ori, trei tineri! Dar unul fusese beat mort și-i făcuse o figură urîtă, urîtă de tot, chiar în mijlocul sălii de dans, iar ceilalţi, da, ceilalţi doi fuseseră trimiși de prietenele ei, s-o invite așa, de milă, asta era cuvîntul exact, iar ea simţise asta din privirea lor. O invitaseră din obligaţie, dansaseră cu ea poate în schimbul promisiunii altor fete că le vor acorda dansul următor.

Renunţase. Se consolase aproape să ducă o viaţă a ei, singură cu cărţile și cu picup-ul, în casa veche de ţară pe care o mătușă din București i-o lăsase moștenire. Lucra acum, avea un salariu bun pentru început, căci era o dactilografă la care altminteri veneau toţi să le bată lucrări și-i lăsau, uneori, unii, un pacheţel de ciocolată. Ca semn de „atenţie", însoţit de un surîs puţin jenat sau tonic, dar niciodată, niciodată însoţit de o privire lungă, în ochi. Sau de o floare!...

Așa că plicul roz... pliculeţul roz o pusese atunci în dificultate. Era iarăși un gest de mărinimie, pus la cale de o prietenă? Sau o glumă tristă?! Se gîndise dacă să meargă la întîlnirea „de la ceas" sau nu. Hotărî să nu meargă. Și-n după-amiaza aceea își făcuse de lucru prin casă, prin mica grădină pe care-o avea, reușise aproape să nu se mai gîndească la funcţionarul drăguţ, zvelt, care îi trimisese scrisoarea roz și care spunea c-o va aștepta.

Apoi, cu o jumătate de ceas înainte de ora întîlnirii, intrase parcă într-o febră ciudată.

Se îmbrăcase foarte elegant, cu rochia ei cea mai bună, cea verzuie cu guleraș, luase și pantofii cu toc, alergase aproape, ajunsese la locul de întîlnire cu un minut înainte, exact cu un minut înainte de „ora stabilită". Și așteptase. La fel ca acum. Zece, cincisprezece minute. Autorul scrisorelei roz nu apăruse.

Dar apăruse un tînăr brunet, înalt, corect îmbrăcat, cu aer de figurant de operetă, care ţinea puţin stîngaci în mînă un buchet de garoafe roșii. Aștepta ca și ea, dar mult mai nervos, plimbîndu-se cu ceva straniu în mers, la numai douăzeci de metri de banca pe care Silvia aștepta, strîngînd în palmă poșeta mică, neagră.

Apoi deodată, cînd Silvia se hotărîse să plece, tînărul brunet se apropiase de ea și, bîlbîindu-se puțin, o rugase frumos să primească, ea să primească, garoafele roșii!

Silvia tresărise. Primul gînd fu că cel pe care îl aștepta nu putuse veni și trimisese un prieten să-i dea florile acelea. Se înșela. Tînărul brunet nu era prieten cu celălalt, nici nu se cunoșteau, așteptase doar, ca și ea, el așteptase o prietenă care nu venise...

Nu-și amintea exact cum, plecaseră însă pe stradă împreună, ea cu buchetul acela de flori în mînă, el vorbindu-i, vorbindu-i mereu de prietena sa, cu care avusese o discuție și care, dacă nu mai venise, însemna că nu va mai veni niciodată!... Era disperat.

Și Silvia îl încurajă, îl liniști, vorbindu-i camaraderește, absolut camaraderește, prietena tînărului brunet era frumoasă, el îi spusese asta, iar ea... Nici prin cap nu-i trecuse în clipele acelea că ar putea „să-l consoleze", în sensul de-a o înlocui pe cealaltă.

Dar Toni, pentru că Toni era tînărul brunet care îi dăduse garoafele, o conduse pînă acasă, îi mulțumi frumos și-o întrebă dacă nu vrea să meargă, avea el două bilete, la un concert. A doua zi, duminică dimineața. Și Silvia ezită iarăși, dar privirea lui Toni era rugătoare, parcă speriată că ea l-ar putea refuza...

Oh! Zece minute trecuseră de cînd Toni ar fi trebuit să fie aici! Ce se întîmplase oare cu el?! Îi promisese, da, îi promisese că nu va întîrzia niciodată... Și nu știa, totuși nu știa un număr de telefon sau adresa lui! Silvia privi încă o dată la ceas și hotărî să mai aștepte. Măcar încă cincisprezece minute!

— Aici, prima stradă la dreapta! spuse Marina și privi cifrele contorului de taxi care arătau 12 lei și 50 de bani.

Îi veni în minte să pună în mîna șoferului 25 de lei și să-l roage să-i ducă valiza pînă în holul blocului unde locuia Gina, se simțea epuizată, incapabilă să mai care greutatea aceea pe aleea slab luminată. Nu, nu era bine totuși.

— Opreşte aici !

Şoferul opri, Marina coborî, ezită privind la omul care îi scosese valiza din portbagaj și aștepta cu ea în mînă privind-o parcă întrebător. Cît trebuia să-i dea ? „Femeile sînt în general mai zgîrcite“, își aminti Marina, iar ea nu trebuia să bată la ochi în nici un fel, să nu rămînă în memoria omului acesta în nici un fel, prin nimic ! Scoase 14 lei, i-i strecură în mînă, șoferul făcu o mină acră, spuse un „mersi“ mormăit, și-i puse valiza jos.

Scăpase de el ! Marina aștептă pînă cînd mașina dispăru după un colț, abia atunci apucă valiza şi începu s-o care, pășind cu grijă să nu-și rupă tocurile pantofilor printre pietrele ascuțite. Drumul era încă neasfaltat, cartierul nou, încă în lucru.

Străbătu astfel distanța între două blocuri, intenționat nu oprise taxiul în dreptul blocului unde locuia Gina, i se păru că nu va mai ajunge, mîinile o dureau îngrozitor.

Ajunse totuşi, pătrunse în blocul imens, căută cutiile poștale, da, Gina locuia aici, slavă Domnului, nu se înșelase. Altfel, la ora asta... Era aproape 11 noaptea.

În holul larg o aştepta însă o surpriză : ascensor în reparaţie ! Marina înjură cumplit, simțea că nu era capabilă să urce valiza pînă la cel de-al optulea etaj, unde locuia Gina. Rămase nemişcată, cu fruntea în palmă, gîndindu-se prostește să sune la primul apartament şi să lase bagajul acolo sau să-l ascundă sub scară, ori...

Era absurd ! Avea în micul geamantan bijuterii de care nu se putuse despărți și o mulțime de fleacuri de toaletă la care nu putea renunţa.

— Îmi permiteţi ?

Lîngă ea apăruse un tînăr, simpatic, să fi avut 18, 19 ani, care o privea zîmbitor, se aplecase să-i ridice valiza şi rămăsese aşteptînd doar un semn din partea ei.

— Nu, mulţumesc !

Tînărul păru că nu înțelege, adăugă :

— Nu vă cer nimic, doamnă, chiar dacă mergeţi la șapte sau opt, eu locuiesc la șase oricum, iar cu liftul nostru e o porcărie !

Că era o porcărie asta era limpede, băiatul era drăguţ şi prostuţ, numai că... Marina nici măcar nu zîmbi.

— Îţi mulţumesc, dar am greşit blocul. Nu-i ăsta şi...
— A ! făcu tînărul parcă dezamăgit. Ce bloc căutaţi ?
Marina spuse o cifră care ştia că nu era a blocului unde se aflau, tînărul fluieră, dar se oferi să-i ducă bagajul chiar și acolo. Asta Marina chiar nu dorea şi discuţia se prelungea prea mult. O bătrînă cu aer de ţaţă şi privire iscoditoare se oprise pe scara abia coborîtă şi-i cerceta plesnind între dinţi seminţe.

— Nu, spuse Marina ceva mai ferm, soţul meu s-a dus să caute blocul, va veni imediat.

— Asta e altceva, atunci mă iertaţi pentru insistenţă.

— Nu face nimic. Bună seara.

Tînărul salută din cap, se întoarse, privirea i se opri pe bătrîna care mînca seminţe. Spre disperarea Marinei, începu un dialog pe ton ridicat cu bătrîna, care „murdărea scara". Se părea că azi era ziua ghinioanelor. După răspunsul negativ primit în mesaj, după povestea cu Merian, apoi cea cu Vlad, după eşecurile de la celelalte adrese unde încercase să se ascundă, acum, aici, puştiul ăsta cu „simţ civic dezvoltat" era în stare să adune lumea din bloc, s-o vadă acolo cît mai mulţi ! Cînd n-ar fi trebuit s-o vadă nimeni. Dumnezeule, măcar de-ar fi avut blocul un telefon în hol, să cheme alt taxi ! N-avea, desigur.

Baba întoarse deodată fundul mare spre tînărul care o admonestase şi plecă pe scări, lipăind cu papucii. Tînărul o urmă un timp, îl auzi cum se mai ciondănea cu cineva la primul etaj, probabil cu fiul babei, apoi o uşă fu trîntită şi paşii puştiului urcară mai departe scara.

La şase spunea că stă ?... Marina smuci hotărîtă valiza, începu s-o care în sus, cu un elan nebănuit, în definitiv erau mulţi locatari care probabil nu se cunoşteau încă, îşi făcea probleme inutile.

Primul etaj ! Mai departe ! Ceva o avertiza totuşi că nu era bine, da, mîine seară trebuia să se mute din nou, sau chiar în noaptea asta, o va trimite pe Gina după un taxi şi va pleca. Atunci... căra geamantanul degeaba !

Îl cără totuşi, ajunse transpirată, gîfîind, cu un soi de furie, în dreptul celui de-al optulea palier, se opri în dreptul apartamentului Ginei cu mîna ridicată, gata să sune.

De partea cealaltă a ușii se auzeau însă rîsete, rîsul Ginei și al unui bărbat. Avea musafiri, tîrfa ! Pe cine ? !

Mîna Marinei coborî, nu mai era capabilă nici să înjure, îi venea să plîngă, să urle deodată, apoi tresări. Bărbatul se apropiase de ușă, o auzi pe Gina întrebînd ceva, cu vocea ei moletică, senzuală.

Pleca ? Bărbatul pleca ! ? Însemna că totuși avea noroc ! Cu condiția să n-o vadă aici individul acela, oricine ar fi fost, altfel trebuia să-și caute iar altă gazdă.

Un refugiu ! Ochii Marinei se opriră pe scărița îngustă care ducea pe terasa blocului, smuci iarăși mînerul valizei, care scîrții, asta mai trebuia, să se rupă și mînerul ! O cără după ea, sus, pe treptele metalice, căutînd să facă zgomot cît mai puțin. Ajunse, dar...

Ușa care dădea pe terasă era încuiată.

Marina scrîșni din dinți, îi veni să dea drumul valizei în jos printre balustradele scărilor, așa de furie, se stăpîni totuși, coborî înapoi treptele, cu gînd să mai coboare încă, să ajungă la etajul șapte măcar, înainte de a ieși individul.

Ochii i se opriră pe ușa din dreapta, alăturată celei pe care era scris numele Ginei.

„Spălătorie" !... Dacă ușa spre terasă era încuiată, asta... Ei bine, asta era deschisă !

Și Marina intră, se strecură înăuntru, cu valiza, rămase apoi cu urechea lipită de ușă, așteptînd să audă plecarea bărbatului. Despărțirea se vede că era foarte tandră. Dura !

— Asta cred că e strada, tovarășe colonel.

— Bine, oprește lîngă colț și m-aștepți !

— Am înțeles.

Mașina opri, colonelul coborî și cercetă numărul primei case, străbătu încă douăzeci de metri și intră într-o clădire veche, cu un singur etaj, urcă scara și sună la ușa unui apartament.

Din spatele uși se auziră pași, apoi o voce bărbătească, bine dispusă, care spunea :

— Ăsta-i Spiro! Pezevenchiul trebuie să fie beat mort.

Omul deschise ușa și rămase perplex. Peste umărul lui, Dumitrescu văzu o încăpere luminată slab de un bec cu abajur verde, care cobora din tavan pînă deasupra unei mese pătrate, joase, în jurul căreia se aflau trei indivizi. Pe masă sticle de băutură și maldăre de bancnote, sute, cele mai multe. Cei trei rămaseră cu cărțile de joc în mînă, bărbatul care îi deschisese, în pijama, ascunse stupid cărțile sale la spate.

O femeie cu un aer șui, puțin zbanghie, îmbrăcată într-un capot înflorat, elegant, apăru de după ușă, în mînă cu o tavă cu cești goale de cafea.

— ...Pe cine căutați? îngăimă bărbatul, cam pierit.

Dumitrescu îl dădu la o parte, intră în apartament. Se opri lîngă masa de joc. Auzi în spate ușa închizîndu-se cam trîntit, bărbatul în pijama care îi deschisese venise și el, îl priveau toți. Unul din cei trei din jurul mesei era locotenent de marină, așa arăta haina de culoare albastră, spînzurată pe un colț al scaunului pe care stătea.

Colonelul scoase tacticos legitimația, o arătă liniștit, o puse la loc, privirile lui căutară apoi ceva, se opriră pe o servietă uzată, care zăcea aruncată pe jos.

Unul din cei trei, cel din stînga lui Dumitrescu, încercă să se ridice încet. Mîna grea a colonelului se opri cu o mișcare rapidă pe umărul lui.

— N-am spus să te ridici! zise Dumitrescu, rămînînd cu mîna pe umărul omului. Se adresă apoi cu privirea locotenentului, spuse liniștit: Geanta!

Locotenentul pălise în mod vizibil, privi nedumerit servieta uzată de lîngă el, se întinse încet, fără să se ridice, o luă, privirea lui căuta întrebător în ochii verzi, reci, care îl fixau lung.

— Pune în ea tot ce-i pe masă!

Locotenentul ezită, privi spre ceilalți, care nu se clinteau, cu ochii la Dumitrescu, începu apoi să adune încet, parcă cu grijă, bancnotele de pe masă, cu cărți cu tot, le făcu să cadă în servietă, rămase apoi așa, cu geanta veche în brațe.

Dumitrescu întinse mîna, luă servieta, o făcu sul și ceru scurt :

— Sfoară ! Și-o lumînare !

— ...Lumînare n-avem, zise bărbatul în pijama.

— Săpun !

De data asta se adresase femeii cu tava în mînă care, nedumerită, își consultă bărbatul, ieşi şi reveni în mînă cu o sfoară şi o coajă de săpun de faţă.

Colonelul legă servieta strîns, fixă impasibil faţă de privirile celorlalţi bucata de săpun peste funda pe care o făcuse, scoase legătura de chei şi aplică sigiliul lui cu număr peste bucata de săpun.

— Bun, făcu el. Acum buletinele !

Se produse o reacţie ușoară, cei patru speraseră încă, se foiră pe scaune, fără ca nici unul să caute prin buzunare.

— Adună-le ! făcu Dumitrescu adresîndu-se locotenentului, care se ridică încet şi anunţă :

— Eu n-am... decît legitimaţia.

— E perfect ! Strînge-le pe-ale celorlalţi.

Locotenentul trecu pe lîngă fiecare, luă buletinele, bărbatul în pijama căută în niște pantaloni vechi și-l dădu pe-al său, femeia încercă să treacă în camera alăturată, Dumitrescu o opri.

— Nu-i nevoie.

Puse servieta pe masă, vîrî buletinele şi legitimaţia în buzunar și anunţă, privind spre gazdă :

— Mîine, la ora opt dimineaţa, veniţi cu servieta la miliție să vă ridicaţi actele, zise el adresîndu-se celorlalţi. Puteţi pleca !

Locotenentul își luă primul haina.

— Dumneata mă aștepţi în Dacia care se află la colţul străzii.

— Am înţeles.

Ceilalţi doi se ridicaseră şi ei, ieşiră unul după altul, de cînd intrase colonelul nici unul nu rostise măcar un cuvînt.

Bărbatul în pijama îşi pieptăna cu degetele, gest tic, părul rar. Femeia își strîngea capotul pe lîngă ea, părea gata să plîngă.

— Unde-i Iulia ?

— Iulia ? ! şovăi bărbatul. Alături... doarme.

— Pe ea o căutaţi ? ! izbucni deodată femeia cu un fel de furie mocnită. A făcut ceva rău ! Ea...

Dumitrescu se întoarse încet spre uşa de intrare, o deschise brusc ; locotenentul plecase, ceilalţi doi rămăseseră însă în faţa uşii, trăgeau cu urechea.

— Noapte bună ! făcu Dumitrescu.

Cei doi mormăiră un fel de răspuns şi se pierdură pe scări în jos. Colonelul închise uşa şi traversă camera, intră în cealaltă, aprinse lumina. Încăperea era într-o dezordine nemaipomenită, plină de ambalaje vechi, cutii goale de ţigări şi sticle, pereţii erau tapetaţi cu afişe de cinema viu colorate. Într-un hamac, suspendat între o ţeavă de calorifer şi un pat de fier, dormea Iulia, numai în slip şi sutien, cu cîteva reviste străine lîngă cap.

Era foarte bronzată, mai mult arsă de soare, cu nasul mic jupuit, cu obrazul foarte tînăr, liniştit, cu buzele întredeschise, respirînd rar, somn fără griji.

Dumitrescu o privi burzuluit, cu buzele ţuguiate, ezitînd parcă dacă s-o gîdile cu un pai sub nas sau să răstoarne brusc hamacul, aruncînd-o pe fată pe covor. Se apropie încet, apucă una din cozile Iuliei, o ridică în sus, privind-o cumva nedumerit, ca pe un obiect care nu s-ar fi aşteptat nicicum să-l găsească acolo, îi dădu drumul, o bătu uşor pe obraz şi spuse cu vocea cea mai calmă cu putinţă :

— Deşteptarea !

Fata se strîmbă, se întinse, păru să realizeze că vocea era a altcuiva decît se aşteptase, deschise ochii şi rămase aşa, nemişcată, privind spre colonelul care răsfoia distrat revistele colorate. Nu erau reviste pornografice propriu-zise, dar nici departe.

— Sus, „bambina“ ! Ne-aşteaptă „babacu“ ! făcu colonelul cu o grimasă.

Fata tresări, se ridică în sus, apărîndu-şi pieptul într-un gest reflex şi privind uimită spre colonel. Nu înţelegea cum ajunsese acolo.

— „Ambalarea“ ! Fără „fiţe“ ! continuă Dumitrescu şi se interesă deodată aproape amabil : Limba asta o înţelegi mai bine, da ? Şi cum Iulia îl privea încă nehotărîtă,

colonelul răsturnă brusc hamacul și fata se trezi în genunchi pe covor. Intră repede în niște pantaloni fals peticiți și începu să-și tragă pe ea o bluză.

— Vă rog foarte mult, se întoarse colonelul spre cei doi soți care apăruseră în ușă, să mă lăsați singur cu ea cinci minute.

Tonul fusese politicos, excesiv de politicos, dar poate tocmai de-aia, cei doi se făcură nevăzuți rapid, închizînd ușa după ei. Iulia însă, odată îmbrăcată, își desfăcu rapid cozile și se întoarse spre colonel cu un aer de pisică înfuriată :

— N-aveți nici un drept să mă duceți acasă ! spuse ea. Și n-am să merg ! N-am să merg, nici dacă...

Dumitrescu se apropie de ea, erau amîndoi sub becul slab. fără abajur, care spînzura din tavan.

— Să nu v-atingeți de mine ! țipă deodată Iulia. O singură palmă dacă-mi dați, am să fac memoriu ! La... Consiliul de Stat ! N-aveți dreptul, știu asta !

— Dacă mai spui vreo prostie, începu foarte scăzut, dar printre dinți, colonelul, va trebui să faci nu unul, ci o mulțime de memorii ! Și asta, pentru una căreia nu-i place să scrie, cred că va fi greu.

Fata îngălbeni deodată, parcă nici bronzată nu mai era, colonelul aflase, în investigațiile făcute, că rămăsese repetentă, fapt de care părinții habar n-aveau. Privea fața lui Dumitrescu, ochii aprinși de enervare mocnită, așa cum nu-l văzuse pe colonel niciodată, începu să-și muște buzele, pe care mai era încă o urmă ștearsă de ruj.

— Taică-tu e în anchetă, murmură abia auzit Dumitrescu. Mulțumită emițătorului radio pe care i l-ai pus în casă !

— ...Emițătorul ? ! ? făcu Iulia nedumerită.

Nu, nu juca teatru, anii de anchetă ai colonelului stăteau mărturie. fata asta nu juca teatru acum, obrazul i se lungise deodată neverosimil, ca într-o pictură suprarealistă.

— Vorbește în șoaptă și spune-mi cît mai e timp, fiecare minut poate însemna mult ! Cine ți l-a dat ?

— Care emițător ? întrebă Iulia zăpăcită complet, cu brațele atîrnîndu-i pe lîngă trup.

— Avionul de pe vitrină !

— Avionul ? ! dar... nu-i un emiţător ! M-am uitat... m-am uitat eu în el, cînd... mi l-a dat, să văd...

— Cine ţi l-a dat ?

— Vă spun că... Dumnezeule ! făcu Iulia deodată, lăsîndu-se încet pe o saltea îndoită care se afla sub hamac. În primul m-am uitat !

— Care primul ? !

— Primul !... îşi muşcă Iulia degetul mare cu străşnicie... Primul avion... M-am uitat în el, chiar împreună cu... Dar în al doilea... Ni le-a cerut înapoi, după două zile, şi mie şi Catiei, ne-a dat altele, mai frumoase... În care...

— Cine e Catia ?

— Fata... fetiţa maiorului Ambrus, de la parter.

— Cine vi le-a dat ?... Iulia !

— ...„Împăratul Patagoniei“, zise Iulia şi adăugă repede : Aşa îşi spune. E foarte... glumeţ. Îl cheamă însă Ernest... Ernest, dar... Nu mai ştiu cum. Vă jur că nu ştiu. Dar ştiu hotelul unde stă !

— Mulţumesc ! făcu Dumitrescu părînd deodată obosit. Hotelul unde stă acum cred că îl ştiu mai bine.

■

Îmbrăcată într-o bluză şi blugi, astea erau hainele pe care le luase în grabă, cînd apăruse Salvarea să-l ia pe Vlad, Magda stătea mică, ghemuită, cu genunchii aproape de gură, cocoţată pe un pat de spital. Îşi privi ceasul, era aproape cinci dimineaţa. Uşa se deschise încet şi în cameră intră doctorul, un bărbat foarte tînăr, înalt, cu un început de chelie frontală.

— Bine că n-aţi adormit ! spuse el.

Cu o oră în urmă, o invitase pe Magda să se odihnească în camera lui, după ce încercase să o trimită acasă. Magda sări dintr-o mişcare în escarpenii care erau la picioarele patului, se apropie cercetînd cu ochi atenţi faţa doctorului.

— E mai bine ?... Nu şi-a revenit deloc ?

— Ba da... Adică a cerut, a cerut mereu să vă chemăm. Era extrem de agitat colegul dumneavoastră, i-am făcut acum o injecţie. Veniţi, vă rog !

Ieşiră din cameră, trecură pe un coridor, intrară într-o rezervă, unde Vlad zăcea nemişcat, cu mîinile întinse peste pătura de spital.

— Îşi va reveni în zece minute. Va avea puterea să vă spună... vrea să vă spună neapărat ceva. Dar vă rog, un singur minut !

— Un minut ? ! De ce ?

Doctorul ezită iar, o privi, întrebă deodată cu ochii în ochii albaştri şi speriaţi ai Magdei :

— Sînteţi cumva o rudă sau... ?

— Nu. Colegă ! preciză Magda repede, poate prea repede, uşor bruscat.

— Nu ştiu ce să vă spun, se nelinişti doctorul, privind faţa absolut liniştită acum a lui Vlad. Şi adăugă pe un ton şi mai scăzut : Pare grav... Sincer vorbind, nu înţeleg cum de... Se întrerupse şi adăugă : Noi am făcut tot ce era omeneşte posibil, dar...

— Dar ? !...

— Te înşeli, doctore, se auzi deodată vocea foarte scăzută, dar surprinzător de limpede a lui Vlad. În două zile... sînt pe picioare.

Doctorul făcu o mină cu totul năucă, se părea că la orice s-ar fi aşteptat, dar la asta nu.

— A ! Vă las, zise el apoi. Dar vă rog, un singur minut.

Magda se repezise spre Vlad, se ghemuise iar pe marginea patului, îl privea cu ochii rîzînd, îi luă mîna iarăşi, căutînd să vadă parcă dacă avea febră. Doctorul ieşi.

— Auzi ! spuse Vlad... Doamna care m-a otrăvit... Se numeşte Tarn... Marina Tarn. Vrea să fugă din ţară... neapărat.

Făcea totuşi eforturi vizibile pentru a se concentra, mai ales pentru a vorbi, adăugă cu o grimasă uşoară :

— Voia s-o ajut. Verificaţi rapid ce-i cu ea... Dacă... dacă a încercat... să mă lichideze... de teamă să n-o opresc... presupun... o miză mare.

— Bine, Vlad ! Fii fără grijă ! Doctorul mi-a spus mai înainte că eşti în afară de orice pericol, dacă...

— Lasă prostiile, Magda, făcu Vlad şi prin ochii lui trecură iarăşi luminile acelea albăstrii, ce apăreau doar

cînd ceva îl înfuria. Şi Magda descoperi deodată că de cînd intrase în cameră, Vlad nu zîmbise ! Zîmbetul lui, mereu nelipsit, dispăruse acum ca şi cum n-ar fi fost. Am auzit eu ce-a spus doctorul, făcu Vlad. Habar n-are. Spune-i însă... spune-i să-mi schimbe sora.

— Sora ? !

— Da. Şi zîmbetul lui Vlad reapăru. Asta de-acum e o zgripţuroaică. N-ai idee... n-ai idee ce-nseamnă pentru un convalescent... o ambianţă plăcută.

— Bine, Vlad, aranjez eu...

— Ai dat cămaşa la laborator ?

— Da. Îmi dă rezultatul azi, la şapte !

Buzele lui Vlad se strînseră, părînd să-şi înăbuşe o înjurătură.

— La şapte ! făcu el şi se părea că e la capătul puterilor. Grăbiţi-vă, Magda !... Grăbiţi-vă, n-aş vrea ca Marina...

— N-avea nici o grijă, Vlad ! Îţi promit să rezolv totul ! Îţi promit !

Vlad se crispă deodată, apoi capul îi alunecă într-o parte.

— Vlad ! ! Vlad ! ! !

Magda sări în sus, se întoarse, în uşă apăruse o femeie în alb, uscată, cu părul vopsit. Magda nu auzise cînd intrase.

— Foarte bine, domnişoară, spuse noua venită pe un ton batjocoritor. Promisiunile nu costă nimic !

O clipă, Magda rămase încremenită, se repezi apoi, o scoase pe soră pe uşă dintr-o mişcare, alergă pe coridor spre camera doctorului.

Zece minute mai tîrziu, după ce lui Vlad i se făcuse o altă injecţie. Madga se afla din nou în cabinetul doctorului şi începu abrupt :

— Vă rog să schimbaţi neapărat sora ! Sora care-l îngrijeşte.

— De ce ? ! făcu doctorul surprins.

— ...Vă rog foarte mult.

— E o soră foarte bună, să ştiţi. Nu văd de ce...

— Nu cred ! izbucni deodată Magda. cu patimă și-i repetă cuvintele pe care femeia i le spusese în camera lui Vlad.

— „Promisiunile nu costă nimic“ ! repetă doctorul. Ei bine. știu de ce a spus asta și...

— De ce ?

— A trăit-o... Am s-o schimb, dacă insistați, dar... fiul ei... a murit. S-a sinucis în urma unei decepţii în dragoste. Acum două luni. Pare... aproape de necrezut, cu acest tineret care ni se pare... Se opri și privi spre Magda foarte serios. ca și cum amîndoi ar fi avut măcar patruzeci de ani. Care ni se pare uneori flușturatic și cu totul superficial. Așa părea și băiatul ăla, l-am cunoscut... A lăsat o scrisoare și un fel de jurnal pe care l-am citit... E pur și simplu uluitor ! Vreţi să-l vedeţi ?

— Nu. zise Magda, poate altă dată. adăugă ea cu ochii la ceas. Spuneți c-o schimbați ?

— ...Da. Deși...

— Vă mulțumesc. Telefoanele unde mă puteţi găsi, pe mine sau colegii mei, sînt acestea, încheie ea, punînd pe birou o hîrtie.

După plecarea ei, doctorul rămase cu privirea aţintită spre ușă. Se gîndi că, de fapt, nu va mai avea probabil ocazia s-o cheme... decît o dată... Și asta foarte curînd... Nu avusese totuși, nu avusese putere să-i spună asta. Și se întrebă de ce.

VII. Sub biciul lui Cronos

— Uite-ţi fata ! făcu plat Dumitrescu.

Pavel rămăsese în ușa apartamentului cu ochii lui înroșiţi de nesomn fixaţi pe faţa Iuliei care își împletea o coadă, fără să se uite la taică-su.

— Prelucrarea i-am făcut-o eu pe drum, adăugă Dumitrescu, e acum la curent cu tot, nu pare să fie decît cam nătîngă. Ceea ce încă e bine. Astea sînt revistele pe care le citea, ia-le, poate vrei să te distrezi și tu, adăugă el, înmînînd aviatorului setul de reviste pe care le luase

din hamacul unde dormise Iulia. În metodele de educație ale familiei nu mă amestec, dar reține că la ora zece trebuie să vii cu ea și cu Ana la general, preveni Dumitrescu.

— Am înțeles, murmură Pavel.

— Ana unde e ?

— A ațipit adineauri, toată noaptea n-am închis ochii nici unul.

— Aha. Bine, fii liniștit, orizontul începe să se lumineze. La revedere.

Dumitrescu se gîndi să urce, ar fi vrut grozav să facă un duș măcar, după noaptea asta, coborî însă la parter și sună la ușa maiorului Ambrus.

Îi deschise soția maiorului. Dumitrescu salută și o rugă să-l cheme pe bărbat-su. Ambrus apăru în ușă cîteva clipe mai tîrziu, era doar în cămașă, își strîngea tocmai cravata, pregătindu-se să plece la unitate. Salută și îl privi pe colonel cu un aer nedumerit. Dumitrescu îl luă de braț și îl conduse în micul hol de la intrarea blocului.

— Ia spune-mi, ai în casă un avion-machetă ?

— Avion-machetă ? !... Da.

— De unde ?

— Catia l-a adus, se joacă cu el. I-a intrat în cap să se facă aviatoare.

— În regulă, făcu Dumitrescu, azi nu te duci la serviciu, spui nevestii că ești învoit pentru o zi, că aștepți niște colegi din provincie care au venit la București, la un curs.

— Dar...

— La unitate am să aranjez eu să te învoiască. Rămîi și te joci cu fetița, îi citești povești sau jucați domino, vorbești orice care să nu prezinte interes, avionul e un radio-emițător.

— Radio-emițător ? ! ! rămase trăsnit Ambrus.

— Da. Nu umbla în el, nu discuți cu nimeni, tipul care i l-a procurat Catiei e „în vizită“ la noi, undeva la subsol ; dar s-ar putea să aibă „amici“ care să asculte dintr-o mașină sau apartament vecin. Asta-i tot, am să trimit pe cineva să-l identifice pe acel complice, dacă există. Pînă atunci, te faci că nu știi nimic și mai repeți din

cînd în cînd chestia cu „vor veni doi colegi, cu care vei discuta". Aştepţi în rest veşti de la mine, la revedere.

— Să trăiţi ! făcu Ambrus năucit.

După ce Ambrus intrase în apartamentul lui, Dumitrescu ezită, ar fi vrut totuşi să facă duşul şi să se bărbierească, renunţă iar, o porni spre maşină. Abia ieşise din bloc, cînd îl văzu pe Dan care cobora scările, cu o plasă cu sticle de lapte.

— Tati !

— Se zice bună dimineaţa, nu ?

— Bună dimineaţa, te-a căutat... Vrusese să zică precis „tipa aia", se corectă : te-a căutat... tovarăşa Deleanu.

— A fost aici ?

— Nu. A telefonat. I-a lăsat vorbă mamii să-i dai telefon, zicea că-i urgent !

— Acum, de dimineaţă, a telefonat ?

— Nu. Aseară, după ce-ai plecat. Acasă zicea să-i dai telefon, a lăsat numărul.

— Bine, mulţumesc.

— Nu vii la masă ?

— Nu ştiu, voi mîncaţi.

Dan plecă în fugă spre centrul de lapte, Dumitrescu intră din nou în hol, descoperi o fisă în buzunar, formă numărul Magdei. Nu răspundea nimeni. Colonelul agăţă receptorul în furcă enervat, privi ceasul, era numai 6,45. Urcă în maşină, aruncă o privire spre balconul apartamentului său, mormăi :

— Acasă, Grigore ! Dă-i bătaie !

— Am înţeles.

Marina Tarn fu trezită de zgomotul unei uşi trîntite. Adormise ghemuită pe valiză, în spălătoria de la ultimul etaj, aşteptînd să plece individul de la Gina. Acum pleca ! Îi auzi pasul greu, apăsat, trecînd prin dreptul spălătoriei, coborînd treptele.

Marina privi ceasul brăţară, era şapte şi zece minute, constată că-i amorţise un picior, din şold, în poziţia chinuită în care stătuse toată noaptea. Şi avea în poşetă şi în valiză „marfă" în valoare de milioane...

Abia cîteva minute mai tîrziu, sună la ușa Ginei, care îi deschise imediat. Era într-un halat albastru. Zîmbitoare. Zîmbetul se șterse.

— A !... Credeam...

— Are obicei să se-ntoarcă ?

— Uneori.

— Rămîn la tine-n gazdă o zi, două.

— Ce-ai pățit ? făcu Gina privind cu sprîncenele arcate costumașul mototolit al Marinei.

— O chestie ! Cine era individul ?

— „Un tovarăș cu funcție de conducere", rîse Gina. Inginer șef ! S-ar părea că ai făcut-o lată de tot ! observă ea apoi, rîzînd, cu ochii la fața trasă a Marinei.

— Un imbecil furios, improviză Marina, în timp ce-și scotea ciorapii. A zis că mă caută și e-n stare ! De-asta, două zile, vreau să rămîn ascunsă aici !

— Să te-ascunzi de el ?! Ești nebună ! Pînă cînd ?

— Pînă îi vine nevasta din concediu. Curînd. Nu vorbești de mine, nu aduci zilele astea pe nimeni aici, dar absolut pe nimeni, tipul are o mie de relații. Pot să fac un duș, da ?

— Nu cred. Apa caldă a curs de la șase la șapte. Acum trebuie să aștepți pînă la douășpe.

— Cee ? ! !

— Așa merge apa caldă în blocul nostru ! rîse Gina. Domnul inginer șef mi-a explicat însă că e ceva temporar ; pînă se termină blocurile de vizavi ; ca să fie rentabil ! Te consolează ?

Care era situația reală cu Vlad ? Ce-i ascundea doctorul?

Magda își privi ceasul și bătu din nou, iritată, în geamul ghișeului. De partea cealaltă a ferestruicii se auziră niște zgomote înfundate, apoi geamul fu ridicat.

— Bună ziua ! Am dat...

— Bună dimineața, o puse la punct domnișoara cu ochelari din spatele ghișeului.

— Bună dimineaţa, făcu Magda, simţind că începe să ia foc, am lăsat aseară o cămașă bărbătească aici, pentru analiză.

— Bonul, vă rog ! făcu ţîfnoasă femeiușca blondie, uscată, întinzînd o mînă cu degete lungi, foarte îngrijite, cu unghii siclam, prin mica fereastră.

O clipă, Magda nu înțelese. Căută apoi grăbită în poșetă, scoase bonul, i-l dădu femeii care o urmărea cu o privire. nu înţelegea de ce, cam piezișă.

— Și legitimaţia dumneavoastră, ceru femeia cu unghii vopsite siclam, cercetînd neglijent hîrtiuţa pe care-o primise.

Magda căută din nou în poșetă, scoase fără un cuvînt legitimația, o puse deschisă în faţa femeii tinere încă, pe placa de marmură a ghișeului.

— Mda ! Așteptaţi, vă rog, hotărî domnișoara cu ochelari.

— Mă grăbesc foarte mult, e ceva...

— Aici nu-i „Nufărul“, să-mi spuneți că vă grăbiţi, o analiză cere timp ! Să vedem dacă e gata.

Magdei i se păru că starea aceea de iritare de ieri se va ivi iar, îi venise chef, subit, să spargă cu o lovitură geamul mare, mat, care le despărţea, să sară peste marginea ghișeului și să-și ia singură rezultatul analizei. Își imagină ce mutrișoară ar fi făcut domnișoara cu ochelari, asta o liniști, făcînd-o să zîmbească chiar, se gîndi că nu avea rost să o indispună inutil pe uscăţivă. Femeia cu ochelari înțelese se pare altfel tăcerea și zîmbetul ei, plecă parcă mai potolită, dar după ce închisese ghișeul.

Atît îi trebuie să spună, că nu-i gata ! se montă Magda.

Cu o seară în urmă, mai exact noaptea, după ce-l dusese pe Vlad la spital, venise aici, luase legătura cu șeful laboratorului, îi explicase că e un caz urgent, în care e vorba de viața unui om, îl rugase să dispună efectuarea imediată a expertizei, se oferise chiar să lucreze ea. Șeful laboratorului promisese că vor rezolva ei imediat, o cunoștea pe Magda, îl cunoștea și pe Dumitrescu.

Cîndva, Magda ar fi trebuit să lucreze la ei în laborator. Mai exact spus, începuse să lucreze acolo, imediat după încadrare, Dumitrescu, după ce o convinsese să intre în securitate, plecase într-o misiune urgentă în ţară. Și

ofiţerul de la serviciul personal, văzînd calificarea de biochimistă a Magdei, o întrebase dacă n-ar vrea să lucreze într-un laborator. Magda nu ştia pe timpul acela exact cum merg treburile, Dumitrescu nu-i spusese clar ce va face ea şi ce face el, aşa că Magda acceptă, gîndindu-se că va lucra în domeniul pentru care se pregătise în facultate. Şi lucrase în laboratorul acesta o săptămînă.

Apoi se întorsese Dumitrescu în Bucureşti. Şi făcuse un tărăboi nemaipomenit, aflase Magda, spunînd că el nu pentru o muncă între eprubete o convinsese pe Magda să intre în securitate, că nu asta era pentru ea! „Bine, i se spusese, dar a urmat o facultate de..." ; „Putea să fi urmat şi astrofizica, nu mă interesează, fata asta e făcută pentru munca de contrainformaţii, pricepeţi ? ! izbucnise colonelul şi adăugase : Din o sută de femei frumoase, abia zece sînt cu adevărat deştepte şi din zece femei frumoase şi deştepte, dacă e una cu calităţi pentru munca asta ! Ea e ! O transferaţi sau merg la conducerea ministerului ! ?" O transferaseră imediat, pe Dumitrescu îl ştiau toţi, se înfuria rar dar bine şi nu renunţa niciodată, cînd îi intra ceva în cap.

Trecuseră de-atunci aproape doi ani, timp în care formaseră „o echipă" ! Era visul colonelului ! O mînă de oameni care să se completeze reciproc, să formeze „un ansamblu maleabil", în care fiecăruia să i se dea posibilitatea să se afirme în ce se pricepea mai bine !

Da, obţinuseră cîteva succese rapide, în care fantezia „extravagantă, dar aplicabilă", cum spunea Dumitrescu, a Magdei însemnase mult. Dumitrescu nu se înşelase, Magda începuse să prindă, încet, încet, gustul reuşitei anonime, gust al cărui farmec era greu de înţeles pentru cineva dinafară.

Una din acţiunile hotărîtoare pentru profesia pe care şi-o alesese acum fusese un caz în care Magda se încăpăţînase să demonstreze, în ciuda probelor evidente, dar bine ticluite în fond, că vinovatul într-un caz de transmitere de secrete nu era un funcţionar amărît, tată a patru copii, ci omnipotentul director adjunct al unei mari întreprinderi, un „domn bine şi sigur pe el", care urla mereu la subalterni că „nu depun suficient interes" şi că „mănîncă banii statului degeaba".

Reuşise ! Perfect, fără ca măcar unul din cei doi să bănuiască faptul că fata ciudată cu ochi de culoarea liliacului fusese aceea care schimbase, radical, cursul vieţii lor... Şi probabil n-aveau să afle vreodată... Ce-i drept, în acţiunea aceea o ajutase şi Vlad ; cu flerul, cu scepticismul lui flegmatic, ce temporiza de multe ori ideile prea aprinse ale Magdei, dîndu-le un sens practic, mai puţin strălucitor, dar uşor rezolvabil.

Vlad ! Ce putea fi cu Vlad ? Şi cu uscăţiva asta, care... Ce dracu putea face acolo, în spatele ghişeului, s-ar fi spus că acum termină analizele !

Magda ciocăni iar în geam. Auzi paşi şi domnişoara cu ochelari reapăru, ţinînd în mînă o hîrtie pe care era notat ceva.

— De ce bateţi ? ! făcu ea înţepată, cu sprîncenele foarte sus. V-am spus să aşteptaţi !

Ochii Magdei se fixaseră pe hîrtia din mîna ei, acolo era verdictul, putea fi un verdict fatal ! Tăcu.

— Doriţi un raport de expertiză scris sau... ?

— Nu. Adică da, se încurcă Magda.

— Da sau nu ? !

— Da, dar mai tîrziu. Acum mă interesează să-mi spuneţi...

— Da, da, da, graba dumneavoastră, a celor de la contrainformaţii, dintotdeauna ! Pata de pe mînecă e de cafea.

— Asta ştiu.

— Otrava din cafea e din grupul D. Produsul...

— Care produs ? scăpă Magda nervoasă. Otrava ?

— Bineînţeles, făcu pe un ton superior uscăţiva. Nu mă mai întrerupeţi !

Peste umărul ei, se vedea în laborator un tînăr tot cu ochelari, care lucra migălos cu nişte lamele pe care le tot introducea sub ocularul unui microscop, părînd complet detaşat de lumea înconjurătoare.

— Nu vă mai întrerup.

— Este o substanţă specială, realizată în Occident, anul trecut. Numită Z-27. Este mortală sigur.

— Imposibil ! Omul trăieşte !

— Hm ! făcu uscăţiva, iarăşi cu un aer de superioritate. Ezită o clipă, apoi se interesă, dar pe un ton deloc

discret : Sînteţi cumva o rudă sau... ? Cu omul care purta cămaşa ?

— Nu !

— Nu... Ei bine, zise femeia cu ochelari, atunci pot să vă spun că otrava este din cele perfecte ! Fără gust sau miros, efect întîrziat, dar care nu iartă ! Urmele în corpul uman dispar complet ; dacă nu ar fi fost pata aceasta, era imposibil să stabilească cineva cauza morţii.

Magda părea să nu fi realizat cele spuse de femeie. Nu concepea ! Vlad îi spusese că în cîteva zile va fi pe picioare ! Vlad nu o minţise niciodată, era imposibil ca Vlad să se înşele asupra propriului său organism ! Nu, femeia asta vorbea prostii ! Îşi aminti că pata de pe mînecă era undeva pe la cotul cămăşii. Deci, nu provocată întîmplător ! Aşadar, Vlad intuise ceva suspect şi îşi muiase într-un moment de neatenţie al gazdei sale cotul cămăşii în farfurioara sau chiar în zaţul de cafea, da, în zaţul cafelei, gîndindu-se la o eventuală expertiză. Bănuise ceva ?! Atunci de ce dracu băuse ?! „Efect mortal sigur" ?! Absurd !

— Mai doriţi să ştiţi şi altceva ?

— Da, zise Magda încet, avînd senzaţia că totuşi ameţeşte. Cine... Cine foloseşte o asemenea otravă ?

— Vă e cumva rău ?! se interesă domnişoara cu ochelari, dar cu un zîmbet răutăcios. Se întîmplă, adăugă ea privind cascada părului negru al Magdei, munca pe care o faceţi nu cred că e pentru femei. Vreţi un pahar cu apă ?!

— V-am întrebat ceva, mîrîi Magda surd.

— Daa ?! A, într-adevăr ! Nu pot să vă răspund.

— De ce ?

— Aşa.

— De ce aşa ? întrebă Magda tărăgănat, avînd impresia că uscăţiva aştepta parcă leşinul ei, că trăia o situaţie absurdă, ducea un dialog absurd, absurd, care nu avea nici o legătură cu „fondul problemei", cu drama lui Vlad. De ce nu-i spusese doctorul nimic ? Credea deci şi el, la fel cu... ?

— Nu-i domeniul meu, spuse ochelarista. Trebuie să obţineţi aprobare pentru a consulta evidenţa specială de

la camera 201, etaj patru, maior Iacob. Să nu vă dau totuși un pahar cu apă ?

— Nu.

— Mai doriți ceva ?

— Da... Numele dumitale.

— Numele meu ? ! De ce ? făcu ușor îngrijorată uscățiva.

— Am dreptul să știu exact cine mi-a dat această informație, spuse Magda cu un calm desăvîrșit.

Femeia își aranja cu un gest reflex șuvițele subțiri de pe cap. Spuse cu vîrful buzelor, făcînd o mișcare enervată din umeri :

— Lucia Moarcăș.

— Și-acum ascultă, Lucia Moarcăș, începu Magda privind-o atent. Dumneata ți-ai creat modalitatea să chinui oameni. Să scormonești în răni pe care le intuiești și o faci cu o plăcere de care cred că nu ești măcar conștientă. Trebuie să mergi la un psihiatru și asta cît mai curînd, formele de sadism mascat pot duce la dereglări grave de comportament !

— ...Eu la psihiatru ? făcu uscățiva. Dar pălise.

— Nu știu care e cauza, asta ai să i-o spui doctorului, dar te avertizez, Lucia Moarcăș, mîine am să mă interesez dacă te-ai prezentat la doctor. Și dacă nu, am să te prezint eu ! La revedere, aștept și raportul scris.

Constată că, în laborator, bărbatul cu aspect astenic ce lucra atent cu microscopul nu întorsese măcar o dată capul spre ghișeu, lucra atent, mai departe, schimbînd mereu plăcuțele de sticlă.

Magda se întoarse și plecă. Își privi ceasul, i se părea că timpul își bate joc de ea, că acele fugeau înadins, mult prea grăbite.

Mergea acum repede, repede, Magda, în blugii și escarpenii ei, nu mai apucase să se schimbe, mergea aproape fugind pe coridoarele lungi ale ministerului, sui cîte două trepte pînă la etajul patru, colivia liftului ar fi enervat-o, căută camera 201. A ! Tocmai în capătul celălalt al coridorului era !

Se gîndi dacă, la rîndul ei, nu manifestase față de ochelaristă o anumită răutate ? ! Sigur, i-ar fi putut spune altfel toate astea, pătrunsese brutal în psihicul unei femei

care, cine ştie, trăise poate o dramă. Dumitrescu spusese cîndva că „o afirmaţie poate fi făcută într-o mie de modalităţi, dintre care, de regulă, o alegem pe cea mai proastă“, rănind fără să vrem, atingînd „mecanisme ascunse“ ! Care declanşează traume mocnite ! Da, ar fi putut să-i vorbească altfel, noaptea nedormită începea să-şi facă efectul, să-i joace feste !

201 ! Aici era ! Intră. Un bărbat în civil, cu păr foarte rar şi ochelari fumurii, ridicase capul spre ea. Îi va cere precis „aprobarea“ !

— Să trăiţi ! Tovarăşul maior Iacob ?

— Da, bună dimineaţa. Magda Deleanu sînteţi, nu-i aşa ?

— Da.

— Aşteptam să veniţi, mi-a spus ceva aseară şeful laboratorului, mi se pare îngrozitor, pe Vlad Zeţaru îl cunosc bine. Luaţi loc vă rog ! Şi nu vă speriaţi, chimiştii se mai înşeală şi ei, de doctori nu mai vorbesc.

— Vă mulţumesc, se scuză Magda. Sînt însă foarte grăbită şi...

— Caut imediat hîrtia pe care am notat... Am cerut aprobare să vă dau răspunsul pe loc. Da, asta e. Z... Z-27, nu ?

— Exact.

— Din evidenţele noastre, începu maiorul abandonînd hîrtia, rezultă că se foloseşte în zona a treia preparatul ăsta. Serviciul „Delta-doi“ ştim precis că l-a utilizat pînă acum. Cel puţin, adăugă Iacob cu o nuanţă de regret prudent, nu ştim că ar mai fi fost folosit şi de altcineva...

— Delta-doi, zona a treia.

— Da. De serviciul Delta-doi, nu-i nevoie să mai căutaţi, ştiu că se ocupă locotenentul-major Mihai, din serviciul colonelului Dumitrescu. Îi ştiţi, da ?

— Lucrez acolo.

— Atunci e perfect. Vă urez succes şi nu uitaţi ce v-am spus de doctori. Am păţit-o şi eu cu ei ! spuse el încurajator, ca unei vechi prietene, deşi o vedea pentru prima dată.

— Vă mulţumesc foarte mult, şopti Magda şi o clipă avu impresia că, neverosimil, va izbucni în plîns. Foarte mult... pentru tot.

— Dacă nu-l găseşti acasă, mergi la barul acela, zise Marina cu fermitate. Îl cauţi, îl aştepţi, oricît, nu vii fără el !

— Ai spus să n-aduc pe nimeni aici, obiectă Gina.

— Pe el îl aduci. E singurul care mă poate ajuta să obţin nişte bani şi sînt cam pe geantă.

— Pot să-ţi împrumut eu, se oferi Gina nedumerită.

— Eu am să-ţi fac un cadou !... Inelul ăsta ! Dacă totul e-n ordine.

— Inelul ? ! Înseamnă că-i vorba de ceva serios !

— Cum nu se poate mai serios, bani ! Mulţi ! Dar să nu te pună dracu să vorbeşti cu altcineva despre mine, idiotul celălalt mă caută, poată să mă omoare.

— Exagerezi ! îşi strîmbă Gina năsucul.

— Deloc, i-am făcut o figură şi e nebun rău.

— Dă-mi-l pe mîna mea ! rîse Gina. Începuse deja să se schimbe, admirîndu-se tot timpul în oglinda mare, ovală.

— Am să-ţi ofer alt client, dar să termin povestea asta.

— Azi eşti un buchet de promisiuni !

— Aşa sînt eu cînd sînt nespălată, trînti Marina furioasă. Şterge-o şi să nu-mi vii fără el !

Cîteva minute mai tîrziu, Marina rămasă singură inspectă, aşa, pentru orice eventualitate, apartamentul şi începu să se gîndească ce putea face dacă, totuşi, cel căutat de Gina n-ar fi vrut s-o ajute. Începea să simtă presiunea timpului. După planurile ei, la ora asta ar fi trebuit să fie plecată deja din ţară !...

Ce avea să se întîmple dacă, totuşi, individul „zicea pas“ ? ! Sau dacă Gina vorbea cuiva... Poate chiar acum, în clipa asta !

Se purtase prosteşte cu Gina, improvizaţiile cu urmăritorul fuseseră cusute cu aţă albă, făcute în pripă, într-un moment de istovire. O femeie cît de cît cu cap ar fi

putut pricepe imediat... Dar Gina nu era o asemenea femeie ! Şi-i promisese inelul cu safir !

Totuşi, Marina îmbrăcă alt costum, cenuşiu, scoase din valiză doar bijuteriile, le îndesă în poşetă, pipăi instinctiv locul unde mascase microfilmele. Valorau poate mai mult decît toate bijuteriile pe care le avusese vreodată !...

Marina desfăcu apoi yala, trînti uşa la loc, coborî cu paşi grăbiţi scara şi intră în cofetăria care se afla la vreo sută de metri de bloc şi de unde putea supraveghea revenirea Ginei. Gina ! Avea să se întoarcă doar cu individul acela sau... ? !

— O cafea, vă rog ! Mare. Ba nu. mică.

Subofiţerul o privea surprins, confruntă de două ori legitimaţia cu faţa Magdei, ochii i se opriseră pe blugii cam decoloraţi :

— Şi cu cine spuneţi că vreţi să vorbiţi ?

— Cu locotenentul-major Mihai. E aici, anchetează.

— Treceţi, vă rog, în camera alăturată, acceptă cu îndoială plutonierul, restituind legitimaţia. Am să încerc.

Trei minute mai tîrziu, pe uşă intra Mihai cu un aer străin, parcă era bolnav.

— Bună dimineaţa, Magda, ce s-a întîmplat ?

Magda privi cearcănele adînci care marcau ochii lui Mihai, îl întrebă ea :

— Cu tine ce s-a mai întîmplat ?

— Am în anchetă pe... un individ care se încăpăţînează ca un catîr, începu Mihai surescitat. Îşi dă seama că a pierdut jocul, am descoperit că nici măcar nu-i cetăţean al statului din care pretinde că ar fi, am stabilit şi cam cu ce se ocupa aici, adineauri mi-a telefonat colonelul, a descoperit şi dînsul încă „o figură“ a acestui... tip, mă întreabă ce am scos de la el. Şi el... el tace ca un peşte, tace în mod stupid, nu vrea să scoată o vorbă, se uită la mine şi tace, orice i-aş spune. Am impresia că, dacă i-aş scăpa două palme, l-aş trezi, izbucni el. Şi nu ştiu cît am să mai pot să mă stăpînesc.

Mihai vorbea repede, enervat, Magda aproape nu-l mai recunoștea. Acesta era Mihai, tată a doi copii, omul care se ocupa de grădinărit ? ! Care scria poezii delicate pe care nu le trimisese niciodată la nici o redacție ? !...

— Singur îl anchetezi ?

— Nu, cu încă... cineva, un ofițer specialist, care nu mai pricepe nici el nimic. Oameni care nu știu cît știm și tac am mai întîlnit, dar ăstuia i-am dovedit că știm, că este oricum condamnabil. I-am adus și-un doctor, mă gîndeam că... a suferit un șoc...

— Și ? !

— Aiurea ! Cu doctorul s-a întreținut aproape cordial, n-are nici pe dracu ! A mîncat bine, fumează turcește și... Ei nu, că ne purtăm mult prea elegant cu... indivizi de-ăștia, e clar ! Iartă-mă, își aminti el, tu ai venit pentru ceva important, nu ?

— Da... Spune-mi, te ocupi de serviciul Delta-doi ?

— ...De ce ?

— Ai ceva materiale asupra unei anume Marina Tarn ?

— De ce te interesează ? făcu Mihai închizîndu-se în el și mai mult.

— Vlad a fost otrăvit de această Marină. Aseară, în jurul orei...

— Vlad ? ! E mort ? ! ! sări Mihai, uitîndu-se cu ochi îngroziți la Magda.

— Nu. Am vorbit acum cîteva ore cu el. Femeia aceea îi destăinuise că vrea să fugă din țară, s-a temut c-o va împiedica.

— La naiba ! Asta înseamnă...

— Ce ?

— ...Nu-ți pot spune, constată cu regret Mihai. Îmi pare rău, dar nu-ți pot vorbi despre...

— Ascultă ! începu Magda deodată, brusc iritată. I se părea absurd, după toate cele prin care trecuse ca să afle cine se ocupa de Delta-doi, ca tocmai Mihai să-i „facă figuri". Chiar dacă, formal, regulamentar, Mihai avea dreptate, ordinele erau stricte, fiecare ofițer răspundea și cunoștea acțiunea la care lucra. Ascultă ! făcu Magda. Cazul ăsta mă interesează ! Mult ! I-am promis lui Vlad că mă ocup de această femeie ! Eu ! Și-o voi face !

— Dar înţelege că mi-e imposibil !

Magda îl privi deodată, ochii albaştri-mov scăpărau parcă, Mihai tăcea. Magda nu mai zise nimic, porni spre uşă încet, ca şi cum ar fi primit o lovitură hotărîtoare, ca şi cum, telepatic, ar fi primit vestea că, în clipa aceea, Vlad murise.

— Stai ! Magda ! Mihai venise după ea. Ce-i cu Vlad ?

— ...Nu se ştie dacă scapă, zise Magda încet. Mi s-a spus că otrava are un efect „sigur mortal". Ce-i cu Marina ?

Mihai ezită iar, se întoarse cu spatele la ea, în mod clar disciplina, acea disciplină ciudată, pe care uneori Magda n-o putea încă pricepe, dădea o luptă teribilă cu sentimentele lui. Vlad îl ajutase de nenumărate ori pe Mihai, erau prieteni buni, însuşi cazul pe care Mihai îl ancheta se datora în parte lui Vlad. Dar disciplina învinse ! Mihai se apropie de masa pe care era aparatul telefonic, formă un număr şi ceru scurt :

— Cu tovarăşul colonel Dumitrescu.

— A fost chemat la tovarăşul general, auzi Magda în aparat.

— Mulţumesc, zise Mihai, şi formă alt număr. Tovarăşul colonel Dumitrescu e acolo ? Locotenent-major Mihai la telefon.

— Da, zise şeful de cabinet, e într-o scurtă şedinţă. Ba staţi puţin, iese chiar acum. Tovarăşe colonel...

— Da, făcu Dumitrescu, care apucase deja receptorul.

— Locotenent-major Mihai...

— Spune, Mihai !

Mihai raportă rapid, primi aprobarea colonelului, închise, abia după asta se întoarse spre Magda, care îl privea lung, nemişcată.

— Marina lucrează pentru Delta-doi, într-adevăr, zise el.

— Ce-i cu acest Delta-doi ? întrebă Magda încet.

— E un serviciu nou, care... s-a profilat pe exploatarea informativă a femeilor. Am în evidenţă... un număr de cazuri, fete tinere, cărora... li s-au făcut promisiuni de căsătorie, de către diverşi indivizi, cei mai mulţi cu cetăţenie străină... Toate acele domnişoare lucrează sau au acces la documente secrete. Unele foarte importante.

— Marina e printre ele ?
— A. nu ! Marina nu-i victimă, ci agent de influență.
— Adică ?
— Tinerele ezită, continuă cu o voce ușor tărăgănată, parcă nostalgică, Mihai. În mod firesc, ezită să plece „în excursii“ peste hotare. Și-atunci intervine Marina. Le sfătuiește prietenește „să nu piardă partida“, făcîndu-se chiar că nici nu-i cunoaște pe logodnici... Logodnicii obțin uneori informații încă din țară. Alteori, domnișoarele ajung în străinătate, unde sînt cercetate de oameni special pregătiți pentru asemenea interogatorii „matrimoniale“. După ce află de la ele tot ce știu, logodnicii dispar și tinerele sînt lăsate „să se descurce“.
— Și ce-aștepta1 cu Marina ?! izbucni Magda. Să omoare un om ?!!
— N-am putut interveni pînă acum, pentru că... Asta nu-ți pot spune... Magda ! Magda !!
Era zadarnic, Magda fugise, trîntind ușa.

Locotenentul Mircea Stoican bătea încet darabana pe cristalul biroului, cu ochii la dosarul pe care-l ținea în mînă.
— Și credeți că va dura mult ședința ?
— De unde să știu ? făcu secretara, triind grăbită corespondența.
Iar erau o groază de adrese, constată Mircea, cele mai multe din provincie, toate urgente, bineînțeles, nenorocitele astea de hîrtii parcă simțeau, cînd era un moment „fierbinte“, atunci năvăleau și ele, în număr mai mare ! Ce era de făcut, dacă ședința la general ținea pînă la prînz ?! se întrebă Mircea. Nu, nici nu trebuia să țină pînă la prînz, era suficient... trei ore să țină și...
Ușa se deschise, Dumitrescu intră furtunos, răspunse la salut din mers, înșfăcînd mapa cu corespondență.
— Ce-i, Mircea ?
— Tovarășe colonel, știu că nu aveți timp, dar...
— Dacă știi, spune odată !
— Operațiunea „Leopold“ !
— Hai la mine ! făcu Dumitrescu.

Intrară amîndoi în birou, colonelul îşi scoase haina, o aruncă pe un fotoliu.

— Ce mai e şi cu Leopold ? Dacă ai fost de serviciu azi-noapte, nu puteai să te duci măcar o oră acasă şi să mă laşi în pace ? !

— Nu. Că pleacă individul, azi la prînz...

— Şi-acum îmi spui ? ! se înfurie Dumitrescu.

— Acum un sfert de ceas am aflat, trebuia să plece peste trei zile, dar... Dacă nu înaintăm urgent formele — trebuie şi aprobarea procuraturii —, nu-l putem reține. Pleacă şi...

— Şi nu mai vine ! pufni Dumitrescu, răscolind prin mapă.

— Ba de venit vine el, dar acum avem probe suficiente.

Uşa se deschise fulgerător, intră Magda.

— Iertaţi-mă, făcu ea. Să trăiţi !

— Stai jos ! zise Dumitrescu disperat, cu tine ce mai e, de mă cauţi noaptea pe-acasă ?

— Vlad e la spital. O femeie i-a pus otravă în cafea, doctorii spun că e grav.

— Ceee ? ! !

— V-am căutat, dar...

— Cine-i doctorul care-l îngrijeşte ?

Magda îi spuse numele, colonelul păru mai liniştit.

— Lasă, bombăni Dumitrescu, nu moare el, poate asta o să-l înveţe minte cît de cît ! Ce vrei să fac acum ?

— Marina trebuie arestată, începu Magda foarte de jos, dar pieptul ei mic creştea şi scădea, marcînd o respiraţie accelerată, o stare de emotivitate deosebită. Marina Tarn e femeia care l-a otrăvit. Trebuie arestată azi, imediat, Vlad spunea că vrea s-o ştează peste graniță, de-asta l-a atras... Marina trebuie arestată ! repetă Magda pe nerăsuflate, ca o concluzie.

— Nu !

— Tovarăşe colonel...

— Nu !... hotărî Dumitrescu. Ascultă, fată dragă, făcu apoi colonelul, împingînd deodată hîrtiile din faţa lui. Eşti de doi ani în instituţia asta, cunoşti regulile jocului.

— Asta nu mai e joc !

— Ba e !... Un joc ca oricare altul ! În care nu trebuie să-ţi pierzi capul, orice s-ar întîmpla ! Orice, pricepi ?...!
— Nu !
— Vlad ne-a furnizat o informaţie importantă, reluă colonelul. Mihai mi-a spus ceva, cazul pe care-l anchetează e legat de... Ce-a făcut Mihai cu ancheta ?
— Merge prost.
— Bravo ! pufni Dumitrescu enervîndu-se iar.
Mircea asistase neputincios la acest dialog rapid, strîngînd dosarul în mîini, cu ochii la ceas.
— Acţiunea e cu complicaţii, Magda, dacă ne grăbim, ratăm.
— Şi dacă Marina fuge din ţară ! ?
— Nu fuge, a rupt puntea de legătură cu serviciul ei, n-are cum. Şi nu va risca prosteşte, tocmai pentru că are în mînă documente de valoare...
— Lucrările de la institutul... unde lucrează Ioana ?
— Da. Şi altele. Nu ştim cine i le-a furnizat, nu ştim unde le are ascunse, nu ştim dacă, odată arestată, va vorbi ! Şi cît va vorbi ! Mai vrei să o arestezi acum, imediat ?
— Vreau să aflu.
— Poftim ? !
— Vreau să aflu ! făcu Magda deodată cu încăpăţînare, cu ochii mari şi albaştri fixaţi undeva deasupra capului colonelului. Eu ! Tot ! Cît mai repede ! Vlad a spus să ne grăbim ! Şi dacă a spus... înseamnă că trebuie să ne grăbim.
— Cum vrei să afli ?
— Mi-a venit o idee, zise Magda rar şi încet, fixîndu-şi ochii în ochii lui Dumitrescu. Despre care veţi spune că e „trăsnită“, ca toate ideile mele, dar... Pînă acum n-am ratat niciodată ! preciză ea liniştită.
— S-aud ideea !
— Trebuie să mă documentez întîi. Am nevoie de... două ore. Şi de dosarul complet asupra serviciului Delta-doi.
— De altceva nu mai ai nevoie ? se enervă Dumitrescu.
— Ba da, spuse Magda. De un paşaport, cu vize în regulă.

Dumitrescu păru că va sări în sus, se potoli subit, privi lung la Magda, care aştepta cu un calm suspect. Se ridică apoi, deschise fişetul, scoase un dosar şi i-l întinse.

— Dosarul Delta-doi ! Poftim ! Să dea dracu ca ideea să fie prea „trăsnită" ! Discutăm peste două ore, la revedere !

Ochii Magdei străluciră scurt, se linişti şi ea la fel de repede, se ridicase în picioare, salută şi ieşi cu pas uşor, în blugii ei decoloraţi, la care colonelul privea cu sprîncenele ridicate, parcă abia acum îi vedea !

— Da ! Lasă-mi-l pe „Leopold" aici ! făcu el, întorcîndu-se spre Mircea. Cunosc povestea, dar mai citesc o dată. Tu ia legătura cu maiorul Florian, să pregătească totul pentru reţinere ! Cu procurorul vorbesc eu. Peste o jumătate de oră să fii aici, cu documentele pregătite pentru semnat. Mai e ceva ?

— Nu, zise Mircea puţin aiurit de rapiditatea cu care se desfăşurau lucrurile. Era prima acţiune pe care o condusese personal, de cînd ieşise din şcoală, omul pe care îl urmărea îi jucase două feste urîte, dar reuşise să-l prindă, acum, în sfîrşit. De data asta reuşise ! Adică spera să reuşească, tot Dumitrescu îl învăţase să nu zică niciodată hop ! pînă...

Pe coridor îşi aminti că nu întocmise niciodată documente pentru reţinerea sau arestarea cuiva, Stoenescu era „specialist" în treburile astea, dar Stoenescu... Ce i-o fi venit şi mamei lui Stoenescu... ? Se bătu peste gură — unde naiba putea să ajungă cu gîndurile astea ? —, intră grăbit în birou. Îşi aminti că azi ar fi trebuit să fie ziua lui liberă, că îşi fixase întîlnire cu Geta. Dădu din mînă parcă-ar fi spus că, în definitiv, era cazul ca Geta să se obişnuiască.

VIII. Deziluzii

Telefonul pe circuit interior sună din nou.

— Colonel Dumitrescu !

— Trăiţi, tovarăşe colonel, sînt...

— Spune, Gheorghiţă ! oftă Dumitrescu.

— S-a prezentat la punctul de control un tovarăş locotenent de marină. I-am raportat că azi nu e zi de...

— Cum îl cheamă ?

— Lucian Crivăţ.

Lucian Crivăţ, Lucian Crivăţ ? ! A, da ! Era marinarul pe care-l găsise jucînd cărţi în noaptea trecută. Ce se putuse întîmpla cu el, de ajunsese la Bucureşti ? Ceva grav ? ! Peste cîteva minute, locotenentul Lucian Crivăţ era în biroul colonelului, care îl invită să ia loc în fotoliu.

— Cu ce vînt ?

— Tovarăşe colonel, am venit să vă mulţumesc.

— I-auzi ! se miră Dumitrescu. Ai primit vreo sancţiune ?

— Ceva am să primesc eu, asta e sigur, rîse locotenentul, dar principalul e că am scăpat dintr-o dandana mai mare. Nu ştiu dacă vi s-a raportat.

— Nu.

Nu i se raportase într-adevăr nimic, sau poate fusese unul din telefoanele de care Aneta, secretara, „îl salvase" pe colonel.

— Lucrurile stăteau cam aşa, că... azi-noapte aproape îmi terminasem solda, în clipa cînd aţi intrat dumneavoastră în cameră.

— Asta nu era greu de imaginat. N-ai văzut cu cine jucai ?

— ...N-am văzut ! Interesant e că... Tovarăşii de la Constanţa mi-au spus, azi dimineaţă, jocul era doar... „primul cart". În al doilea, urma să fac datorii...

Vorbea cu dezinvoltură, ca şi cum nu despre el era vorba, inconştient parcă chiar şi în clipa aceasta de „dandanaua" în care putea să intre. Cîţi ani putea să aibă Lucian ăsta ? ! se întrebă colonelul... Ieşise probabil abia de un an din şcoală, era un băiat înăltuţ, smead, cu părul ca pana corbului şi nas puţin acvilin. Uniforma îi venea turnată, era tipul de ofiţer după care se dau în vînt fetele de liceu. Avea probabil acasă o mamă care îi păstra fotografia, în uniformă desigur, undeva deasupra patului. Cîţi ani să fi avut totuşi ? 22—24 ? Ce făcea el, Dumitrescu, la 22—24 de ani ? ! Ehehe !... Avea pe cap paisprezece comune şi ca mijloc de transport un cal prăpădit, „cu

ifose". El, care pînă atunci nu încălecase niciodată. Mai avea un pistol-mitralieră, un registru pentru „intrări-ieşiri" şi două bande în munţii din jur ! Şi cîte alte belele, una mai „drăguţă" ca alta !... Cum de vorbea Lucian atît de degajat ? Aşa erau oare tinerii ăştia toţi ? !... Nu, Mircea Stoican, de pildă, avea tot 23 de ani, dar în mod clar, Mircea nu şi-ar fi pierdut o noapte la masa de joc şi încă în tovărăşia unor mutre atît de suspecte. Iar dacă totuşi ar fi făcut o poznă ca asta, nici n-ar fi îndrăznit să mai deschidă gura. În timp ce puştiul ăsta din fotoliu părea în mod ciudat parcă mîndru de isprava sa. Şi totuşi venise să-i mulţumească ! Dumitrescu nu putea să prevadă cum ar putea evolua în continuare discuţia lor. Întrebă totuşi sec :

— Şi le-ai fi făcut ? Datoriile.

— Cred că le-aş fi făcut, recunoscu Lucian rîzînd, după care urma să...

— Să fii „ajutat" de-o persoană amabilă, care „să te scoată din necaz".

— Ştiţi ?

— Îmi închipui, povestea e cu barbă.

— Aşa mi-au spus şi tovarăşii de la inspectorat ! exclamă Lucian, parcă ar fi vorbit de un film. Mi-au zis că un statistician a şi păţit-o în felul ăsta, i-au cerut informaţii, după cîteva luni, cînd primise deja o sumă mare de bani. Şi nenorocitul, beat, a apucat să dea ceva, înainte de-a se hotărî să vină şi să...

— Dumneata ai fi primit bani cu împrumut ?

— Dacă nu mă refăceam...

— Nu te refăceai, îl asigură colonelul.

— Atunci, probabil că da. Mîine se căsătoreşte frate-meu, cu o fată de-aici, din Bucureşti, vă daţi seama, nu puteam să apar la nuntă fără un ban.

— Îmi dau seama.

— De-asta am venit să vă mulţumesc, cred că intram într-o...

— Barem, ţi-a folosit la ceva ? ! Vreau să zic, crezi că ai învăţat măcar pentru cîţiva ani ?

— Tovarăşe colonel, n-am să uit întîmplarea asta toată viaţa ! Tovarăşii de la Constanţa m-au lăsat o oră să stau

de vorbă cu statisticianul pe care încercaseră tipii ăia să-l șantajeze.

— Cred că n-au făcut rău că te-au lăsat să vorbești cu el, constată colonelul. Bine, Lucian ! Îți spun atunci distracție plăcută la nuntă !

— Să trăiți și încă o dată vă mulțumesc.

— Stai puțin, merg și eu în oraș, spuse colonelul cîteva clipe mai tîrziu, oprindu-se în ușa secretariatului. Așteaptă-mă aici, revin imediat.

Dumitrescu traversă culoarul, intră în camera unde lucrau cele două femei ofițer care, alături de Magda, „dădeau culoare“ serviciului, cum ziceau gurile rele.

Erau realmente rele acele guri, cele trei femei rezolvaseră foarte bine o serie de acțiuni — ce-i drept, pe specific, Dumitrescu nu le repartiza lucrări la întîmplare —, se descurcau cu o simplitate dezarmantă, legînd prietenii foarte ușor, în ciuda părerilor preconcepute, mai mult cu femei decît cu bărbați, reușeau să afle sau să rezolve chestiuni de subtilitate, descoperind „mărunțișuri“ care bărbaților, de regulă, „le scăpau“.

Magda și Aura Daneș lipseau acum, în birou era doar Ina Suter, o blondă înaltă, frumusețe de tip nordic, parcă o replică feminină a lui Vlad. Nu numai fizic se asemănau. Ina avea aceeași „istețime practică“, aceeași privire limpede, liniștită, în care nimic nu se putea citi. Ca și acțiunile pe care le condusese pînă atunci, femeia asta reușise să-și organizeze viața perfect. Cine o vedea pe stradă trecînd zveltă, elegantă, cu pletele blonde în vînt, nu bănuia că era mama a doi copii, unul de 10, celălalt de 11 ani. Și Ina mai avea o calitate comună cu Vlad, calitate pe care Dumitrescu o considera foarte importantă pentru un ofițer de contrainformații : nu i se părea niciodată ceva imposibil !

— Ina, cît timp îți trebuie să-mi acroșezi un locotenent de marină și să-l duci la tine acasă ?

Ina locuia foarte aproape de minister. Nici măcar nu se miră, nu întrebă de ce îi cerea colonelul aceasta, de parcă în fiecare zi i-ar fi cerut așa ceva, se interesă doar, parcă în treacăt, privind cu ochii ei limpezi, prin care părea că nu trecuse nicicînd vreun gînd, și care totuși,

sau poate tocmai din cauza asta, aveau o trecere fantastică la bărbaţi :

— Brunetul care a venit acum zece minute ?

— Da. Te-a văzut ? ! făcu Dumitrescu dezamăgit.

— Nu cred. Eram în capul scărilor, cînd el urca... Am nevoie de cinci minute.

— Bun, zise colonelul, ia-o înainte, eu ies cu el peste un minut, ne despărţim, restul e... Dar ! îşi aminti deodată Dumitrescu, să ştii că tînărul meu a păţit-o ieri, e convins că s-a învăţat minte „pe toată viaţa", era o chestie cu jocuri de noroc, atragere etc. A venit acum să-mi mulţumească şi „să se spovedească".

Ina păru să mediteze profund la acest „impediment" care îi schimba „planul de bătaie", s-ar fi zis că îşi imagina cu exactitate — era studentă la fizică în ultimul an — cum avea să decurgă „acroşajul" în „noile condiţii".

— Atunci, şapte minute, zise ea simplu.

Dumitrescu rămase o clipă perplex, era convins că Ina îşi supraaprecia calităţile. Zise :

— Perfect !

Opt minute mai tîrziu, un plutonier de miliţie intra în casa Inei. Lucian Crivăţ, care tocmai vorbea ceva repede, repede, plin de exuberanţă, stînd pe canapea alături de Ina, se opri deodată şi rămase cu ochii la uniforma omului care intrase.

— Parcă ţi s-a spus, domnişoară, începu foarte grav miliţianul, să nu mai aduci în casă bărbaţi ! Iertaţi-mă, tovarăşe locotenent, se adresă el lui Crivăţ, sînt plutonierul Mărcuş, vă rog să veniţi şi dumneavoastră cu mine la inspectorat, cu dumneaei e o poveste foarte încurcată !

Ina fuma cu un aer plictisit, privind pe fereastră, Crivăţ se ridicase însă în picioare distrus, privind cînd la femeie, cînd la miliţian, perspectiva de-a nimeri la inspectorat pentru o „poveste foarte încurcată" nu-l încînta defel ! Apoi faţa i se întunecă şi mai rău, în uşă apăruse Dumitrescu.

— Poftim ? ! zise agresiv colonelul. Iar dau de dumneata ? ! !

Locotenentul îşi aranjă mecanic reverul hainei, incapabil să mai rostească un cuvînt. Miliţianul o luase însă

în serios, fu nevoie de insistenţele colonelului ca să plece, după care Ina întrebă plat :

— De mine mai aveţi nevoie ?

— Nu, zise colonelul, îţi mulţumesc. Verificarea a reuşit, din păcate ! Haidem şi noi, locotenente, hotărî apoi Dumitrescu posomorît, parcă îngrijorat de ceva la care nu se gîndise pînă atunci. Îţi urez încă o dată petrecere frumoasă la nuntă ! adăugă el apăsat, privind ţintă în ochii negri ai tînărului încremenit.

Şi dacă avea să rămînă însărcinată ?... Ce s-ar fi întîmplat *atunci* ? !...

Toni, Toni nu-i vorbise niciodată despre căsătorie, despre orice îi vorbise, dar despre asta nu. Marina, da. Marina îi vorbise dar... ea nu credea, nu credea prea mult, aşa, dintr-un instinct feminin, în cele ce i le spunea Marina.

Silvia îşi acoperi picioarele cu un pled, casa veche era răcoroasă, avea igrasie şi asta se simţea, chiar acum la sfîrşitul verii. Nucul mare era de vină ! Nucul mare din spatele casei, care lui Toni îi plăcea atît de mult !

Ce se întîmpla dacă Toni ar fi plecat ? ! Da, dacă pur şi simplu ar fi plecat din ţară, ea ştia că totuşi el va pleca, trebuia să plece cîndva, Marina o prevenise despre acest lucru. Nici Marina nu era de găsit. Îi telefonase de şase ori şi nimeni nu răspunsese, de parcă... O fi plecat şi Marina ? !

Avea să fie o seară lungă. Nu la fel cu cele pe care le petrecea cu Toni, atunci timpul părea că se comprimă în mod ciudat, că fiecare minut, fiecare clipă alerga repede, mult prea repede, ca clipele ultime ale unui om ce ştie că are să moară curînd ! Ştia şi ea că despărţirea asta avea să se producă inevitabil cîndva. Ştiuse asta bine, dar...

În seara aceea... În seara aceea se plimbaseră toată după-amiaza prin parcul mare de la şosea, mîncaseră păstrăvi la un restaurant, băuseră un vin bun, uşor, Toni vorbise mereu... Despre ce ?... Da, despre zborul spre alte planete ! Despre poezia altor lumi, a întîlnirii dintre oamenii a două lumi, un roman citit de el mai demult, în

care ființe frumose de pe două corpuri cerești depărtate se întîlneau, se înțelegeau cu greu, dar se înțelegeau, se doreau !... Numai că dragostea lor nu putea fi ! Lumile lor erau totuși diferite, imposibil de trecut erau barierele biologice care îi despărțeau... I se păruse o poveste frumoasă, impresionantă prin tragismul ei, finalul acela mai ales, cînd cele două nave se despărțeau, undeva în noaptea astrală, departe de sistemele lor solare, pornind spre alt punct spațial, spre alt țel, fără să știe dacă îl vor atinge, fără să știe dacă se vor întoarce cîndva pe „pămînturile“ lor, siguri doar că ei doi, cei doi eroi care se îndrăgiseră... nu se vor mai întîlni niciodată...

O condusese apoi pînă acasă Toni, vorbindu-i mereu, ea se oprise în sfîrșit în poarta casei, el voise să intre, iar...

Iar ea nu ! Toni nu insistase, îi spusese numai ceva dureros, neplăcut, dar adevărat, cu un zîmbet parcă plictisit ; și se despărțise de ea, fără să-și ia rămas bun. Ca niciodată ! Silvia alergase în casă, plînsese, plînsese simțind că dacă atunci Toni ar fi apărut din senin, acolo în cameră... Și Toni apăruse ! Nu din senin, ce-i drept, la fereastră, îi bătuse în geam rîzînd și spunîndu-i că a uitat să-și ia la revedere. Iar ea deschisese fereastra...

Dulfi — Dulfi era dulăul mare, ciobănesc, rămas de la mătușa care murise — lătră scurt și Silvia tresări, alergă la fereastră, cu speranța că Toni va apărea și acum, totuși, că nu plecase din țară. Nu era însă nimeni, Dulfi lătra la o jăvruță care cocheta cu el prin gard. Silvia se reașeză, dar nu pe pat, ci pe un scaun la masă și începu să numere ochiurile tișlaifărului lucrat de mătușa.

Marina era de vină ! Simțea ea că Marina era de vină ! O speriase femeia asta de cînd venise prima dată ! Căci Marina apăruse într-o zi, pe nesimțite, nici Dulfi nu o lătrase, naiba știe cum, se trezise cu ea în casă, privind-o lung.

O întrebase apoi, netam-nesam, de cînd nu-l mai văzuse pe Toni. Și Silvia se speriase mai rău, crezuse că Marina e vechea prietenă a lui Toni, cea pe care o așteptase el cîndva, cu garoafele roșii în brațe. Marina nu era însă fata aceea, o liniștise spunînd că e rudă cu Toni, dar că e îngrijorată din cauza lor. Că Toni vrea să rămînă în România, „gest prostesc, de licean îndrăgostit“, el

avea „dincolo“ o situaţie „excelentă“, la care era gata să renunţe „în mod stupid“.

Fiecare cuvînt era pentru Silvia o surpriză. Nu ştiuse pînă atunci că Toni era venit „de dincolo“, Toni vorbea româneşte perfect, nu ştia că ar vrea să rămînă aici, de ce, pentru ea ?!... Nici că avea „o situaţie excelentă“ acolo... Unde ? Nu aflase, Marina ezitase să-i spună, o rugase doar „să se gîndească bine“, să nu se joace — ea să se joace ! — cu situaţia şi cu viitorul „acestui băiat“...

Unde putea fi Toni acum ?!

— Aşteptaţi, vă rog, aici. Luaţi loc, tovarăşul general e într-o mică şedinţă.

— Mulţumesc.

Şeful de cabinet ieşi. Locotenent-colonelul Pavel, din nou în hainele civile care i se păreau de împrumut, se lăsă încet într-un fotoliu. Ana şi Iulia îl priviră, se aşezară şi ele una lîngă alta pe o canapea albastră, pluşată. „Tovarăşul general e într-o mică şedinţă“ ! Ştia ce şedinţă era aceea, şeful lui Pavel intrase cu numai cîteva minute înainte în cabinetul generalului. Privirile lui Pavel se opriră pe o hartă mare a României, ce atîrna pe peretele din faţă. Acolo undeva, între două pete maronii, era un sat mic, netrecut pe harta aceasta, dar care lui Pavel îi era drag, satul lui, pe care şi-l amintea în mod bizar aşa cum îl văzuse în copilărie : cu acoperişuri ţuguiate, din care, în dimineţile senine de iarnă, se ridica alene fumul spre cerul albastru. Cerul care îl fascinase de-atunci !... Şi era satul unde oamenii încă îl cunoşteau şi-l salutau respectuoşi, prietenoşi, mîndri parcă, atunci cînd, rar, tot mai rar, se ducea pe acolo. Satul unde îi trăiau încă părinţii. Ce vor zice ei şi toţi oamenii aceia cînd vor auzi ?! Cînd vor auzi... ce ?! Care urma să fie „cursul“ acestui „caz“ ?

Din casa lui plecaseră o serie de date, pe calea undelor, fără ca el să ştie, era adevărat, dar Pavel cunoştea legea spartană, specificul militar, despre care le vorbise elevilor săi atît ! Putea fi vinovată Iulia, putea fi şi maică-sa, dar el era în primul rînd vinovat, el în mod hotărîtor ! Pe

cîmpul de luptă nu te întreabă nimeni dacă te pricepi sau nu, dacă ești prevăzător sau nu, scuzele n-au ce căuta, plătești, dacă îţi pierzi oamenii din nepricepere ori prostie, indiferent ! Prostia sau nepriceperea se plătesc !... Avea să urmeze scoaterea imediată din cadrele armate şi... Tribunalul Militar ! Și așa era firesc !

Le privi pe Ana și pe Iulia, tăceau amîndouă, cu niște figuri speriate, nedumerite totuși parcă asupra motivului pentru care erau aici ! Lui Pavel i se păru deodată că nu le cunoaște, că erau niște femei pe care le vedea pentru prima dată. Cum putuse să trăiască lîngă femeia asta 19 ani, fără ca ea să înțeleagă, acum, ce fapt grav se petrecuse în casa lor ? !...

Iar Iulia... Repetentă, minciuna cu Costineștii, revistele acelea și... cine știe dacă era doar atît ! Cum de uitase de Iulia ? Cum de ajunsese Iulia să-i mintă în halul ăsta ? ! Iulia, care fusese pînă în urmă cu un an premiantă în toate clasele, Iulia despre care era convins, ferm convins că e o fată absolut raţională, inteligentă, cu care se putea vorbi deschis, încă de la zece ani, ca între oameni mari ! Repetentă Iulia ? ! Profesorii anunţaseră ceva ? Maică-sa știuse ceva ? ! De cînd ? ! Ce ? !... Nu le întrebase, nu pusese absolut nici o întrebare, i se păreau... da, i se păreau atît de străine ! două ființe cu care acum nu avea ce vorbi.

Simţi doar, nu le mai privea, ochii mari ai lui Pavel fixau acum colţul covorului cu desene geometrice de pe podea, simţi doar cum una din ele, Iulia sau maică-sa, izbucnise deodată în plîns. Era un plîns năvalnic, din adînc, reţinut mult timp, care dură însă doar cîteva secunde. Apoi Ana — sau Iulia, da, Iulia parcă era — tăcu tot atît de brusc și de neverosimil pe cît începuse...

— Unde e ?

— Cine ?

— După cine te-am trimis ? făcu Marina, simţind că îi venea s-o desfigureze pe lungana asta platinată care o privea cu ochișorii ei frumoși și stupizi, ca ai manechinelor din vitrine.

— A, nu era, zise Gina începînd să se dezbrace.

— Ți-am spus să aştepţi ! zise Marina, amintindu-şi nervii cu care aşteptase ea în cofetărie întoarcerea Ginei, nevoită să accepte curtea unui craidon ordinar, aproape trei ore, riscînd oricum să fie văzută, să piardă tot. Aşteptase întoarcerea proastei ăsteia, care venise totuşi fără vreo maşină după ea, dar şi fără să-i rezolve ceva.

— L-am aşteptat, se strîmbă Gina, dar m-am plictisit !

— Nu te dezbrăca, pleci înapoi.

Gina se opri, o privi cu ochi răi, spuse repede, cu hotărîrea aceea spontană a oamenilor slabi :

— Ia ascultă, să nu-mi porunceşti ! Şi să pleci, primesc pe cineva !

— Aici ? !

— Da !

— Ți-am spus, reîncepu Marina pe un ton calm, dar pe care Gina nu-l înțelese cum trebuia, să nu primești pe nimeni.

— Am să primesc ! Va veni într-un ceas.

Marina o plesni fulgerător, aruncînd-o la pămînt, Gina ţipă şi o privi uluită, cu ochii subit idiotizaţi, incapabilă parcă să înţeleagă ce se întîmplase, cum de ajunsese pe covor.

— Sus ! Te îmbraci şi te întorci acolo, nu vii fără el !

Gina se ridică, chiar repede, tonul perfect calm al Marinei îi spunea acum cu totul altceva, se apucă să-şi reîmbrace rochia pur şi simplu înspăimîntată.

— Pe cine vroiai să aduci şi cînd ? !

— Pe Demetriad, șopti Gina. Peste o oră trebuia să...

— Telefonezi că ai primit o telegramă, trebuie să-l aştepţi pe frate-tu, care vine din provincie !

— Am să-i telefonez.

— Acum !

— Cu Demetriad este ceva serios, şopti rugătoare Gina, privind-o cu ochi răi. Ne căsătorim.

— Cretino ! aproape strigă Marina.

— Zău mă ia, Zizi cum s-a măritat cu...

— Gura !... Demetriad e însurat, are patru copii, dintre care unul la facultate ! Marş la telefon !

— De unde ştii ? făcu Gina năucită, în timp ce Marina o conducea de cot în camera cealaltă.

— Ştiu şi de povestea cu Gheorghiu, draga mea !

Gina încremeni. O privi îngrozită acum, era clar, nu bănuise măcar că cineva ar fi putut afla asta.

— Telefonează ! o înghionti Marina. Şi dacă vii fără omul pe care-l caut, s-ar putea să-ţi pară mai rău decît după inelul cu safire !

— Sărut mîinile, cu Geta, vă rog, Mircea Stoican la telefon.

Replica fusese spusă pe nerăsuflate, auzi la capătul celălalt al firului un „da“ indiferent, mama Getei trebuie să fi fost, apoi glasul ştrengăresc al Getei întrebă insinuant, în loc de salut :

— Ai iar o acţiune teribilă, nu-i aşa ?

— Geta, iartă-mă şi... Crede-mă, aş fi vrut şi eu să văd filmul ăsta, dar azi după-masă...

— Ce ai de făcut azi după-masă ? se interesă Geta. Aşa, ca să ştiu. E ceva mai grozav decît tot ce-a fost pînă acum ?

— E ! Dacă vrei, e ceva cu totul deosebit, zise Mircea încet, gîndind cu regret că nu-i va putea spune fetei, niciodată, că el, un locotenent „în primul an de meserie“, avea să prindă şi să aresteze azi un spion ! Un spion adevărat, nu ca cei din filmele sau romanele după care se dădea în vînt Geta.

— Nu-i nimic, spuse fata, nu te necăji, înţeleg.

— Geta !

— Înţeleg, fii liniştit, am să mă duc cu Doru la film.

— Geta, n-am timp acum de...

— Dacă nu-ţi place Doru, pot să mă duc şi cu Andi, păru fata serios nehotărîtă. Merg cu cine vrei tu, alege !

Mircea strînse din dinţi cu ochii la hîrtiile pe care le avea în mînă, spuse însă cuminte, liniştit :

— Eu te rog să nu te duci cu nimeni. Dar dacă nu vrei...

— Ei ! Dacă nu vreau ? ! Alo, mai eşti pe fir ?

— Atunci, du-te la filmul ăla cu cine vrei ! Nu mai am nimic de adăugat, la revedere ! spuse Mircea şi închise telefonul. Abia după asta îi păru rău, nu se făcea să-i închidă telefonul, Geta se dovedise răutăcioasă, dar el

prost crescut. În ultima clipă stricase tot. Nu reușea încă să se stăpînească, să aibă calmul acela...

Ceasul ! Peste un minut trebuia să fie în biroul colonelului.

Încuie rapid fișetul, puse sigiliul, înșfăcă hîrtiile și pachetul de țigări de pe masă, străbătu în fugă coridorul și întrebă din ușă :

— Tovarășul colonel e ocupat ? E cineva la dînsul ?

— Nu, zise Aneta. Așteaptă să vină...

— Pe mine m-așteaptă ! zise Mircea și, după ce bătu la ușă, intră.

Dumitrescu nu era însă „în toane bune", asta se vedea limpede, privea absent tabloul mare de pe peretele de lîngă ușă, țuguindu-și buzele, părînd că nici nu remarcase intrarea lui.

— Ai adus hîrtiile pentru semnat ?

— Da, zise Mircea înviorîndu-se și se apropie de birou, cu hîrtiile, gata să i le înmîneze colonelului.

— Poți să le rupi liniștit. Stai jos.

Mircea simți parcă o amețeală, se așeză încet în fotoliu, înțelesese într-o clipă ceea ce presimțise din clipa cînd intrase în birou, că „Leopold"... „Leopold" avea să-i scape iar, chiar și acum, cînd strînsese o mulțime de date despre el, acum cînd...

— Frumos dosar ! începu Dumitrescu pe un ton vădit admirativ, ceea ce era grav. E foarte bun, continuă el, ca material documentar, cînd ai să ieși la pensie și are să-ți vină poate chef să-ți scrii memoriile. Sînt aici o mulțime de amănunte bune pentru literatură. Colonelul făcu o pauză, apoi atacă parcă de-a dreptul îngrijorat : Mircea, băiatule, ăsta nu-i domnișoară de pension, pricepi ? ! Face de șaisprezece ani meseria pe care o face, cum văd că ai stabilit foarte exact, tu știi cum ! Dar mai e și avocat. Crezi că o să înceapă să-ți povestească ce a făcut aici ilegal ? ! Ăsta nu va recunoaște nimic nici cînd îi vei dovedi negru pe alb ! Ce-i cu „probele" astea din dosar ? Ce-i apa asta de trandafiri ? ! Dacă am face prostia să-l arestăm pe baza dovezilor astea, ar trebui să-l eliberăm cerîndu-i scuze.

— Scuze ? ! făcu Mircea.

— Scuze și încă frumos, plus plata unor despăgubiri, pentru că nu el, ci noi s-ar dovedi în instanță că am

încălcat legalitatea, arestînd un om fără vină ! El ar fi omul fără vină, pricepi ? Pentru că se judecă în funcţie de probele existente. Iar probele administrate în dosarul ăsta ar fi uşor de dat peste cap de un bun avocat !

— Dar...

— Mircea, tu ai aflat ce a făcut „Leopold“ în ţară. Şi asta nu-i rău. Dar trebuie să probezi ! În aşa fel încît cel mai al dracului avocat să nu se mai poată lega de nimic !... De ce nu m-ai ascultat ? Ţi-am spus cînd a intrat „amicul“ ăsta în ţară să te ţii de capul maiorului Stoenescu, să-l consulţi pas cu pas asupra fiecărei informaţii primite. El nu-i avocat, n-a făcut nici trei ani de drept ca tine, dar se pricepe din practică la nişte chichiţe, pe care tu n-ai de unde să le ştii ! Şi tocmai de astea se leagă avocaţii la proces... Mircea, înţelege un lucru ! Ar fi nemaipomenit, la vîrsta ta ţi se pare că ar fi nemaipomenit să-ţi poţi spune că tu, tu singur, ai dus la cap o acţiune de prindere a unui spion. Dar asta nu se poate decît în romane. Nimeni nu poate face azi singur nimic, aşa cum „Leopold“ al tău nu acţionează de capul lui, are în spate un volum de informaţii pe care le consultă înainte de a veni în ţară, mijloace de a fi la curent cu ce îl interesează, oameni recrutaţi sau măcar contactaţi de alţii înaintea lui, curieri care îi fac legături sau îl verifică, dar *singur* nici el nu ar putea face nimic !

Era cel mai lung „discurs“ pe care îl ţinuse Dumitrescu vreodată, nici măcar nu-l auzise pe colonel vorbind atît de mult cu cineva. Mircea simţi că, în mod inexplicabil, îi venea să plîngă, „Leopold“, era clar, avea să plece liniştit iar, pentru că el, Mircea Stoican... făcuse greşeala despre care în şcoală li se spusese de atîtea ori, încălcase dealtfel şi o dispoziţie a colonelului, simţea că dacă l-ar fi trimis acum direct la arest, i s-ar fi părut cel mai normal lucru din lume.

— Ia-ţi-l pe „Leopold“ ! făcu Dumitrescu deodată, împingînd dosarul. Stabileşti împreună cu Stoenescu un plan minuţios pentru materializarea probelor. Dar nu faceţi nici un pas pînă nu revine amicul în ţară. Totul să fie însă pregătit atunci la milimetru ! Acum şterge-o de la „Leopold“ la Leo, îl înlocuieşti pe Mihai, care are altceva de făcut.

— Am înțeles, zise Mircea ridicîndu-se cu dosarul sub braț.

— Mircea ! Fata aia frumoasă cu care te-am văzut alaltăieri de braț se numește Geta Spiridon ?

— Da, făcu Mircea năucit de întorsătura pe care o luase discuția și amintindu-și că o nenorocire nu vine niciodată singură. Oare ce avea să mai audă și despre Geta ? !

— E un om de nădejde, zise colonelul cu un ciudat aer meditativ. Dacă o iubești, aș zice să n-o scapi, poate fi un tovarăș de viață adevărat și așa ceva nu găsești pe toate drumurile.

— O... O cunoașteți ?

— Da. M-a fiert ca o obrăznicătură întîi, părea superficială și încăpățînată ; la o anchetă pe care am făcut-o anul trecut. Eu greșisem. Cînd am înțeles și-am făcut-o să priceapă despre ce era vorba, ne-a ajutat mult, într-un caz care era mai ceva decît „Leopold" al tău. Și-a făcut niște supoziții în legătură cu desfășurarea în continuare a evenimentelor în care n-am crezut. Eu n-am crezut ! Și ipotezele ei s-au dovedit exacte, punct cu punct. Spune-i asta !... Iar în ce te privește, nu fi necăjit, „Leopold" va mai veni, iar eu nu aplic principiul cu greșeala. Știi care !

— Nu.

— Mi l-a zis unul ieri, rîse Dumitrescu. „Cine nu muncește nu greșește, iar cine nu greșește e promovat". La revedere !

Portarul hotelului, cu epoleții lui auriți și haina plină de fireturi, o înfricoșa. O făcea să se simtă neînsemnată, străină în strada asta plină de doamne și mașini elegante. Ce căuta ea în definitiv aici, în fața hotelului ăsta ? !

Tocmai acum privea portarul spre ea, masiv, grav, impresionant cu șapca lui bine fixată, pe care lăsa impresia că nici noaptea nu și-o scoate măcar ! Îi amintea de un general bătrîn, gras și plin de importanță, pe care-l văzuse într-un film vechi, trecînd în revistă trupele care mărșăluiau impecabil prin fața lui. Privirea portarului lunecă

însă mai departe, omul se repezi deodată, cu mișcări de bondar în panică, să deschidă portiera unei limuzine care tocmai oprise în fața hotelului. Și-atunci Silvia se strecură prin spatele lui ca o umbră, cu pas pe care totuși îl dorea degajat, se îndreptă repede spre recepție, cu gînd să întrebe și aici, era al treilea hotel în care intra, de Toni.

Nu mai ajunse însă la recepție, se opri încremenită în holul hotelului. Toni era acolo, pe o canapea largă de piele maronie, scutura cu eleganță scrumul țigării într-o scrumieră de pe masa joasă, pe care se zăreau prospecte turistice multicolore.

Nu era singur ! Silvia crezu întîi că era cu Marina, dar femeia care era cu Toni întoarse tocmai atunci capul, nu, nu era Marina, era tot o femeie frumoasă, tot elegant îmbrăcată, dar cu nas cîrn și gură mare, senzuală, cu păr ce bătea în roșu.

Silvia se ascunse după unul din stîlpii masivi ai holului. Toni nu o văzuse, părea să nici nu mai vadă nimic altceva decît pe femeia frumoasă, care-l asculta cu un aer amuzat, picior peste picior, fumînd și ea o țigară lungă, prinsă într-un țigaret subțire, gălbui.

Apoi din stradă pătrunse în hol o altă femeie tînără, zveltă, îmbrăcată cu un pulover pe gît și fustă sport, cu poșetă pe umăr, care trecu prin dreptul portarului cum ar fi trecut pe lîngă un stîlp și care merse direct la masa unde era Toni și femeia cealaltă cu păr ce bătea în roșu. Se salutară monosilabic, Toni și femeia care era cu el păreau încîntați de venirea ei, se așeză alături de ei pe un fotoliu și scoase din poșetă tot o țigară lungă, pe care Toni se grăbi să i-o aprindă.

— Pe cine căutați ?

Era vocea portarului ! Nu-l auzise niciodată vorbind, dar era în mod cert vocea portarului cu fireturi, apăruse în spatele ei, plimbîndu-se maiestuos. Da, el era, o privea cu un aer indiferent, mirîndu-se că ea era acolo, ca de o găină cu picioarele împiedicate, care ar fi apărut subit în mijlocul holului somptuos și lustruit.

— N-auzi ? Pe cine cauți dumneata ?

Vocea nu-și pierduse tonul de indiferență, trecuse doar la „dumneata“, un dumneata subliniat, ce părea să spună mai repede „mătăluță“ sau „fă, asta“ ! Ce avea să urmeze ?

Şi ce i-ar fi putut răspunde ?! Ce căuta de fapt ea acolo ?!...

Portarul o privi mai atent, măsurînd-o acum din cap pînă în picioare cu o mișcare ondulatorie cam din burtă care îi însoţi studiul, ochii i se opriră pe pantofii Silviei, zise șoptit, apucînd-o de braţ.

— Șterge-o ! Repede, pînă nu chem miliţia !

Dumitrescu trînti receptorul. Fusese unul din acele telefoane pe care le ura. Un individ îl plictisise cu o introducere lungă, pe care colonelul o ascultase mormăind „da“ și citind între timp hîrtiile pe care le avea în faţă, pentru ca în cele din urmă pisălogul să treacă la subiect, interesîndu-se dacă Dumitrescu nu cunoștea pe cineva prin care să se obţină urgent mobilă stil, de care avea neapărată nevoie, pentru fiică-sa. Discuţia odată ajunsă la acest punct fusese încheiată operativ de colonel, care închisese pur și simplu telefonul, cu sentimentul că făcea totuși o greșeală. Încă nu învăţase să refuze „inteligent“, adică să promită fără a face nimic.

Încercă să se concentreze din nou asupra dosarului pe care îl avea în faţă, constată că era incapabil s-o facă. Avea de aproape o oră un sentiment bizar de neliniște, simţea parcă ceva în neregulă, ca un pericol ascuns și foarte apropiat. Nu, nu reușea să se concentreze, deși peste un ceas și jumătate ar fi trebuit să termine neapărat de studiat materialul cu care urma să se prezinte la general.

Ce se petrecea ? Ce era cu el ? Oboseala ? !

Dormise într-adevăr doar vreo trei ore în noaptea trecută, în mașină, asta putea fi una din cauze, dar nu era totuși ea.

Descoperi dintr-o dată ! Era sentimentul clar că greșise ! Într-o problemă de ansamblu, de anvergură, greșise în mod cert și grav, el !... Nu avea oameni cu care să răspundă situaţiei în care se aflau ! Şi pentru asta el era de vină ! Doar el !

Doi ofiţeri erau în concediu, acum vara, dar trebuise să le dea drumul la amîndoi, erau niște chestiuni de să-

nătate şi de familie pe care ar fi fost o prostie să nu le-nţeleagă. Alt ofiţer era în spital de-o lună, contractase o boală parşivă în urma unor nopţi petrecute într-o misiune, care, culmea, nu se soldase barem cu un succes !... Alţi cîţiva erau plecaţi în ţară, prinşi pînă peste cap în acţiuni din care nu-i putea rechema.

Acum ar fi avut nevoie de Stoenescu şi de Vlad ! De experimentatul, de „rutinatul" Stoenescu, aşa cum îl numeau unii care desconsiderau în mod gratuit ceea ce era totuşi bun în rutină. Da, de perseverentul, de hîrşitul Stoenescu ar fi avut nevoie ! Şi de Vlad ! Uite însă că maiorul Stoenescu plecase să-şi înmormînteze mama, iar Vlad, oh, Vlad, ofiţerul „cap limpede", omul capabil să prindă informaţii din zbor, parcă jucîndu-se, tipul flegmatic, niciodată în criză de timp, capabil să descopere fire doar de el văzute şi să se încăpăţîneze să meargă „pînă în pînzele albe", pentru a le da de cap, Vlad care ştia să cadă mereu în picioare şi să se descurce perfect în orice situaţie, tocmai Vlad îi făcuse cea mai cumplită figură, lăsîndu-se păcălit de femeia aceea, ca un începător.

Din tot serviciul, rămăsese acum doar cu locotenentul major Mihai, care se împotmolise în anchetarea lui Leo Maican, cu puştiul ăsta de Mircea, abia venit din şcoală şi cu cele două femei ofiţer, Ina şi Aura, care aveau însă de rezolvat alte misiuni, pe specificul lor. Şi... cu mai cine ? A, da, cu Magda ! Dar cu o Magdă pe care nu mai putea conta integral, o Magdă prea afectată de starea lui Vlad, a Magdă nedormită, cu mintea prea înfierbîntată pentru a i se putea încredinţa o misiune de mare complexitate.

Ce ce petrecuse cu Magda ? ! Ce era între ea şi Vlad ?

Dumitrescu fusese convins cîndva că poate să-şi dea seama de relaţiile care există între un bărbat şi o femeie dintr-o singură privire. Asta... pînă îi cunoscuse pe ăştia doi ! Vlad şi Magda îşi vorbeau foarte degajat, păreau foarte apropiaţi, dar colonelului îi era imposibil, şi nu numai lui, să-şi dea seama dacă era doar atît, dacă era vorba doar de o colegialitate perfectă sau de un sentiment mult mai puternic. Crezuse că nu era totuşi nimic deosebit, Magda se amuzase întotdeauna de telefoanele pe care le primea Vlad, dar iată că acum, ochii Magdei, ex-

presia feței ei cînd vorbise de Vlad păreau să dovedească... cu totul altceva.

Stoenescu, Vlad, Magda !

Simțea că „scăpa situația din mînă“, că nu mai avea oameni cu care să acopere un volum mare de muncă, într-un timp scurt, și că pentru asta el era de vină, el, Dumitrescu !

Refuzase în mod repetat să-i fie completată schema serviciului cu un număr de ofițeri, la care problemele de care răspundea i-ar fi dat dreptul ! Spusese, o spusese cu liniștea aceea care ascundea de fapt altceva, că ei se vor descurca și așa ! Și reușiseră ! Timp de aproape doi ani reușiseră să se descurce într-adevăr de minune, dar nu prevăzuse că se putea ivi și o situație ca asta. Cînd și oamenii care îi rămăseseră erau obosiți, nedormiți, copleșiți de un cuantum de sarcini care îi epuizase treptat. Punctul ăsta critic era doar picătura ultimă într-un pahar !

De ce făcuse asta ? ! De ce le impusese și pînă acum ritmul său de lucru ? ! Ritmul său ? ! Dar el era antrenat, obișnuit cu ritmul ăsta din alți ani, cînd nu se putea altfel, și simțise, da, simțise din plin, pe propria-i piele, consecințele acestui ritm, despre care doctorii îi vorbiseră atît !

De ce îi forța și pe ei, îi forța chiar dacă în mod indirect, făcîndu-i să se antreneze singuri într-un ritm căruia alții nu i-ar fi putut face față, de ce îi obișnuise să-i adopte stilul, ei, oameni tineri, pentru care timpul însemna altceva decît însemna pentru el ! Cum de nu-și dăduse seama de asta pînă acum ? !

Nu cumva Vlad... Nu cumva momentul de neatenție al lui Vlad, lipsa lui de perspicacitate, cînd se lăsase otrăvit, era o consecință a acestui ritm ? !

Da, Vlad fusese într-o zi liberă cînd făcuse prostia de-a se lăsa păcălit de Marina. Dar o zi liberă pe care el, Dumitrescu, i-o acordase, după ce, timp de două săptămîni, Vlad lucrase „întins“, aproape zi și noapte ! Nu dăduse semne de oboseală, Vlad nu dădea semne de oboseală niciodată, își păstra același aer flegmatic, același ritm aparent lent de lucru, imperturbabil parcă la tot și toate, deși colonelul știa că ritmul acesta necesita în mod paradoxal o mare concentrare nervoasă. Pentru că Zețaru

nu greşea !... Nu greşea niciodată !... Atunci ? ! Cum de greşise tocmai acum ? !

Cum de el, el, Dumitrescu, îşi permisese o asemenea... extravaganţă, lăsîndu-se tîrît de... orgoliu ! ? Da, orgoliu era numai, o vanitate ieftină, cînd refuzase mereu să-şi completeze schema serviciului cu oamenii necesari !

Sfidase ! Sfidase, purtat de-o ambiţie ridicolă, experienţa de viaţă a altor şefi de servicii, sfidase o experienţă de zeci de ani, sfidase munca unor oameni care calculaseră probabil exact nevoile de personal, vrusese ca el, singur, să fie altfel decît toţi ceilalţi şefi de servicii !

Şi mai grav i se păru, descoperise iarăşi acum, deodată, că imprimase această notă şi oamenilor pe care îi conducea. Nu tuturor, desigur, Stoenescu plutea undeva departe de asemenea stări afective, dar Vlad ! Magda ? ! Nu străluceau nici unul prin modestie, deviza lor, a amîndurora, era „Modeşti să fie cei ce au de ce !“... Iar el, el care aproape albise pe coridoarele şi în birourile ministerului ăstuia, unde văzuse şi auzise atîtea — aproape jumătate din păcate avînd cauză directă sau indirectă vanitatea omenească — îi lăsase în pace, trecîndu-le cu vederea, erau ofiţeri buni, prea buni „pentru a-i cicăli cu fleacuri“ !

Nu cumva şi infatuarea, convingerea că el este extraordinar, îl făcuse pe Vlad să se lase păcălit de Marina ? !...

Şi toate astea trebuise să le descopere tocmai acum, cînd fiecare minut era drămuit, cînd...

Telefonul sună lung, se vede că Aneta nu mai reuşise „să-l scape“ de cineva. Aneta, căreia, de asemenea, îi impunea un ritm drăcesc, pe care o învăţa „să-i fenteze“ pe cei ce îl căutau, Aneta care nici măcar nu era ofiţer, ci numai salariat civil !...

— Da !

— Tovarăşul colonel Dumitrescu ? !

— Da !

— Doctor Aurel Moldovan la telefon.

A ! Era doctorul care îl îngrijea pe Vlad. Colonelul îl cunoscuse bine, în urmă cu un an, cînd Moldovan fusese amestecat într-o afacere scabroasă, absolut fără vină ! Dumitrescu — şi Magda, da Magda mai ales, dar fără ca despre asta Moldovan să ştie — reuşiseră să-l

scoată pe doctor din încurcătura aceea penibilă. Era un om stăpîn pe meserie, acest Moldovan, pe care colonelul îl aprecia mult.

— Tovarăşe colonel, bine că vă găsesc, este grav. Am comunicat şi...

— Ce-nseamnă grav ? !

— ...Nu cred... că mai e ceva de făcut... Am încercat tot, dar...

Dumitrescu sări deodată în picioare, începu pe un ton scăzut, dar care creştea ca o apă :

— Ascultă ! zise el. Să nu-mi spui asta ! N-am auzit ! ! Faceţi ce ştiţi, dar vreau un alt rezultat ! ! ! Nu se poate, pricepi ? ! !... Stai ! făcu el apoi deodată. Vin eu acolo !

— Cînd veniţi ? se interesă doctorul parcă cu o îndoială.

— Acum ! În clipa asta !

Închise telefonul, zvîrli dosarul în fişet, încuie şi se opri în uşa secretariatului.

— O maşină, repede, să vină în faţă !

— ...N-avem, făcu Aneta pierdută, intuind tensiunea colonelului.

— Cum ? ! !

Nu mai aşteptă însă explicaţiile, dacă nu erau, nu erau, îi cunoştea pe şoferi, nu ar fi plecat nici unul fără rost, coborî scările în fugă, se aruncă în maşina lui, deşi îşi jurase să nu mai conducă niciodată în stări din astea de enervare, doctorii... Ah, doctorii !

Vlad ! Ar fi fost posibil ! ? ! Ar fi fost posibil ca lunganul blond şi zîmbăreţ, vlăjganul ăla flegmatic cu nervi de oţel, omul care nu-şi plombase în viaţă măcar o măsea, să... Nu ! hotărî colonelul, doctorii se înşelau ! Se înşelau în mod cert !...

Şi totuşi... Moldovan nu părea unul din oamenii care să se înşele în meseria lui...

■

— Iar ! ? făcu Nicolaide bătînd cu ambele palme în birou şi ridicîndu-se brusc în picoiare. Eu nu mai înţeleg ! Ce vreţi, de fapt ? Să nu mai terminăm niciodată ? !

Marius se trăgea de nas, părînd cu totul absent, Nicolaide se întrebă chiar dacă îl auzise. Ştefănescu îşi ştergea ochelarii în tăcere, preocupat parcă să-i lustruiască perfect, Ioana fuma pe fotoliul din stînga, lîngă casa de fier, privindu-l cu un aer mustrător.

Nicolaide îşi dădu seama că, în fond, ar fi trebuit să-l felicite pe Marius ! Hîrtia pe care tînărul i-o pusese pe masă cu cîteva minute mai devreme era schiţa unei noi modificări a produsului, care, după calculele făcute, ar fi trebuit să perfecţioneze atît calitatea, cît şi modalitatea de obţinere. Numai că Marius îi pusese pe birou o hîrtie asemănătoare cu cîteva zile înainte şi atunci Nicolaide înţelesese, „virase" urgent orientarea experimentărilor, amînase raportul către minister — iar cei de la minister îl avertizaseră că era „ultima amînare pe care le-o acordau". Trebuia totuşi să dea şi ei ceva concret, să raporteze ! Şi ar fi putut să se încadreze în termenul pe care... pe care şi-l fixaseră singuri, fir-ar să fie ! încă de acum două săptămîni ! Ar fi putut încheia şi preda lucrarea, dacă acest Marius n-ar fi venit mereu şi mereu cu modificări, ingenioase, desigur, dar care... tergiversau. Totuşi, soluţia ultimă, hîrtia asta de pe birou, era cu adevărat remarcabilă, da, ar fi trebuit să-l felicite... În loc de asta, Nicolaide se auzi strigînd la Marius :

— Pînă cînd vrei s-o lungim ? Dacă „au să-ţi vină idei" din trei în trei zile, teoretic, produsul va tinde spre perfecţiune, iar practic, nu va fi realizat niciodată ! Nu pricepi ? !

— Asta, ultima, obiectă Marius rar şi zîmbitor, e mai mult ideea nevesti-ti ! Aşa că ar fi cazul, tovarăşe director, să o feliciţi pe ea !

Nicolaide, care tocmai se pregătea pentru o nouă „filipică", rămase ca un general care constată subit că are flancul stîng completamente descoperit, datorită unei trădări incredibile, dar evidente.

— Ioana ? ! îngînă el. Ideea ei ? ! !

În definitiv, ce căuta Ioana aici ? ! Cum „ideea ei", cînd ea nici n-ar fi trebuit, Nicolaide era convins că ea nici nu cunoştea mersul experimentărilor în ansamblu ! ? Cum dracu era ideea ei atunci ? !

— Da, dragul meu, atacă Ioana cu o figură poznaşă, închipuie-ţi că şi eu pot avea idei ! Iar felicitările sînt gata să le primesc şi-acasă, nu te obosi acum.

Stătea picior peste picior, cu o atitudine care lui Nicolaide i se păru cam „de vampă“, arunca acum impertinent rotocoale de fum spre tavan ! Asta era studenta cuminte şi parcă plină de complexe cu care se însurase acum un an ? !...

Ştefănescu tuşi încurcat, ca şi cum ar fi asistat fără voia lui la o scenă neplăcută de familie, s-ar fi spus că ar fi preferat să plece din cameră, spre laboratorul lui.

— Dumneata auzi ? ! îl întrebă înfuriat Nicolaide. Cum „ideea Ioanei“, cînd m-ai asigurat că, din tot institutul, noi trei, numai noi trei cunoaştem ansamblul experienţelor ? ! Ce-nseamnă asta ?

Ştefănescu tăcea, îşi puse ochelarii cu grijă, s-ar fi zis că îşi pregătea răspunsul cu mare atenţie, pentru a nu spune ceva neconvenabil. Ioana i-o luă însă înainte şi zise simplu, în timp ce strivea cu gesturi repezi, enervate, ţigara într-o scrumieră :

— Ei bine, uite că am aflat ! Unde e catastrofa ? !

— Cum „ai aflat“ ? ! Cine ţi-a spus ? !

— Tu.

— Cum ? ! ! sări Nicolaide.

— Azi un cuvînt, mîine altul, într-o zi o hîrtie pe birou, cînd „m-ai primit în audienţă“. Sincer vorbind, nu rezist să nu aflu ceva care mi se ascunde ! Nu rezist ! Şi cum am efectuat aproape cincizeci la sută din experienţe, ba am mai ajutat şi colegilor de la doi, explică Ioana, nu mi-a fost prea greu să pricep tot ! Dar astea sînt fleacuri, zise ea expeditiv, în definitiv, problema care se pune acum este alta.

— Dacă să continuăm experienţele pe vechiul făgaş, o completă Marius, ca să poţi raporta ministerului, sau să mergem pe noul drum, pentru a face o treabă completă, pînă la cap !

— Noi singuri ne-am angajat să predăm lucrarea la un termen, care e deja depăşit ! se aprinse Nicolaide. Şi lucrarea se dovedeşte mai mult decît utilă şi în forma actuală !

— De acord ! zise Marius. Dar e o cercetare, nu ? S-ar fi putut foarte bine ca ipotezele mele — lui Nicolaide i se păru că „mele“ fusese subliniat — să nu se dovedească viabile, de-aia experimentăm, nu ? Riscul e admis din capul locului, cei de la minister sper să înțeleagă.

— Dumneata nu zici nimic ? ! se întoarse Nicolaide spre Ștefănescu. Voia neapărat să audă și părerea lui, tăcerea discretă a șefului de lucrări i se părea complice !

— Mda, începu Ștefănescu bătrînește... În... conjunctura actuală, în care... trebuie să ținem cont de o serie de...

— Lasă-mă, te rog, cu conjunctura ! se enervă Nicolaide. Ce părere ai ? !

— Conjunctura este foarte importantă ! observă Ștefănescu netulburat. Cred că ar trebui să ne sfătuim cu toți... factorii interesați...

— Tovarășe Ștefănescu ! o luă Nicolaide altfel. Eu te întreb limpede : ce crezi că e bine să facem cu experiențele ? Asta vreau să știu !

— Păi... eu sînt de părerea lor, dacă este așa ; adică să realizăm un produs superior, din moment ce... o putem face, nu ? Mai cred, de asemenea, că ar trebui totuși să ne bucurăm că în institutul nostru avem cadre tinere atît de valoroase și... pasionate pentru...

Nicolaide observă că Ioana îi dăduse un cot total neacademic lui Marius, vrînd parcă să spună : „Auzi, cadru tînăr valoros, de noi e vorba !“ De cînd își permitea Ioana astfel de gesturi familiare cu Marius ? !... Care nici nu clipise !

— Mda ! continuă Ștefănescu. Și cred că timpul în cazul acesta nu contează... chiar atît de mult, e știut că...

— Timpul contează enorm ! răbufni directorul din Nicolaide, întrerupînd, timpul valorează, în cazul nostru, mai mult decît vă închipuiți ! Pot să vă spun, continuă el iritat, dar se opri : Pot să vă spun că... nu pot să vă spun nimic ! făcu el deodată înfuriindu-se pe sine și trîntindu-se iar în scaunul din spatele biroului. Pivotă însă și se întoarse aproape cu spatele la ei.

— Asta e de-a dreptul minunat, exclamă Marius perfid, admirîndu-și unghiile. Mai era un tip prin antichitate, continuă el netulburat, care zicea că „știe că nu

ştie nimic“ ! După cum văd, s-a produs de-atunci o evoluţie remarcabilă !

Ioana pufni în rîs, Ştefănescu părea gata să argumenteze mai departe, prea puţin deranjat de întrerupere.

— Ei bine, se răsuci Nicolaide spre ei, aplecîndu-se peste birou, cu ochii ţintă la Marius, ţie ţi-am spus aseară ceva, află atunci, aflaţi, dacă este aşa, că există pericolul iminent ca în străinătate să se realizeze produsul acesta, înaintea noastră. Nu într-o formă „ideală“, ce-i drept, dar curînd ! Şi că, adăugă Nicolaide pe un ton şi mai scăzut, suspecţi de divulgarea secretului sînt cei ce cunosc lucrările în ansamblu ! Adică noi patru !

Privirile tuturor se opriră asupra lui, Nicolaide se răsuci cu scaunul iarăşi, începu să bată darabana pe cristalul biroului privind cu ochii visători pe fereastră. Părea interesat dacă va ploua.

Fără îndoială, nu sînt bun de cercetător penal ! gîndi Mircea Stoican. Şi se întrebă imediat dacă în general era bun de ofiţer de securitate. Cu „Leopold“ capotase complet, la ora asta „Leopold“ se îndrepta probabil liniştit spre aeroport, cu Leo Maican, pe care îl avea în faţă acum, avea să sfîrşească pesemne asemănător. Locotenentul major Mihai avea mai multă experienţă decît el, asta fără îndoială şi îl anchetase ore în şir pe acest Ernest Müller alias Leo, fără să reuşească să scoată nimic. Iar acum el... ce ar fi putut să-i spună lui Leo, pentru a-l face să priceapă că nu mai avea rost să tacă ? !

Intrase abia de cinci minute în cameră acest Leo, Mircea îi vorbise convingător, Mihai îi probase înainte că se face vinovat de încălcarea legilor ţării din care plecase cîndva, pentru cel puţin trei fapte condamnabile... Iar Leo tăcea, tăcea în continuare, parcă nici n-ar fi fost aici în cameră, parcă nu cu el se vorbea. Ce să-i mai spună ?! Ce-i spusese atîtea ore Mihai ? ! El, Mircea, îşi epuizase argumentele în patru minute, simţea că nu mai avea altele, că...

Leo fuma liniştit, surîzător, înţelegînd parcă încurcătura în care era locotenentul.

— Domnule anchetator, începu deodată Leo în românește, spre uimirea lui Mircea. Erau primele cuvinte pe care le scotea, vorbea cu o voce puțin răgușită, fără pic de accent străin, cumva grav, dar mereu zîmbitor. Dragă domnule anchetator, nu are rost să vă pierdeți timpul, eu n-am să spun nimic din ce vă interesează ! Nu vă faceți iluzii, continuă Leo. Știu că, după repriza de amabilitate, va urma alta. Întîi nu-mi veți mai da țigări, apoi apă, după asta veți începe cu celelalte presiuni pe care, de cînd lumea, toate serviciile de contrainformații le folosesc cînd pun mîna pe un spion. Repet, nu vă faceți iluzii, nu voi vorbi ! Colegii mei n-au făcut rău pe teritoriul acestei țări, vreau să spun, n-au făcut un rău pe care să îl detest ca om ! N-au ucis, n-au prădat, au șterpelit doar secrete ! Ei și ? Dumneavoastră i-ați condamna ! Pe baza mărturiilor mele, iar asta nu-mi convine defel, domnule anchetator ! Am sentimente umanitare, dacă puteți crede asta ! Și m-am pregătit în mod special, în mod cu totul special, pentru a nu mă determina să spun ceva despre ei... Priviți, domnule locotenent, poate veți comunica șefilor dumneavoastră și ei vor înțelege că e inutil să vă pierdeți vremea cu mine !

Mircea nu mai reuși să-și stăpînească expresia feței, privea cu ochii aproape îngroziți, palma stîngă pe care Leo Maican o deschisese brusc, o întinsese spre el cu un gest ca de ritual și în care, cu cealaltă mînă, strivea încet, zîmbitor, țigara aprinsă.

— Un gin, Ginișor ?

— Da, acceptă Gina, cocoțîndu-se alături de Toni pe un scaun înalt.

— Un gin, pentru domnișoara ! comandă Toni pocnind din degete spre barman.

— Cu gheață !

— Cu gheață ! completă Toni comanda și se întoarse spre Gina : Cum mai merge cu Demetriad ?

— Bine. Marina m-a mințit că e însurat, dar nu e!

— Și vrei să-l însori ? rîse Toni, jucîndu-se cu micile cuburi din paharul pe care-l avea în față.

— Vreau.

Barmanul puse alt pahar în fața Ginei și se îndepărtă, la un semn discret al lui Toni.

— Bravo! Și-atunci de ce ți s-au înecat corăbiile?

— Mie!? făcu Gina cu un aer de mirare nemaipomenită.

— Ție.

— ...Ah, sînt disperată, se hotărî ea subit.

— Ce vorbești?! De mult?

— Nu rîde ca un prost, nu știu ce să mă fac cu... cineva. Mi-a spus să caut pe... altcineva, care... L-am găsit, dar nu vrea s-o vadă! Pe persoana cealaltă! Care m-a trimis după el, încheie Gina, sorbind din pahar. Ai o țigară?

— Am. Cînd ai inventat povestea asta cu cineva și altcineva și pentru cine? rîse Toni, în timp ce-i oferea foc.

— N-am inventat nimic! se burzului Gina.

— Ba da, surîse Toni, e la modă să inventați povești misterioase, asta vi se pare că e mai „interesant".

— Crezi că-mi arde acum să inventez!? se supără Gina.

— Ei da, acceptă Toni gînditor. E destul de prost, în cazul ăsta, Marina e o femeie a dracului!

— Nici nu știi ce a dracului e! izbucni Gina... Dar... de unde știi că e vorba de Marina?! întrebă ea realmente nedumerită. Te-a pus și pe tine să-l cauți pe... omul acela?

— Da, minți Toni. Și încă de două ori!

— Știi atunci despre cine e vorba?

— Bineînțeles.

— Și n-a vrut să o vadă, nici cînd i-ai spus tu?

— N-a vrut, păru necăjit Toni.

— Ei, spune-mi acum ce mă fac eu cu nebuna?... M-a și pocnit, cînd m-am întors mai de dimineață, fără să-l găsesc. Mi-a zis să nu vin fără el! Mi-e frică pur și simplu să merg acasă!

— E groaznic, într-adevăr, acceptă Toni. Ție de ce ți-a spus că nu vrea s-o vadă pe Marina?

— Că știe ce vrea, dar el nu se mai ocupă cu de-astea! Că n-ar avea hîrtie. Asta a zis să-i spun Marinei; asta după ce am insistat. Ce naiba hîrtie o fi? Nu cumva... e ceva cu fals de bancnote?! se neliniști Gina.

— O, nu ! rîse Toni.
— Nu ! ? Atunci e bine. N-am chef să am încurcături cu miliţia ! Ăştia cînd te iau o dată la ochi... Nu ştiu însă cum să scap de nebună !
— Foarte simplu. Du-te acasă şi spune-i că am să vorbesc eu cu Burlea şi de data asta îl conving s-o întîlnească.
— Cu Burlea ! ? Ah, înseamnă că nu-i aceeaşi persoană !
— Da' cine ?
— ...Nu pot să-ţi spun.
— Atunci nici eu nu pot să te-ajut, încheie Toni discuţia şi făcu semn barmanului să-i mai aducă de băut.
Gina ezită privindu-l lung, apoi ceva se învîrti totuşi în căpşorul ei, îşi scoase oglinjoara din poşetă, se fardă şi zise din vîrful buzelor :
— Ba poţi... Dă-i tu un telefon, se pisici Gina. Şi întreab-o... Nu ! zise ea, nici aşa nu-i bine.
— Aşa de ce nu mai e bine ! ?
— Am impresia că mă tragi de limbă ! explică Gina deodată.
— În regulă, zise Tony, nu te mai trag de limbă, lasă-mă-n pace !

IX. Lasou pentru himere

Magda tocmai se pregătea să iasă din cameră, se întîlniră în uşa biroului acum gol. Părea grăbită.
— Ai terminat cu documentarea ? întrebă colonelul.
— Da. Aţi fost la spital ?
În mod clar, Magda împrumutase „stilul de conversaţie" al lui Vlad, ale cărui replici se bazau aproape exclusiv pe întrebări.
— I-ai promis lui Vlad să rezolvi cazul Marina ?
— Sigur, zise Magda. De ce ?
Asta nu ! Spontaneitatea prea deschisă, prea bătăioasă a Magdei nu-i plăcea lui Dumitrescu, prefera în acest

sens maniera de a răspunde a lui Stoenescu, care cîntărea parcă fiecare cuvînt spus.

— Era să-l omori, trînti plat colonelul.

— Pe Vlad ? ! Eu ? !

— Medicamentele nu mai au nici un efect asupra lui, spuse Dumitrescu închizînd ușa și începînd să se plimbe încet prin cameră. Este nevoie acum de dorința lui puternică de a trăi ! Fără să-ți dai seama, îi luaseși tocmai... mobilul pentru care el *ținea să trăiască,* motivația care făcuse ca organismul lui să depășească punctul critic ! După discuția pe care ați avut-o, starea lui s-a înrăutățit, adăugă Dumitrescu și rămase bosumflat, privind la Magda, care îl privea cu ochi mari, incapabilă să rostească o vorbă.

— I-am spus, păru să încheie colonelul, așezîndu-se însă pe un scaun, i-am spus adineauri că Marina a dispărut. Că este singurul om care o cunoaște și că trebuie neapărat arestată... Asta are să-l pună pe picioare, sînt sigur. Sau cel puțin sper asta, reveni Dumitrescu, îngrozindu-se la ideea că, totuși, Vlad ar fi putut muri. Era a doua gafă de acest fel pe care o făcea în ultimele 24 de ore, prima fiind cea cu fiică-sa, își dădu seama că orele de oboseală începeau să-și spună cuvîntul. Eu sînt oricum mai vinovat decît dumneata, adăugă Dumitrescu repede, pentru starea de oboseală în care era Vlad cînd a reușit să-l otrăvească Marina.

— Dumneavoastră ? ! sări Magda cu aceeași spontaneitate nemaipomenită, care făcea ca fiecare vorbă a ei să pară o lovitură de floretă. Și eu ? ! Marina e vinovată ! Ea singură ! Am descoperit în hîrtiile astea că a locuit în Sibiu, pe aceeași stradă și la același număr cu Vlad ! Perioada copilăriei și adolescenței ! Cînd probabil nu era cea de azi ! Pe asta s-a bazat Marina ! Așa a reușit să-l păcălească ! Ea singură, doar ea e vinovată ! Și... Sper că nu-i adevărat că a dispărut ? !

— Ba da, din păcate.

— Cum „a dispărut" ? ! făcu Magda părînd de-a dreptul rănită, dar și întărîtată de replica lui Dumitrescu. Ochii îi ardeau acum, albastrul lor părea să se închidă, să se întunece în mod neverosimil, căpătînd tot mai mult nuanța

aceea viorie, „ochi ştiinţifico-fantastici“, cum spunea cîndva Vlad, amuzat de reacţiile ei.

— O s-o găsim noi, o linişti colonelul. Dar deocamdată, nu-i la serviciu, nu-i acasă, nu-i nicăieri. Nimeni n-a văzut-o, parcă a intrat în pămînt.

— Paşaportul pe care v-am rugat să mi-l procuraţi e gata ? se interesă atunci Magda cu un calm ciudat.

— Va fi. Într-o jumătate de ceas.

— Pe Marina Tarn am s-o găsesc eu, spuse Magda rar, foarte scăzut. Dar ochii i se îngustaseră uşor, culoarea lor devenise acum aproape mov, un mov ciudat ca şi liniştea tonului ei.

— Unde-o găseşti ?

— Habar n-am ! Oriunde ! În două zile cel mult, o găsesc, spuse Magda şi adăugă : Vă promit !

— Ai iarăşi o idee ?

— Da. Permiteţi să plec ?

— Dacă dai de Marina, nu acţionezi fără să-mi spui !

— Am înţeles.

Coborîră împreună, Dumitrescu se urcă în maşină, urcă şi Magda, colonelul o întrebă unde s-o lase.

— La primul bar care ne iese-n cale, zise Magda.

După ce-o lăsă „la primul bar care le ieşise-n cale“, Dumitrescu se îndreptă grăbit spre institutul unde lucrau soţii Nicolaide. Secretara nu-l cunoştea, ridică privirea de pe foaia de hîrtie din faţă şi-l întrebă plictisită ce doreşte. Dumitrescu îşi spuse numele, intră în cabinetul lui Nicolaide, care îl aştepta în mod evident, îşi strînseră mîinile.

— Beţi o cafea ?

— Nu, mulţumesc. V-aţi mai gîndit ?

— Luaţi loc, vă rog, zise Nicolaide şi abia după ce se aşezară întrebă : Credeţi că am putut să dorm ? Azi-dimineaţă am venit la cinci aici, am verificat personal sistemul de alarmare.

— Funcţionează.

— Perfect ! În ceea ce priveşte oamenii însă... sînt cei trei, dar mai e şi nevastă-mea, în privinţa ei am făcut o greşeală.

— A aflat ?

— Tot, zise moale Nicolaide, dar colonelul nici nu păru mirat. Şi am mai făcut o greşeală, continuă directorul. M-a iritat Marius într-o discuţie şi am apucat să le spun... că e posibil să fie realizat produsul în Occident foarte curînd, înaintea noastră. Şi că în cazul acesta suspecţi vom fi noi, care... Noi patru.

— De ce le-aţi spus asta ?

— Îmi dau seama că e o mare prostie ce-am făcut... Aşa, spunînd ce am făcut pare dintr-o dată... Numai că eu sînt sigur că nici unul nu e capabil de ceva rău ! se răsuci deodată directorul înfuriindu-se. Şi le-am cerut să nu discute cu nimeni.

— Eu vă rugasem acelaşi lucru aseară, observă Dumitrescu, dar gîndurile lui păreau să hoinărească în mod ciudat în altă direcţie.

— Îmi dau seama că am făcut o greşeală, repetă Nicolaide enervat. Vreţi să-i chem, să discutaţi şi dumneavoastră cu ei ?

— Nu. Va trebui însă să ne grăbim şi mai mult, înţelegeţi ? Dacă unul singur din ei scapă o vorbă cui nu trebuie, omul pe care îl căutăm va dispare imediat.

— Insinuaţi că Marius m-ar fi provocat ? întrebă directorul.

— Nu insinuez nimic. Cînd a avut loc „mărturisirea", pe care le-aţi făcut-o ?

— Acum două ore ! Vreţi să verific dacă a ieşit cineva din institut în timpul ăsta ?

— Staţi puţin ! spuse încet Dumitrescu, părînd că acum şi-a dat seama de ceva care îi scăpase de la începutul discuţiei şi care îl nelinişteа permanent. Vlad Zeţaru îmi spusese cîndva că aveţi o secretară foarte simpatică. Nu cred că e cea care m-a întîmpinat.

— Secretara ? făcu Nicolaide nedumerit de „mutaţia" pe care o suferise discuţia. A, da ! Lavinia. E bolnavă, cea care v-a primit o înlocuieşte.

— De cînd e bolnavă ?

— Nu de două ore, zîmbi Nicolaide. Cam de alaltăieri.

— Azi-dimineaţă mi-am amintit ce mi-aţi spus aseară, continuă colonelul, fără să pară a remarca surîsul celuilalt.

Cu raportul acela către minister. Care n-a mai plecat. Nu cumva fusese bătut la maşină ?

— Nu ! Nu se poate !

— Vreţi totuşi să verificaţi ?

Nicolaide vorbi cu Ştefănescu, întrebă deodată ţipat „cui ?“, apoi trînti receptorul şi rămase cu ochii la Dumitrescu, care se uita pe fereastră, părînd deja că se gîndea la cu totul altceva.

— Secretarei care e azi bolnavă i l-a dat să-l bată, nu-i aşa ? se interesă colonelul şi observă cum pe fruntea lui Nicolaide începuseră să apară broboane mici de sudoare.

— Da, Laviniei. Dar spune că l-a dactilografiat sub ochii lui. Şi că a distrus chiar el toate trei exemplarele, imediat ce... Să ştiţi că Ştefănescu e foarte conştiincios în chestiuni de-astea.

— Şi dacă, făcu Dumitrescu, de data asta cu o notă neobişnuit de agresivă, indigoul era „întîmplător“ nou ? ! Şi „a dispărut“ după aceea ?... Unde locuieşte fata ?

— Pe Popa Nan, undeva, nu ştiu numărul. Credeţi că... ?

— Cred că n-ar strica să dau un telefon, zise Dumitrescu.

— N-are telefon.

— Nu ei ! Cum spuneaţi c-o cheamă ?

— Lavinia Senic.

— Hello, Gabi !

— A, Toni ! Bine că te-am găsit !

— Ce spui ! Te-a părăsit suedezul ?

— Ei asta-i ! făcu Gabi pe un ton de dispreţ. Era o mică blondă explozivă, conştientă de valoarea decolteurilor şi a farmecului pe care-l avea „epiderma trupului ei“, bronzată sistematic, cincisprezece minute pe zi, exact la aceleaşi ore ale dimineţii.

— Bei ceva ?

— Nu, spuse Gabi preocupată, căutînd cu ochii prin local. O caut pe doamna Tarn. N-ai idee pe unde o fi ?

— Nu, zise Toni. De ce-o cauţi ?

— M-a întrebat de ea o tipă.

— Ce tipă ?

— Una brunetă, bagateliză Gabi, dînd tonului ei o nuanţă de dispreţ care nu scăpă lui Toni. (Asta însemna că tipa era frumoasă.) Are să-i transmită o scrisoare, continuă Gabi, din partea unei rude din străinătate. Ceva cu o moştenire. Dac-o vezi pe *lady* Tarn, spune-i să-mi telefoneze !

— Gabi ! Stai puţin ! Brunetă ai spus că era nemţoaica ? Cu ochii albaştri, puţin migdalaţi ?

— Da.

— Un albastru intens, spre mov, aşa ? !

— Parcă. O cunoşti ?

— Mi-a vorbit şi Emi despre această nemţoaică, zîmbi Toni. La tine cînd a fost ?

— N-a fost la mine, m-a întîlnit la Lido acum zece minute. Mi-a lăsat numărul ei de telefon. Pa, Toni !

— Auzi ! Lasă-mi şi mie numărul, dacă dau de doamna Tarn...

— Notează-l ! spuse Gabi, ridicînd puţin capacul poşetei. Acolo, pe vinilinul capacului genţii era un număr de telefon scris cu toc rezervor. Toni îl citi şi dădu din mînă. Nu-l notezi ?

— Nu, zise Toni, mai bine o trimit la tine pe Marina, dacă o văd.

Gabi ridică din umeri cu un aer plictisit şi se îndepărtă.

Toni rămase cîteva secunde privind legănarea savantă a şoldurilor femeii, murmură un „hî, hî, hî !" în ritmul melodiei tonomatului, se ridică de la bar şi se îndreptă spre o cabină telefonică.

Silvia Brad ştergea repede, repede, praful de pe statuetele, vazele micuţe şi bibelourile — amintiri din tinereţe ale mătuşii răposate — care populau vitrina. Îşi dădu seama că a doua zi trebuia să se ducă totuşi la serviciu. Da, învoirea de trei zile pe care şi-o luase de la dispariţia lui Toni expira azi şi ea trebuia,- trebuia să „revină la normal", să înţeleagă că...

Nu putea totuşi să înţeleagă. Se opri în mînă cu un bibelou, în cealaltă cu cîrpa de praf, se aşeză încet pe un scaun, rămase aşa, privind fără să vadă un colţ al camerei.

Minţise sau nu minţise Marina ? Ce era adevărat şi ce nu din toată povestea asta ? O iubise ori măcar ţinuse Toni la ea ? Şi... voise Toni să rămînă într-adevăr în România pentru ea, cum spusese Marina ? ! Dacă era aşa atunci de ce proceda acum Toni astfel ? Iar dacă nu era aşa... Dar dacă totuşi Marina nu o minţise niciodată ? ! Dacă lui Toni i se întîmplase ceva ? Nu, Marina ar fi anunţat-o în cazul ăsta !... Ce-ar fi fost, în definitiv, dacă s-ar fi înscris în excursia aia ? Ce-ar fi fost dacă ar fi mers, din moment ce Toni o rugase să meargă, din moment ce de-atunci, de-atunci de cînd ea îl refuzase, el dispăruse definitiv şi acum... se distra probabil cu alte fete care, mai mult ca sigur, n-ar fi ezitat nici una să meargă cu el, mai ales că Toni se oferise să plătească integral costul excursiei ?

Privirea Silviei se ridică, se opri în oglinda mare, ovală, de unde o femeie fără vîrstă, cu umeri căzuţi, cu o rochie cenuşie, largă, atîrnînd parcă pe ea, cu o cîrpă de praf în mînă, o privea cu un surîs şters. Îşi aminti de cele două fete frumoase cu care era Toni în holul hotelului, auzi parcă cuvintele portarului cu epoleţi auriţi care îi spunea la ureche : „Şterge-o ! Hai, hai ! Repede !"

Magda auzi încă de pe coridor telefonul, pătrunse în biroul gol ca o furtună, se prăbuşi pe scaun, smulgînd receptorul.

— Alo !

— Cine e ?

— Tot Toni ! Mereu el ! Am veşti despre Marina Tarn. Te interesează cumva ?

— Cine ţi-a spus că mă interesează ? ! pară Magda.

— Aud că vrei să-i vorbeşti despre o moştenire, rîse Toni. Adevărat ? se miră el perfid.

— Unde eşti ?

— La barul unde ne-am zărit prima dată ! cîntă Toni. Nu cumva ţi s-a făcut dor de mine ?

— În cinci minute sînt acolo.

Află însă că nici o mașină nu era jos, erau plecate prin oraș tot după Marina. Magda își aminti sistemul de autostop al lui Vlad, regretă că era în blugi, îl zări în sfîrșit pe un coleg de la alt serviciu, urcă aproape din mers în mașina lui, ajunse la bar și îl descoperi pe Toni imediat, cocoțat pe un scaun. Bea limonadă.

— O! Frumoasa cu ochii viorii! începu Toni cîntîndu-și cuvintele pe ritmul melodiei din tonomat. Observ că încep să te interesez. Un telefon și alergi!

— Știi unde e ?!

— Poate.

— Ascultă, începu Magda grav. E ceva important și...

— Ca toate problemele voastre de securitate! șopti Toni ironic. Sigur că da. La voi totul e important, nu ca la noi...

— Te declar cel mai simpatic locotenent de miliție, dacă-mi dai măcar un indiciu, îl întrerupse Magda.

— Și dacă-ți spun exact unde e ? întrebă Toni, privind-o lung, îmi promiți că...

— Da.

— Da, ce ? se interesă Toni.

— Că zburăm amîndoi în lună! se enervă Magda. Unde-i Marina ?

Toni ezită, hotărî se pare că nu era bine să întindă prea mult coarda, spuse rar :

— Mergem acolo, dacă vrei.

— Acum ?

— Acum.

— Mă luați și pe mine ? se auzi din spate vocea lui Mihai. Și cred că nu e bine să întîrziem în cazul ăsta nici un minut!

Ieșiseră toți patru din biroul generalului, Ana și Iulia ieșiseră aproape și din camera șefului de cabinet, cînd colonelul Artenie îl opri.

— Mai rămîi un minut! Vă rog să mă scuzați, se întoarse el apoi spre cele două femei, care înclinară ușor din cap și dispărură pe ușă.

Pavel tăcea, vorbise dealtfel puţin în toată acea oră pe care o petrecuse în biroul generalului, Artenie îl privi deodată din cap pînă în picioare, aruncă o privire în spate, pentru a se asigura că şeful de cabinet, care intrase în locul lor de general, nu apăruse încă.

— Mergi acasă, te schimbi, în hainele astea să nu te mai văd, nu-ţi stau bine.

— Iertaţi-mă, începu Pavel, dar nu vreau îngăduinţă pentru... Iar... în hainele militare nu cred că unul ca mine...

— Pavel !... Ochii lui Artenie scînteiară scurt, parcă abia acum înfuriat, la general fusese calm, absolut calm. Ce îngăduinţă ?! Şi de cînd îmi comentezi ordinele ?! Într-o oră vei fi la unitate, în uniformă, fără dramatizări tardive, fără un cuvînt nimănui, te prezinţi la mine împreună cu Lascu !

— Am înţeles !

— Executarea !

De pe palierul unde se afla, procurorul Predescu auzi apelul telefonului, stinse repede ţigara pe care abia o aprinsese şi intră în apartament, trecu în cea de-a doua cameră, unde maiorul Răduţ tocmai spunea pe un ton neplăcut surprins :

— Am înţeles... Da, am înţeles... Să trăiţi.

Închise apoi telefonul, îşi împături cu gesturi aproape pedante batista cu care ţinuse în mînă receptorul, se întoarse spre cei doi brancardieri ce aşteptau cu nişte figuri nedumerite şi zise parcă agasat de ceva :

— Nu ridicaţi cadavrul. Mai aşteptăm zece minute. Voi continuaţi-vă treaba, se adresă el apoi celor doi criminalişti care se opriseră şi ei din mînuitul pensulelor şi al benzilor adezive de ridicare a amprentelor.

— Ce s-a întîmplat ? se interesă Predescu.

Răduţ făcu o mină bosumflată, ridică din umeri, ieşi din încăpere, trecură amîndoi lîngă fereastra primei camere unde, pe un ton foarte scăzut, Răduţ spuse, privind pe fereastră :

— Am primit ordin de la şeful meu să mai aşteptăm. Cazul pare să-i intereseze pe cei de la contrainformaţii militare. Va veni imediat cineva de la ei.

Predescu se strîmbă, avea senzaţia că ştiuse asta, că părea prea simplu cazul acela pentru a nu fi complicat. Contrainformaţii militare. Ei, asta complica lucrurile într-adevăr, ba încă foarte mult.

— Mi se pare că deja sosesc, spuse Răduţ cu ochii la o maşină care oprise în faţa blocului. Coborîră doi bărbaţi, trecuţi amîndoi de patruzeci de ani, unul cu părul aproape complet cărunt, intrară în bloc.

Două minute mai tîrziu, prezentările erau făcute, bărbatul cărunt care ascultase raportul sumar al maiorului trecu în micul dormitor unde activitatea de ridicare a amprentelor continua, ei îl urmară. Brancardierii lăsaseră targa, plecaseră să fumeze pe coridor.

— Crimă sau sinucidere ? se interesă bărbatul care se recomandase ca fiind colonelul Dumitrescu.

— Sinucidere, răspunse Răduţ. Cel puţin aşa credem pînă în prezent.

Dumitrescu îşi plimbă privirea parcă somnolentă încet, metodic, peste camera în care, cu excepţia truselor întinse şi a patului răvăşit, domnea o ordine aproape incredibilă, se opri asupra cadavrului de pe covor, se întoarse spre însoţitorul său, Nicolaide parcă se numea, îl observă cîteva clipe, abia după aceea se apropie şi, cu buzele ţuguiate, începu să privească spre cadavrul de pe covor.

Poziţia corpului în care viaţa încetase să mai pulseze era chircită, chinuită, halatul de casă viu colorat era răsucit într-un mod bizar. Cea care fusese Lavinia Senic încremenise cu faţa în jos, cu degetele crispate îndoind covorul persan, cu picioarele strînse lîngă abdomen. Părul lung, castaniu, care încadra ovalul de ceară al obrazului era răvăşit, cîteva şuviţe lunecau peste ochii mari, căprui, larg deschişi, ce vorbeau de durerea sălbatică ce-o măcinase, se pare, pe femeie, pînă în ultimele clipe ale vieţii.

— Ce-a luat ? întrebă colonelul.

— Doctorul n-a vrut să emită nici o ipoteză pînă nu se face autopsia, spuse Răduţ. În orice caz, nu pare să fie o otravă cu efect rapid, victima s-a chinuit mult.

Cuvertura de pe pat era într-adevăr mototolită într-un mod nemaipomenit, aluneca în parte pe covorul unde se afla corpul Laviniei. Femeia se zbătuse probabil pe pat, înnebunită de arsurile abdominale, se rostogolise pe podea, la jumătate de metru de telefonul pe care... nu-l atinsese totuşi pentru a chema pe cineva...

— Aş spune, continuă maiorul de miliţie, că e mai degrabă vorba de-o otravă improvizată, ceva din gospodărie, înghiţită într-un moment de... hotărîre disperată.

Dumitrescu nu părea să audă, încremenise aşa, cu buzele ţuguiate, cu ochii la ochii aceia care nu mai vedeau pe nimeni. Nicolaide în schimb asculta atent vorbele lui Răduţ, părînd să evite a privi spre femeia de pe covor.

— S-a găsit vreo scrisoare, bilet ?

— Nu, tovarăşe colonel, zise Răduţ.

Dumitrescu iarăşi păru să intre în tăcerea lui nefirească, indiferent la ce era în jur, se gîndea el ştia la ce şi procurorul îl cercetă abia acum mai atent. Şi ajunse la concluzia că nu-i plăcea defel acest Dumitrescu.

Colonelul era de aceeaşi statură cu el, dar părea cumva îndesat, maxilarul inferior greu, ca şi nasul mare, drept şi ochii cu expresia aceea somnolentă, bosumflată. Cămaşa cu gulerul boţit, cravata strînsă cam în grabă nu-i plăceau lui Predescu. Şi nu-i plăceau mai ales tăcerile acestea misterioase. Ce făcea acum ? Voia să-şi imagineze exact detaliile morţii femeii ? La ce se gîndea ?

— Hîrtii, lucrări s-au găsit ?

— Nu cine ştie ce, răspunse tot Răduţ, două dosare cu chitanţe de chirie, electrică, chestii de genul ăsta. N-am cercetat însă biblioteca. Dar voiam să chemăm întîi pe cineva de la locul de muncă al victimei, pentru...

— Nu mai e nevoie, întrerupse Dumitrescu şi se întoarse spre bărbatul cu care venise. Tovarăşe Nicolaide, e secretara dumneavoastră, nu ?

— Da, zise Nicolaide cu o voce uscată. Da, e... Lavinia Senic.

— Se poate ridica atunci cadavrul, interveni procurorul.

— Nu, spuse repede Dumitrescu. Vă rog să mai aşteptaţi cîteva minute. Va mai veni cineva de la noi.

Lui Predescu i se păru exagerată această nouă pretenţie, ieşi din cameră pentru a nu da o replică ce îi venise pe

buze, se opri iarăşi pe palier și căută pachetul de țigări. Nu avu timp să fumeze, pe scară urcau doi tineri, unul blond, celălalt brunet. Mergeau în același pas, umăr lîngă umăr aproape, îmbrăcați amîndoi în costume cenușii, avînd exact aceeași statură, semănînd unul cu altul, în ciuda diferenței de culoare a părului. Intrară în apartament şi procurorul își stinse iarăși țigara și intră după ei.

Văzu abia atunci privirea lui Dumitrescu, o privire verde, tăioasă, rea, care se fixase pe fața blondului ce intrase.

— Vino aici !... porunci el. Mai aproape !

Cei doi tineri înaintară simultan, abia atunci procurorul descoperi că încheieturile mîinilor le erau prinse într-o pereche de cătușe.

— Te-am chemat pentru o identificare, spuse colonelul cu o voce lentă, metodică, pe care o abandonă însă brusc și întrebă scurt, parcă ar fi împuns cu degetul în plexul blondului : O cunoști ? !

Procurorul nu putea vedea fața celui întrebat, făcu doi pași înainte, constată că figura impasibilă în momentul în care intrase în apartament a blondului pălise vizibil, buza de jos și bărbia tremurau ușor, omul părea să-și stăpînească un acces.

— O cunoşti ? ! întrebă din nou Dumitrescu fără să pară cît de cît impresionat.

Tînărul blond întoarse o privire pierdută spre brunetul de lîngă el, spre procuror, părea să nu vadă realmente pe nimeni, se clătină ușor și Predescu crezu că se va prăbuși la pămînt. Nu se prăbuși însă, lăsă doar capul în jos, de două ori, ca o afirmare, fără să privească însă spre colonel.

— Cine e ? vibră ușor vocea lui Dumitrescu, și el părea să se stăpînească cu greu, ca și cum femeia de pe covor pe care o vedea pentru prima dată i-ar fi fost rudă, ca și cum i-ar fi venit să răsucească subit bărbia blondului spre el, pentru a-i vedea ochii !

— Lavinia, șopti blondul abia auzit.

Dumitrescu s-ar fi spus că nu auzise răspunsul, privea lung, foarte atent acum, cînd spre omul care răspunsese, cînd spre celălalt tînăr, brunet. Privirile lor se întîlniră și abia atunci colonelul făcu un semn, cei doi se întoarseră

unul lîngă altul şi ieşiră din apartament fără un cuvînt.

Procurorului încă nu-i plăcea acest colonel Dumitrescu, cu cămaşa lui boţită, cu faţa nerasă, cu masivitatea aceea încremenită şi totuşi agresivă.

— A fost „un moment psihologic" ? se interesă el cu ochii la colonel şi zîmbi.

Dumitrescu iarăşi păru să nu audă, întoarse apoi capul spre Predescu şi procurorul descoperi subit că privirea aceea somnolentă putea scăpăra scurt :

— Da. De ce ? !

— N-a vorbit pînă acum şi credeţi că acum va vorbi ?

— Nu ştiu, zise colonelul. În orice caz, nu va mai avea tupeul să-şi justifice tăcerea prin „considerente umanitare"

X. Un cîntec pentru sirene de aur

Le deschise o femeie tînără încă, înaltă, îmbrăcată într-un *déshabillé* vaporos.

— Domnişoara Gina Cartiş ? întrebă Mihai.

— Daa ! răspunse femeia privind atentă mai mult spre Magda care cerceta peste umărul ei interiorul apartamentului.

— Căutăm o doamnă, Marina Tarn, explică Mihai şi constată că degetele Ginei, care îşi încheia fără grabă *déshabillé*-ul, se opriră o clipă.

— ...Marina... Tarn ? !... Nu cunosc.

— Sînt locotenentul-major Mihai, domnişoară Cartiş, uitaţi legitimaţia mea !... Putem intra cîteva minute ?

— Este puţin deranj la mine, se scuză Gina pe un ton cîntat, franţuzind puţin cuvîntul „derranj". Dar dacă doriţi... Le făcu loc să treacă, nu fără a se interesa însă : Cine este această doamnă Tarn ?

— Lasă prostiile, păpuşă, interveni Toni care rămăsese pînă atunci ascuns, astfel încît să nu-l vadă Gina. Intră în apartament în urma celorlalţi, ochii i se opriră din prima clipă pe canapea, zise triumfător : Şalul ăsta e al Marinei ! Trebuie să fie în dormitor !

Mihai remarcă reacţia evidentă a Ginei, care rămăsese interzisă la intrarea lui Toni, îl privea ca pe un marţian apărut deodată în faţa ei.

— Ne permiteţi să aruncăm o privire prin casă ? întrebă Mihai.

Gina încuviinţă. Magda merse repede şi deschise uşa camerei vecine, apoi mai nervoasă pe cea a băii, a bucătăriei, se întoarse nedumerită, se adresă Ginei cu o notă agresivă :

— Unde-i Marina ? Cînd-a plecat ?

— Nu cunosc nici o Marină, se miorlăi Gina, gata parcă să plîngă. Şalul e al unei doamne din Constanţa, care se numeşte Maria Ionescu. A plecat...

— Cînd ? Unde ? ! izbucni Magda.

— Minte ! se înfurie Toni. Nu-i nici o oră de cînd mi-a spus mie că Marina e aici ! Vă spun că şalul e al ei !

— Ştiţi unde-a plecat ? întrebă Mihai moale.

— Nu. De ce ?

— Aveţi un telefon, domnişoară ? se interesă Mihai, în timp ce oprea cu un gest o nouă întrebare a Magdei.

— Da. Dincolo.

— Pot să-l văd ?

— ...Vă rog !

Trecură în camera alăturată, Mihai ridică aparatul, îl cercetă de aproape, îl puse la loc.

— Propun s-o luăm cu noi pe această... domnişoară ! interveni Toni repezit. Sînt convins că ştie...

— Nu, spuse Mihai. Să mergem.

— Mihai ! se alarmă Magda, părînd de-a dreptul indignată de calmul lui.

— Să mergem, Magda. Aici nu mai avem chiar nimic de făcut.

Abia în maşină, Magda conducea acum, la rugămintea lui Mihai, discuţia fu reluată, tot de Magda, care întrebă cam printre dinţi :

— Nu înţeleg ! Marina fusese acolo ! Nu pricep de ce te-ai grăbit ? !

— Nici eu, zise Toni. Repet, această femeie mi-a spus că Marina era la ea acasă. Şi sînt sigur că ştie unde-a plecat.

— Nu are habar ! afirmă Mihai cu siguranţă, privind cînd la Magda, cînd la Toni care, aşezaţi pe bancheta din faţă dădeau semne de nervozitate. N-o cred pe Marina atît de proastă încît să-i spună... frumoasei ăsteia la care-am fost unde se duce. Din moment ce ştia că o căutăm şi că vom veni acolo !

— Ştia ? ! făcu Magda.

— Da. A fost prevenită de cineva, telefonic. Ia-o spre minister, Magda !

— Nu, spuse Toni. Să mai încercăm la o adresă.

— Inutil, surîse Mihai.

— Pe mine lăsaţi-mă, totuşi, la prima intersecţie, vreau să mai caut într-un loc, zise cu un soi de gravitate Toni.

— Stai liniştit !

— Mihai ! se enervă Magda. Toni este ofiţer de miliţie, locotenent la...

— Vom vedea imediat cine este. I-a telefonat Marinei, înainte de a te chema pe tine la bar.

— Eu ? ! Marinei ? ! sări Toni ca ars.

— Eram în bar, spuse Mihai, punînd preventiv mîna pe umărul lui Toni. Am văzut ce număr de telefon ai format. Acelaşi cu cel din apartamentul femeii la care am fost adineauri. Ne-ai dus acolo, pentru că erai sigur că n-o vom mai găsi pe Marina... S-a schimbat stopul, Magda, dă-i drumul !

— Cum ai cunoscut-o pe Lavinia Senic ?

— Am mers acasă la ea, acum trei săptămîni. Cu o scrisoare din partea cuiva.

— A cui ? întrebă simplu Dumitrescu.

— Scrisoarea era semnată Vali. Adică Valentin Mocanu, aşa îl cunoscuse Lavinia. Mocanu presupun însă e tot atît de real ca Müller al meu.

— Cînd îl cunoscuse Lavinia ?

— În urmă cu cîteva luni, spuse Leo şi adăugă cu o strîmbătură : Tacîm complet.

— Cum adică ?

— Vali o cunoscuse, o sedusese, mai exact se lăsase sedus de ea.

— Iar nu înţeleg, făcu plat colonelul.

— Vreau să spun, Lavinia... Fusese tatonată, înainte, de... altcineva ; Care îi stabilise precis caracterul şi care aflase că are o prietenă măritată în străinătate. S-a aranjat să primească scrisori... de la prietena aceea. Lavinia...

— Cine a scris scrisorile ?

— Biroul special. E un birou de psihologi şi grafologi care se ocupă cu detaliile astea. Lavinia a început să se intereseze de turişti străini, voia să se căsătorească şi ea cu cineva şi să plece din ţară. „Baza“ era astfel asigurată, a fost trimis Vali, care „s-a lăsat sedus“. „Mica sirenă“, ăsta e numele pe care îl dăm fetelor astea, a marşat ! Era convinsă că a pus mîna pe un pretendent serios.

— Cît de departe au mers relaţiile ?

— ...Lavinia aştepta un copil, zise Leo încet, fără să-l privească pe colonel.

— Rolul dumitale care a fost ?

— Eu i-am adus scrisoarea, în care Vali arăta că e într-o încurcătură şi că nu poate veni. Dar că era absolut necesar ca Lavinia să mă asculte.

— Vali nu mai putea să vină ?

— Nu.

— De ce ?

— Nu ştiu ce s-a întîmplat cu el, zise Leo şi părea în orice caz, sincer nedumerit. A dispărut într-o zi. Nici ultima scrisoare nu fusese scrisă de el. Asupra acestui aspect mi s-a atras atenţia în mod special la plecare.

— În ce sens ?

— Dacă remarcam o reacţie de suspiciune din partea Laviniei, trebuia să abandonez imediat.

— Lavinia n-a remarcat însă nimic.

— Nu. Cel puţin aşa mi s-a părut la început. I-am făcut cîteva vizite, am ieşit cu ea de două ori, i-am explicat în cele din urmă ce trebuia să facă... Aveau nevoie, ea şi... Vali... de „un fond“, cu care să poată începe căsnicia în Occident. Lavinia putea asigura acest fond, lucra la un institut de cercetări.

— Te-a ascultat imediat ?

— Nu. Nici eu nu i-am explicat direct toate lucrurile astea... Am învăţat, surîse Leo, un surîs şters, am învăţat

foarte bine cum trebuie pregătit cineva ; e o strategie întreagă. În cele din urmă... se înscrisese pentru o excursie în străinătate. Între timp, Lavinia... a acceptat. Mi-a procurat un fel de sinteză, raport sau așa ceva din care n-am priceput nimic. Am crezut că-i un bluf. Nu era.

— De unde concluzia asta ?

— Am predat sinteza aceea... adică indigoul sintezei, unei persoane, aici în țară.

— Cui ?

— ...Nu știu cum se numește.

— Bărbat sau femeie ?

— Bărbat, zise repede Leo.

— Mai departe.

— Mi-a comunicat ulterior că sinteza era de valoare, persoana aceea se pricepe, că eu trebuie să dispar și persoana aceea să țină legătura în continuare cu Lavinia. I-am spus Laviniei că plec din țară, chemat de niște interese urgente, dar că va fi căutată de... cel care o prelua în legătură.

— Trebuia să-i fi spus Laviniei un nume, nu ?

— I-am lăsat o parolă.

— A acceptat ?

— Da, surîse iarăși obosit Leo, dar mi-am dat seama din seara aceea că va ieși prost.

— Că se va sinucide ?

— Nu. Asta nu ! Credeam că mă va denunța. De-asta am căutat să plec cît mai repede.

— Cum ți-ai dat seama ?

Leo se strîmbă, își privi mîna stîngă bandajată, aprinse o țigară.

— Nu pot să vă spun cum, nu era ceva precis, era un fel de presimțire a mea. N-a scos o vorbă în toată seara, eu i-am vorbit de parolă și de celelalte, Lavinia mă privea lung... Am înțeles că pricepuse, simțise parcă jocul în care căzuse și... am plecat cît mai repede.

— Cînd a fost asta ?

— Alaltăieri. Cînd am fost arestat la aeroport, nu credeam totuși că m-a denunțat încă, eram convins că îi cunosc caracterul, că îi mai trebuie măcar cîteva zile, pînă să se hotărască la așa ceva. Am greșit ?

— Că s-ar putea sinucide, nu te-ai gîndit ?

— ...Nu. Aşa ceva n-am crezut, vă dau cuvîntul meu.

— În afară de persoanele pe care mi le-ai spus, cui ai mai dat emiţătoare în machete sau alte cadouri de acest gen ?

— Nimănui. V-am spus tot ce am făcut, acum nu mai ascund nimic.

— Pe Iulia Pavel cum ai cunoscut-o ?

— Foarte simplu, zise Leo, parcă şi puţin plictisit. E suficient să cunoşti una, restul...

— Mai concret !

— La bar. Un bar de zi, mi-a prezentat-o o prietenă a ei pe care o cunoscusem cu zece minute mai înainte.

— Aţi plecat împreună la mare !

— A, asta mai tîrziu. În ziua cînd am cunoscut-o, altă fată din grupul lor a propus să mergem acasă la Iulia. Părinţii erau la serviciu, zicea că are benzi foarte bune şi că ele au mai fost odată şi s-au simţit grozav. Iulia ne-a pus doar în vedere, surîse Leo, că trebuie să curăţăm lună înainte de a pleca, veneau bătrînii la prînz.

— Aha !

— Acolo am cunoscut-o pe puştoaica cealaltă, Catia parcă, a maiorului de la parter, şi încă o fată, de colonel, Dumitrescu mi se pare.

Faţa lui Dumitrescu reuşi să rămînă perfect imobilă ; întrebă la fel de plat, ca toate întrebările lui :

— Cum au venit acolo ? Catia şi fata lui Dumitrescu.

— Au auzit muzică. Puştoaica aia mică a făcut un amor fulger pentru mine, rîse Leo, aşa, copilăreşte, are doar şapte ani, cealaltă însă, a colonelului, nu m-a agreat din primul moment.

— De ce ? întrebă Dumitrescu, gîndindu-se că atît i-ar mai fi trebuit fiică-si să-l mai fi şi „agreat" pe Leo !

— Nu înţeleg, am remarcat şi altă dată. E ceva indiferent de inteligenţă sau cultură. Sînt fete sau femei care mă simpatizează din prima clipă, altele din contră. Un psiholog mi-a explicat asta. Şi mi-a atras atenţia că e periculos să insist. Fata colonelului a plecat după cîteva minute, schimbasem abia cîteva cuvinte.

— Eşti sigur că nu i-ai făcut şi ei un „cadou“ ?
— Nu. Nu ne-am mai văzut de-atunci. De ce vă interesează atît de mult ?
— „Anton“ cine este ?
— Şeful adjunct al... serviciului pentru care lucrez.
— Numele real ?
— Asta... nu ştiu.
— Pe Marina Tarn de cînd o cunoşti ?
— ...Nu o cunosc.
Ochii verzi ai lui Dumitrescu se fixară asupra lui, părînd să intuiască ceva, abia acum, ceva la care nici nu se gîndise.
— Îţi este rudă, spuse el calm, ai fost în casa lor, Andrei Tarn e vărul dumitale, îi vizitai des înainte de a pleca amîndoi din ţară.
Leo păru să mediteze îndelung.
— Am un văr cu acest nume, dar nu ne-am văzut din copilărie, zise el cu convingere. Nici nu ştiam că e însurat.

— La stînga şi apoi la dreapta ! spuse Marina, gîndindu-se că şi din aceste indicaţii ar fi putut da de bănuit. Trebuia însă, trebuia să se convingă că nu e urmărită, făcuse destule greşeli pînă acum, nu avusese timp nici măcar să se deghizeze, telefonul lui Toni o speriase cumplit. Îşi pusese doar peruca, era acum o brunetă tunsă scurt, ochelarii mari de soare acopereau şi ei o parte a obrazului, dar nu-i plăcea deghizajul ăsta, arăta bine, prea bine, pentru a putea trece neremarcată.
Cum de aflaseră că se ascundea la Gina ? Aflaseră într-adevăr sau o minţise Toni ? Dar Toni de unde aflase unde e ? Gina trăncănise în mod precis.
— De-aici, încotro o mai iau ? făcu şoferul nedumerit.
— Opreşte aici, mulţumesc am ajuns.
Plăti, coborî, numai cu sacoşa Ginei, în care îndesase doar bijuteriile şi cîteva lucruri de lenjerie, intră într-un bloc, ieşi prin spate şi ajunse la altă staţie de taxi, urcă

alături de un şofer bătrîn şi-i dădu altă adresă, departe de centru, unde ştia că e de asemenea o staţie de taxiuri.

Adevărul era că nu numai dorinţa de a verifica dacă e urmărită o împingea să nu dea adresa cuiva, ci panica, groaza că, oriunde s-ar duce, cunoştinţele ei fuseseră deja contactate, că nicăieri nu mai putea fi sigură că nu e aşteptată sau că nu-i va fi semnalată prezenţa imediat.

— Ia-o la dreapta, nu-mi place aglomeraţia.

— Ocolim mult, spuse şoferul mirat.

— Nu mă grăbesc.

Asta era adevărat, nu se grăbea, nu avea unde să se grăbească, îi veni deodată ideea să plece din Bucureşti, alungă gîndul ăsta imediat, gările sau şoselele de ieşire din Capitală erau desigur şi ele controlate, fotografia ei fusese mai mult ca sigur multiplicată şi înmînată agenţilor de miliţie. Unde putea să se ducă ? !...

Şi culmea, culmea era că nu mai avea nici mulţi bani, — bijuteriile ar fi fost o nebunie să se apuce să le schimbe —, că nu mîncase mai nimic de mai bine de 24 de ore şi se simţea murdară, obosită, nervoasă, cu picioarele umflate în urma nopţii petrecute pe valiză în spălătorie, era „distrusă," în ciuda aspectului de „doamnă tînără şi drăguţă" pe care i-o dădeau peruca şi ochelarii ăştia.

Şoferul îi vorbea ceva, nu înţelegea ce-i spunea, ceva despre drumuri şi despre „nebunii care urcă azi la volan", Marina simţi că oboseala începuse s-o învingă, că, dacă nu va dormi, măcar cîteva ore, va face greşeli ! alte greşeli, mai mari decît ultima, cînd îşi lăsase lucrurile în casa Ginei. Dacă au venit acolo într-adevăr, le-au descoperit, vor şti că a fost acolo, asta le va da certitudinea că e în Bucureşti, cercul se va strînge, vor căuta... taxiurile... Da, vor bănui că...

— Opreşte, te rog !

— Aici ! ?

— Da. M-am răzgîndit, mă opresc la o prietenă.

Marina plăti, coborî şi se urcă în primul tramvai.

Încotro însă ? Unde mergea tramvaiul ăsta ? Nu spre centru. Ei, asta era bine !... Se aşeză lîngă un domn între

două vîrste, cu mustăţi, care trase cu coada ochiului spre ea. Şi Marina întoarse capul încet spre el, îl privi lung.

Asta ar fi fost o soluţie ! Mîna stîngă a bărbatului era fără verighetă, cravata înnodată cu o grijă pedantă !

Şi dacă nu era funcţionar, aşa cum părea, ci... unul din cei care o căutau pe ea ? ! Dacă avea fotografia ei într-un buzunar şi... Dumnezeule ! Ce era de făcut ? ! Primul lucru cu cap ar fi fost să scape de bijuterii şi chiar de microfilme. Unde să le lase ? La cine ? ! Tramvaiul opri într-o staţie, urcă doar o babă şi... doi tineri cu cravată la gît. Marina simţi că nervii o lasă. Desigur, nu pe ea o căutau, era doar o obsesie, dar îi venea să strige deodată, să urle, să zgîrie ! Asta i-ar mai fi lipsit, o scenă de isterie ! Nu făcuse în viaţa ei aşa ceva, dar... Cine erau totuşi tinerii cu cravată ? !

— Şi vrei să mă faci să cred, începu Mihai, pe un ton plictisit, că nu ştii unde e Marina acum ? !

— Vă jur că nu ştiu ! se apără Toni, dînd din mîini repede. Pe cuvîntul meu de onoare că...

— Lasă asta !

— I-am telefonat să fugă, într-adevăr, dar...

— De ce ? !... Şi de ce te-ai dat drept locotenent de miliţie ? Asta cred că ştii !

— A fost ideea Marinei, şovăi Toni, înjurînd parcă în gînd. Ca să... m-apropii de... colega dumneavoastră.

— De Magda ? ! !

— Da. Mi-a promis... Marina mi-a promis... o sumă mult mai mare ca de obicei, dacă reuşesc.

— Decît de obicei ? ! Lucrai „la bucată“ ? !

Toni nu răspunse, se scărpină în cap, încruntat.

— Mi-a spus, reluă el, să încerc să-i dau chiar unele informaţii domnişoarei Deleanu ; pentru a-i cîştiga încrederea.

— De-asta ai chemat-o la telefon şi ne-ai dus la adresa aceea ?

— Da. Ar fi fost „o dublă lovitură“ ! Pe Marina o convingeam că... am salvat-o ! Pe... domnişoara Deleanu o convingeam că am bunăvoinţă, că vă ajut, că... prinsesem

un fir şi doar o coincidenţă, o întîrziere de cîteva minute a făcut ca Marina să scape ! Luată repede, Gina ar fi mărturisit că doamna Tarn fusese acolo, chiar dacă n-ar fi fost şalul uitat !

— Un plan bun ! remarcă Mihai batjocoritor.

— Da ! Dacă nu s-ar fi nimerit să fiţi în bar tocmai atunci ! Asta nu prevăzusem, habar n-aveam că...

— Ce ? !

— Că mă cunoaşteţi. Şi că veţi reţine numărul de telefon !

— Toni ! făcu Mihai enervat... Unde-i Marina acum ?

— Nu ştiu. Jur pe...

— Unde crezi că ar putea fi ?

— Oriunde. E foarte întreprinzătoare şi... face întotdeauna lucruri imprevizibile.

— Caută totuşi să-ţi imaginezi, nu duci lipsă de fantezie !

— Dar s-ar putea să fie chiar în blocul Ginei ! E capabilă să intre în primul apartament şi să îndruge o poveste...

— Nu ! În cazul ăsta n-ar face-o ! Altceva !

— S-ar putea să se fi lipit de primul trecător şi să meargă acasă cu el, fără să-i spună nimic, jucînd rolul unei tîrfe de ocazie !

— Cît timp poate rămîne la el ? se întrebă Mihai.

— Depinde.

— Mai gîndeşte-te ! Legături de-ale ei ! Alte Gine, la care ar putea...

— Nu ! E prea prudentă şi n-are încredere în nimeni. Mai ales după ce şi-a dat seama că Gina a trăncănit...

Uşa se deschise, intră Magda.

— Tot nu-şi aminteşte ? întrebă ea.

— Zice că nu.

— Nu-i nimic, spuse Magda, am aflat eu.

Mihai o privi atent.

— Am aflat într-adevăr, Aura adică a aflat, mi-a telefonat adineauri. Toni ! Numele Silvia Brad îţi spune ceva ?

Îl privea drept în ochi, Toni înţelese inutilitatea de a juca teatru, recunoscu simplu :

— Da. Poate fi într-adevăr acolo. Acolo da.
— De ce ? vru să ştie Mihai, bănuitor.
— Hm !... Silvia Brad e... o fată de suflet.
— Adică ! mîrîi Mihai.
— Nu-i... genul Ginei. E o... gospodină cumsecade, urîţică, banală, locuieşte într-un cartier de periferie, n-are habar de ce învîrteşte Marina.
— Cum de-o cunoaşte ?
— Prin mine. De fapt, Marina m-a pus să... fac cunoştinţă cu Silvia, lucrează ca dactilografă la un institut de proiectări. A intrat în locul uneia, Gabi, care fusese dată afară.
— Foarte bine, tăie Magda. Ai prevenit-o pe Marina, acum ai s-o linişteşti ! Mergem acolo împreună !
— Şi eu ! ?
— Da. Ai să faci prezentările ! decise Magda apăsat. Eu voi fi... „venită din partea centrului“ şi...
— Nu ! Asta nu ! se sperie Toni.
— De ce nu ? se zburli Magda. Se apropiase de biroul la care stătea Toni, îl privi lung, întrebîndu-se parcă ce putea fi în capul lui.
— O subestimaţi ! se feri Toni de privirea ei. Marina... îşi va da seama că nu sînteţi... că nu veniţi din partea centrului ! Va ghici imediat !
— Asta o să vedem.
— Va ghici dintr-o privire, reluă Toni, dintr-un amănunt cît de mic, din orice ! E foarte isteaţă cînd e vorba de pielea ei !
Devenise dintr-o dată speriat, realmente speriat, Mihai şi-l aminti în postura cealaltă, de la bar, unde era sigur de el ca un actor din filmele americane. Şi aproape îl umflă rîsul. Apoi se îngrijoră. Toni nu era prost totuşi, ceva putea fi adevărat în ce spunea el.
— Nu va ghici, spuse Magda rar, cu încăpăţînare.
— Dacă se simte păcălită, e ca o tigroaică ! se alarmă şi mai mult Toni. N-aş vrea să fiu în cuşcă cu ea, cînd...
— Foarte bine, acceptă Magda cu aceeaşi linişte nefirească, faci prezentările şi dispari „din cuşcă“ ! Hai să mergem !

— Magda ! interveni Mihai. N-ar fi mai simplu...

— Nu ! se răsuci Magda spre el. Am aprobarea colonelului Dumitrescu să acţionez aşa ! E absolut necesar ! Trebuie să se termine totul rapid şi definitiv ! Azi ! Acum !

— Să te încrezi în acest domn Toni, care pînă acum o oră juca pe mîna Marinei ! ? !...

Magda surîse, privind la Toni care făcea încă o mutră disperată.

— Va spune exact atît cît trebuie şi va pleca ! zise ea. Nici un cuvînt în plus ! adăugă ea numai zîmbet. De acord, Toni ? !

Toni tăcea, privi spre Mihai, din nou spre Magda, care adăugă :

— Dacă te rog eu, Toni ! Parcă erai în stare să mergem împreună şi-n lună ! Hai, dragul meu, puţin curaj !

Ultima replică fusese spusă cam printre dinţi, Toni avu impresia o clipă că ochii femeii din faţa lui erau ochii Marinei ! Aceeaşi strălucire sigură, aceeaşi hotărîre aprigă de a face totul „aşa cum vrea ea, nu altfel“. Şi se îngrozi. Avea impresia că i se cerea să intre manierat într-o cuşcă cu pantere, pentru a încerca să le înveţe vals lent !

Nu mai putea suporta privirea dispreţuitoare a Magdei, se lăsă deodată pe scaun, spuse sfîrşit :

— Vă previn că Marina va ghici, domnişoară ! Va ghici ! Tot !

— Mergi sau nu ?

— ...Merg ! ...ridică Toni din umeri şi explică pe un ton galant : Dacă mă rugaţi atît de frumos !

XI. Confruntarea

— Doamnă Tarn ! Doamnă Tarn !

Marina adormise abia de douăzeci de minute, sări imediat din pat, întrebă nervoasă :

— Ce este ? ! Ce ţipi ! ?

— Vine o doamnă, îngăimă Silvia. Aţi spus...

— Ce doamnă ? tresări Marina apropiindu-se de fereastră. Din curte se auzeau hămăiturile repezi ale lui Dulfi.

— Foarte distinsă, cu părul aşa, alb-albăstriu şi...

Marina n-o putea vedea pe „doamna distinsă", femeia bătea deja la uşa antreului.

— Vezi ce vrea şi expediaz-o ! porunci Marina şoptit, dîndu-se în spatele uşii care dădea în micul antreu. Silvia ! De mine nu ştii nimic, nu m-ai văzut ! Şi... n-o laşi să intre aici !

— Da, acceptă Silvia şi trecu în antreu.

Marina o auzi apoi deschizînd uşa de la intrare şi spunînd un „bună ziua" parcă emoţionat, ca de servitoare căreia îi veniseră stăpînii acasă pe neaşteptate.

— Bună, păpuşă ! auzi atunci vocea noii venite, o voce aspră, uşor răguşită, cu ceva de „babă a dracului", batjocoritoare parcă. Tu eşti Silvia Brad ? !

— Da, şopti Silvia parcă hipnotizată.

— Vreau să vorbesc cu Marina ! ceru vocea ferm, excluzînd din capul locului ideea că cea cu care voia „să vorbească" s-ar fi putut cumva să nu fie acolo. Silvia bîlbîi ceva, un „Nu este, nu cunosc", la care necunoscuta păru să strîmbe din nas plictisită. Minţi prost, fetiţo ! constată ea. Dă-te la o parte ! Şi înainte ca Silvia să mai poată spune sau face ceva, străina intrase în cameră, se opri în faţa Marinei, zîmbind. Bonsoar !

Marina nu răspunse, privi cercetătoare coafura impecabilă, faţa şi gîtul femeii care, în ciuda îngrijirilor cosmetice, dovedea circa 40 de ani trăiţi aprig, cu patimă. Da, încreţiturile de pe gît mai ales trădau vîrsta necunoscutei, în ciuda eşarfei mov, prinsă tinereşte şi care aluneca voit neglijent peste rochia de-o eleganţă discretă.

— Eram sigură că te găsesc aici ! adăugă femeia cu răceală.

— Silvia, cine-i doamna ? întrebă Marina cu morgă, cu acelaşi ton distant, cumva „de sus", neimpresionată.

— Regina vizigoţilor, vezi bine ! veni prompt răspunsul necunoscutei, care întoarse capul cam peste umăr spre Silvia şi o concedie cu un : „Şterge-o, la bucătărie, avem de vorbit !"

Silvia căută spre Marina nedumerită, neliniştită, dar incapabilă să se mişte sau să spună ceva.

Cine putea fi femeia asta şi cum de aflase unde era ? ! Cine vorbise de data asta ? Silvia ? Exclus ! Toni ! ? Toni nu ştia, aşa cum nimeni nu ştia unde se află. Şoferul taxiului cu care venise ? ! Nu, coborîse trei străzi mai departe ! Atunci... ? !

— Doamnă ! interveni Marina hotărîtă, dar străina o întrerupse scurt, spunînd în germană, o germană impecabilă, cu accent berlinez :

— „Ne-am cunoscut în 18 mai 1955“ ! Nu-ţi aminteşti ?

Parola ! Parola de legătură ! Era posibil ? Ca ei, cei de la centru, să fi înţeles totuşi valoarea mesajului trimis de ea ? ! Să nu-i fi dat un răspuns pozitiv prin radio, din prudenţă ? ! Să fi trimis imediat pe cineva aici şi acel cineva să fie... femeia asta ? !

— „Vreţi să spuneţi în 27 august 1954“ ! mîrîi Marina, tot în germană.

— Exact, făcu aproape scîrbită necunoscuta şi adăugă un gest aproape imperceptibil spre Silvia.

— Silvia, decise Marina în româneşte, lasă-ne puţin.

Silvia se strecură spre bucătărie cu paşii ei şterşi.

— Luaţi loc !

— Mersi ! zise dintr-un colţ al gurii nemţoaica, dar merse spre fereastră, privi afară, întrebă repede, ca o profesoară care a prins iar o elevă cu lecţia nefăcută : Ia spune, ce gînduri ai ? !

— La ce vă referiţi ? tatonă Marina.

— De două zile ai dispărut. De ce ?

Dacă totuşi era „un joc“, dacă totuşi femeia era de la securitate, lucrurile stăteau prost de tot, aprecie Marina. Măsură silueta mai mult subţiratică a necunoscutei, înălţimea, — era cu puţin mai scundă decît ea şi pe deasupra mai în vîrstă —, dar ţinuta dreaptă, mişcările precise vorbeau de o stăpînire de sine, de-o energie nervoasă care putea însemna mult. Şi, dacă era de la securitate, nu venise singură, în mod clar !...

— Nu bănuiţi ? fentă Marina.

— Închipuie-ţi că nu !

— V-am precizat în... ultimul meu mesaj ! pară Marina un răspuns, regretînd în aceeaşi clipă şi cuvîntul „mesaj", care îi scăpase.

— Şi ţi s-a dat un răspuns ! Nu mai asculţi ? !

— Nu-i vorba de asta ! evită Marina.

— Dar de ce ?

— ...Cum de m-aţi găsit ?

Stăteau acum de-o parte și de alta a ferestrei supraveghindu-se reciproc cu coada ochiului. Necunoscuta se întoarse apoi brusc spre ea, avu o mică grimasă de dispreţ, spuse net, fără ezitare, privind-o de data asta în ochi :

— Fetiţo ! Tu îi supraveghezi pe unii, alţii pe tine. Şi firele toate duc la mine ! Nu mi-ai răspuns !

Asta... ar fi fost o explicaţie ! Marina ştia, o ştia bine că pe teritoriile statelor unde acţiona Delta-doi existau oameni special pregătiţi, de mare încredere, care supravegheau doar din umbră mişcările agenţilor, pentru a descoperi eventuale „jocuri duble". Numai în cazuri cu totul speciale asemenea oameni acţionau, de regulă „curăţind terenul", adică lichidînd fără a lăsa urme pe cei ce... deveneau indezirabili. Să fi avut în faţă un asemenea superagent ?... Soarta ei să fi fost decisă deja, acolo, la centru şi... Nu ! Tot în mod excepţional, asemenea oameni ca cea care ar fi putut fi femeia de lîngă ea preluau misiuni de mare importanţă, adică de mare interes, de însemnat cîştig ! De-asta venise ? De-asta apăruse din umbră !?

— Sînteţi chiar... ? !

— Uite ce e, n-am venit aici să mă prezint !

Și asta „cădea bine", asemenea superagenţi nu-și prezentau într-adevăr identitatea, de regulă acţionau în aşa fel încît ei să rămînă necunoscuţi. Dar dacă totuşi era securitatea ? !...

Marina simţi iarăși apăsarea aceea teribilă a „mediului ambiant". În străinătate ar fi fost aproape sigură că ar fi avut de-a face cu un om al centrului. Aici exista şi alternativa cealaltă, unul din bunii spioni pe care îi cunoscuse capotase în ţara asta în mod stupid, graţie unui lăcătuş

mecanic, un puşti de 19 ani. Îşi aminti de tînărul care se oferise să-i urce valiza în apartamentul Ginei şi care se făcuse foc pe baba aceea că „murdărea scara“ mîncînd seminţe. Scara blocului ! Nici măcar casa sau curtea lui ! Ce s-ar fi întîmplat dacă unul din aceşti tineri ar fi simţit ceva suspect în venirea ei la Silvia ?...

— Poate totuşi o să vă prezentaţi, zise Marina liniştit, fără ca nici o inflexiune a vocii să trădeze frămîntările ei. N-am încredere în parolele astea nenorocite, iar de... persoanele de la centru mă tem mai mult decît de... oricine !

Se apropie încet de masă, se aşeză picior peste picior şi îşi aprinse o ţigară, privind spre necunoscuta care zîmbea acum. Marina intui într-o clipă că impertinenţa ei nu displăcuse.

— Foarte bine, zise femeia cu eşarfă mov şi se aşeză de partea cealaltă a mesei, cu gesturi studiate, atentă parcă în fiecare moment să nu fie luată prin surprindere. Pot să vă dovedesc, doamnă Tarn, cineva de la centru m-a prevenit că nu mă veţi crede cu uşurinţă...

„Cineva de la centru“ ? Cine ? Andrei ? !

— Cred că e momentul să intri în joc, zise Mihai.

Toni întoarse capul spre el, Mihai îl privea lung, regretînd parcă şi acum că acceptase ideea Magdei. Toni stinse ţigara, deschise portiera şi o porni cu pas relaxat pe stradă, simţind ochii lui Mihai aţintiţi asupra lui. Era totuşi liber, liber ca păsările cerului, nu tu însoţitor, nu tu cătuşe, mergea pe stradă ca... un pieton obişnuit ! Intră în curtea Silviei, Dulfi se agită în lanţ gudurîndu-se prietenos, Toni nu rezistă ispitei şi o porni spre fundul curţii, pentru a intra prin spate în casă. Voia de fapt să vadă curtea din spate, mai exact strada care se făcea în spatele casei. Mda, aşa cum bănuise, spre colţul străzii era de asemenea o maşină, lîngă care îşi făcea de lucru un băiat brunet. Era clar, îl lăsaseră fără cătuşe, liber „ca păsările cerului“, dar îşi luaseră măsuri de siguranţă pentru cazul că... Dacă totuşi ar fi încercat ? Îşi dădu seama că... dacă chiar ar

fi reuşit să scape de cele două maşini, întinzînd-o prin curţi, peste garduri, n-ar fi trecut nici două ore pînă avea să fie prins din nou şi de data asta pus „la păstrare“, într-un loc sigur, fără şansa... Da, exista o şansă, o singură şansă, de a diminua cu ceva vina sa — în definitiv nu ucisese, nu furase secrete, ademenise doar nişte fete. Trebuia să joace corect, cum i se ceruse, ceea ce însă nu era uşor. Îşi aminti privirea Marinei, avu senzaţia că îl va ghici, că Marina îşi va da seama că el „a trecut de partea cealaltă“ de cum va deschide gura. El fusese totuşi cel ce o prevenise să fugă de la Gina ! Da, ăsta era un atu ! Tot el era un „mare actor“, cînd îşi punea în minte să obţină ceva. Şi asta făcea să fie un atu, sau, mă rog, ceva încurajator, numai că Marina ştia şi ea asta... Şi ce îşi punea în minte să obţină acum, de fapt ? ! Nici măcar nu-i promiseseră, nici Magda nici Mihai, o reducere a pedepsei. Iar el nu îndrăznise să mai „pună condiţii“, ei s-ar fi putut descurca şi singuri, în timp ce el...

Bătu încet la uşa din spate, o văzu prin geam pe Silvia, care stătea cu capul în mîini la masă, printre crătiţi, cum se întoarce spre el, se ridică şi vine repede. Îi deschise surîzînd, dîndu-şi după urechi şuviţele cînepii de păr.

Toni o atrase încet la piept, simţi imediat mirosul de ceapă prăjită pe care-l degaja părul Silviei, era limpede, din femeia asta nu avea să iasă niciodată altceva decît o bună gospodină, întrebă :

— Eşti singură, da ?

— Nu, şopti Silvia, strîngîndu-se la pieptul lui.

— Nu ? !

— Marina e aici.

— Marina ? ! Ce caută ?

— E... cu cineva.

— I-auzi ! Cine-i tipul ?

— Ei, nu ! făcu Silvia zîmbind, ruşinată parcă, discută cu o doamnă. Adineauri a venit.

— Pică bine ! zise Toni. Tocmai voiam să-i spun ceva doamnei noastre Tarn.

— A, nu, se sperie Silvia, m-a dat afară.

— Nu fi proastă ! se supără Toni, doar eşti în casa ta ! Şi dacă discută, va fi şi mai bine, voi obţine mai repede

ce vreau, va căuta să scape de mine cît mai urgent, încheie el și fără să mai ia în seamă protestele Silviei intră în camera unde erau Marina și Magda. Acum era acum !...

Ochii Marinei se fixară întrebător asupra lui, Magda întoarse capul încet, Toni rămase uimit, o clipă mai că n-o recunoscu ! Magda era ? !

— Ce cauți aici ? întrebă Marina cu o voce uscată.

— Bună, Mary, și sărut mîinile, doamnă ! zise Toni fără a-și estompa aerul de surpriză, dar adoptînd totodată alura șmecherului simpatic.

Magda ridicase doar o sprînceană, ochii Marinei alergară repede de la unul la altul, întrebă parcă bănuitoare :

— Vă cunoașteți ?

Acum ar fi fost rîndul Magdei să se prefacă surprinsă, dar să recunoască totuși că îl cunoaște, așa se înțeleseseră. Ei, ia să vedem cum se descurcă domnișoara ofițer !

— Ce cauți aici ? întrebă Magda cu o voce scăzută, dar net amenințătoare, neplăcut impresionată parcă de apariția lui.

— Am venit, începu Toni... Venisem la...

— C-ai venit, văd, ce cauți ? tăie Magda scurt.

— Silvia, lasă-ne ! spuse Marina și Silvia care apăruse în pragul ușii în urma lui se făcu nevăzută ca un șoricel, șoptind un „Da, doamnă Tarn" nefericit.

— Hm ! făcu Toni degajat, zornăindu-și mărunțișul din buzunar. Eu, de fapt, aveam nevoie de... ceva bani și...

— Ești sigur că nu te-a urmărit nimeni cînd ai venit aici ? tăie Magda iar, pe același ton aspru, parcă zgîriat.

— Doamnă, mă jigniți !

— Șterge-o, făcu Magda, aproape șuierat.

— O clipă ! interveni Marina, privind încă cu suspiciune la amîndoi. De unde-o cunoști pe doamna, Toni ?

— Pe doamna ? ! surîse Toni parșiv ca unei aduceri aminte. Am cunoscut-o la Viena, în urmă cu patru sau cinci ani, cînd...

— Era puțin încurcat cu poliția internațională, completă Magda mîrîit.

— Vă rămîn pe deplin recunoscător pentru ziua aceea, doamnă, murmură Toni, modulîndu-și vocea, dar...

— Dacă-mi rămîi pe deplin recunoscător, pleacă, ai picat prost, n-am timp acum de dumneata !

— Numai că... Marina, vreau să te rog...

— Ieşi ! făcu Marina cu o voce înăbuşită, dar care totuşi părea să ardă ca un vîrf de bici.

Toni făcu o grimasă bosumflată, se încruntă, porni spre uşă cu un aer care lăsa impresia că le înjură pe amîndouă, apăsă clanţa şi le privi încă o dată, de data asta cu un zîmbet, care părea „să coacă ceva". Magda îşi deschise poşeta, scoase un teanc de bancnote, le aruncă pe covor în direcţia lui, cu un gest princiar.

— Îţi ajung ?

— Oho ! făcu Toni luînd repede banii de pe jos. Aş zice chiar că...

— Revino peste două ore, am să-ţi las instrucţiuni. Poţi cîştiga triplu, într-o singură zi !

— Aţi rămas la fel de...

— La revedere, zise Magda şi deja îi întorsese spatele. Să continuăm, doamnă Tarn.

Toni înţelese că rolul său se încheiase, o salută pe Marina cu un gest mic, dînd pe la bărbie banii primiţi, vrînd să spună parcă „Asta o lady nu ca tine !" şi dispăru pe uşa bucătăriei, avînd grijă să ascundă repede banii în buzunar.

— S-a supărat, nu-i aşa ? se interesă Silvia.

— Ei aş, rîse Toni şi în aceeaşi clipă îşi dădu seama că Marina pierduse jocul, că îl crezuse, că nu era chiar atît de formidabilă pe cît părea, de asta ar fi trebuit să-şi dea seama mai demult, din moment ce ea îl îndemnase s-o cucerească pe Silvioara asta, din care, în mod indubitabil, nu avea să iasă niciodată o Mata Hari ! Ce-avea să spună Silvioara asta despre el la proces ?

— De ce n-ai mai venit pe aici, Toni ?

Toni îşi aminti de un alt proces la care asistase, era vorba de un biet escroc sentimental, neimplicat în acţiuni de spionaj, care storsese bani de la vreo şapte logodnice concomitent. La proces însă femeile nu pretinseseră nimic şi procurorul exclamase atunci : „Bine, dar v-a minţit, v-a luat banii, n-a avut niciodată de gînd să se căsătorească

cu voi !". „Da, răspunsese una dintre femei, dar... ne minţea atît de frumos !"...

— Toni, de ce nu-mi răspunzi ?

— Silvia, tu mă iubeşti, într-adevăr ?

— Eu, Toni ? ! Știi foarte bine că...

— Să nu uiţi asta, iubito ! şopti Toni ca un descîntec. Orice s-ar întîmpla, orice ai auzi despre mine, să nu crezi ! Nici una... din femeile pe care le-am cunoscut... nu are... un suflet ca al tău ! Şi eu nu uit asta, te iubesc numai pe tine !

O sărută strîngînd-o la pieptul lui, Silvia mirosea totuşi îngrozitor a ceapă prăjită, se desprinse repede, ieşi, lăsînd-o nedumerită, ocoli iarăşi casa, parcurse strada pînă la maşina unde Mihai îl aştepta, se aşeză pe banchetă, închise portiera.

— E-n regulă, făcu el. Nu credeam să ajut poliţia vreodată, dar uite că am făcut-o, şi încă cu succes. Mi se pare că asta ar merita reţinut.

— Totul va fi reţinut, zise sec Mihai şi adăugă : Banii !

Toni se strîmbă, scoase bancnotele din buzunar şi i le înmînă omului de lîngă el, care se apucă să le numere conştiincios. Peste alte cîteva minute o maşină stopă alături de ei şi Toni fu invitat să treacă în ea.

Lîngă fereastră, Marina urmărise plecarea lui Toni pînă îl văzuse dispărînd. Rămase încă un timp aşa, meditînd parcă la ceva neştiut decît de ea, se întoarse şi observă pe un ton acrişor :

— Sînteţi foarte darnică !

— Și dumneata foarte imprudentă ! veni răspunsul. De ce trebuia să ştie ăsta unde eşti ? !

— Nu ştia, se încruntă Marina. A venit probabil la Silvia şi...

— Fapt e c-a dat peste noi. Și că erai în stare să-l lași să plece fără un ban ! Deși ştii cam ce fel de om e. cînd n-are bani ! De ce riști inutil ? ! Nu-i prima dată !

— Să trecem peste asta, spuse Marina, reaşezîndu-se pe scaun.

— Bine. Atunci scurt pe doi, fără mofturi ! Vrei să rupi cu noi ? ! Da sau nu ? !

— Vreţi să vorbesc deschis ? atacă brusc Marina, amintindu-şi că impertinenţa ei nu displăcuse puţin mai înainte. Bine ! Am o informaţie de valoare ! Pe care prefer s-o vînd altora, într-adevăr, rup cu voi ! Da, din clipa asta !

— De ce ?

— Pentru că mă ţineţi cu misiuni de duzină, ca pe ultima începătoare ! Risc fără sens ! Orice gîsculiţă poate oricînd să...

— De unde ai informaţiile ?

— Dacă facem tîrgul, zîmbi Marina, veţi constata din... documentele pe care vi le ofer.

— A ! Vrei să facem „un tîrg" !

— Scump ! preciză Marina.

— Începi să-mi placi.

— De zece ori cît mi-aţi dat pînă acum, anunţă Marina şi adăugă repede : Nu mă tocmesc !... Şi un paşaport ! Odată cu banii.

— Începi să nu-mi mai placi.

— Regret, aici nu rămîn. Mi-e imposibil. Am făcut o greşeală.

— Mare ?

— L-am lichidat pe-un tip.

— Proasto !

Cuvîntul ţîşnise scurt, ca o împuşcătură, Marina nu reacţionă, ştia că merita cuvîntul acela, din plin, a trece la o asemenea acţiune, fără aprobarea centrului, fără măsuri speciale de „a face treaba curat" era „mai mult decît o crimă, o greşeală" ! cum ar fi spus ministrul poliţiei lui Napoleon.

— Asta era deci !

— Asta, preciză Marina cu o pocăinţă agresivă totuşi, ca şi cum ar fi spus : „am făcut-o, am făcut-o !".

— Cine e ?

— Doamnă dragă, zîmbi Marina, chiar atît de proastă nu sînt. Dar tresări în aceeaşi secundă, cealaltă deschisese poşeta. Ce faceţi ? !

— Nu te teme !... Na ! Dar să ştii că dincolo vei da totuşi socoteală, pentru încălcarea regulilor.

Marina ezită. Pe masă fusese aruncat un paşaport, un paşaport adevărat ! pe care nu-i venea să-l atingă. Dacă paginile erau impregnate cu o soluţie ucigătoare ? !... Nu ! Cît timp nu aflaseră de la ea ce informaţii deţine, era puţin probabil să facă aşa ceva. Marina apucă paşaportul încet, cu grijă, îl desfăcu şi constată că era „curat", în perfectă ordine, cu fotografia ei prinsă corect la locul său. Avea şi viza de intrare în ţară pusă... Era posibil ! ? O salvau într-adevăr ? ! Avea să-l revadă pe Andrei ! ? Andrei făcuse asta, desigur, pentru ea !...

— Vă mulţumesc ! Vă mulţumesc foarte mult, zise Marina abia şoptit.

— Ce spui ? ! Crezi chiar că...

— Fără bani, nu vă dau nimic. Şi-am spus că nu mă tocmesc ! Hotărîţi-vă ! Repede ! După documentele astea umblaţi demult. Le am ! Eu !

— Scoate-le !

— Banii !

— ...Îţi place colierul meu ?

Marina văzu cum, de sub eşarfa mov, înnodată la gît, apărea un colier de diamante, care îi tăie respiraţia. Fu scos şi ţinut sub ochii ei pe două degete doar, atîrnînd ca un mic şarpe lucitor.

— Poftim !

Marina luă tot cu prudenţă colierul, privi ochii femeii, se ridică încet, merse lîngă fereastră, unde cercetă cu atenţie bijuteria. Era o avere, pietrele valorau evident mai mult decît ceruse şi, fără îndoială, era mult mai uşor de trecut peste graniţă aşa ceva decît un teanc de dolari.

— Sub cristalul de pe măsuţă e o vedere cu brazi, anunţă cu o voce tărăgănată Marina. Silviei îi place mult, adăugă ea cu un zîmbet. Sub timbru sînt două microfilme. Iar pe timbru se află un micropunct. Acolo aveţi sursele. N-aţi făcut o afacere de duzină, vă asigur.

— Ştii că, dacă mă minţi...

— Doamnă dragă, surîse Marina privind cum femeia scotea ilustrata de sub cristal, ştiţi că nu pot pleca din ţara asta chiar atît de repede pe cît aş vrea. Vă trebuie o oră doar pentru a citi microfilmele şi micropunctul, iar mie... ceva mai mult pentru a putea fi departe de ţara

aceasta. A ! completă Marina amintindu-şi parcă de ceva. Formula, formula finală a experimentărilor... am uitat s-o trec. E în capul meu. Iar indigoul de pe care am luat-o l-am distrus. Asta ca să nu vă vină vreo idee sinistră. Aţi greşi foarte mult.

— Spune-le tu, zise Pavel încet.

Renunţase acum la formulele regulamentare, părea sfîrşit, înfrînt, indiferent la tot, vorbea cu o linişte rece, exprima doar hotărîri asupra cărora părea că meditase îndelung.

— Ce să le spun ? ! făcu sec Dumitrescu.

— ...Că eu nu voi mai putea fi niciodată... cel care-am fost. Nu-mi va ieşi niciodată din minte, cînd voi fi cu mîinile pe manşă, sau cînd voi vorbi elevilor despre...

— De cînd n-ai dormit ? întrebă brusc Dumitrescu. Du-te acasă şi culcă-te ! Omul, cînd e obosit, spune numai tîmpenii, cu convingere ! Eşti obosit, atîta tot !

— Marine !

— Mă ! făcu Dumitrescu înfuriat. A fi zvîrlit o dată în genunchi nu-i o ruşine ! Au fost şi alţii zvîrliţi şi s-au ridicat ! Dacă eşti bărbat, strîngi din dinţi, te ridici şi loveşti ! ! Tu ! ! Şi încă pe tine nu te-au zvîrlit în genunchi ! Te-au „lucrat“ doar, au găsit punctul slab şi ţi-au făcut-o, dar nu te aşeza *tu* în genunchi. Pentru că ei asta vor ! Mă auzi ? ! făcu colonelul scuturîndu-l de braţ pe Pavel. Au în lucru şi acţiuni făcute în scop pur de compromitere ! Ca să trecem în rezervă ofiţeri buni ! Tu vrei să ieşi singur ? ! ! De ce mama dracului crezi că poţi judeca tu, tu singur, mai bine decît alţii, care-i cunosc bine pe prăpădiţii ăştia ? ! L-ai văzut pe ăla care i-a dat avionul fiică-ti ? !

— ...Nu.

— Ei, hai să-l vezi ! Vino ! Vino cu mine, să-l vezi !

De-aici misiunea ei se încheia. Se încheiase de fapt, ştia tot ce trebuia, recuperase microfilmele, era suficient să pronunţe fraza cheie pe care o stabilise cu Mihai înainte de a veni aici, pentru ca micul aparat porta-

tiv din poşetă, pe care-l împrumutase de la o miliţiancă de la circulaţie pe stradă — îşi amintise că nu i-ar strica aşa ceva abia cînd o văzuse pe fata aceea plimbîndu-se prin mijlocul străzii cu aparatul în mînă — pentru ca Mihai să apară în uşă, iar „cariera“ Marinei să se încheie. Planul, planul ei „trăsnit“, ca şi altele, se dovedise şi de data asta bun, fusese integral realizat !

Magdei nu-i venea însă, nu-i venea totuşi să se despartă de femeia aceasta, avea senzaţia că încă nu aflase tot, că mai era ceva de stabilit, de clarificat, de înţeles. Marina o privea cu atenţie, căutînd parcă să-i ghicească gîndurile, mirată că nu pleacă.

— O ultimă întrebare, zise Magda.

— Vă rog ! făcu Marina grăbită.

— ...De meserie sînt psiholog, începu Magda. Trebuie să întocmesc un studiu asupra oamenilor cu care lucrăm.

— Sper că nu vreţi să mă supuneţi unui test ? ! rîse Marina amuzată parcă de idee şi Magda constată că, atunci cînd rîdea, femeia blondă şi uscată, rigidă aproape, cu ochi mici, cu nas drept, ascuţit şi buze subţiri, devenea deodată alta, cu totul alta, destinsă, frumoasă, da, foarte frumoasă chiar, aşa trebuie că se lăsase Vlad otrăvit de ea !... Părea că altă femeie, o femeie adevărată, se năştea subit din cenuşa asprei Marine !

— Nu, spuse Magda gînditoare. Vreau un răspuns doar... Drept !... Am să verific.

— Dacă vi-l pot da ! ridică Marina din umeri.

— Unul din fanţii de care ştii, continuă Magda... A vrut „să-şi dea demisia“. Zilele trecute.

— Trebuie să fi fost un începător ! observă Marina.

— Nu chiar. Aflase că una din fetele pe care le-a expediat dincolo... s-a sinucis... După ce a fost stoarsă de informaţii, desigur. O fată căreia el îi promisese s-o ia în căsătorie. Şi nu-i primul caz.

Nici nu improviza prea mult, cazul Lavinia Senic îi rămăsese în minte, o transferase doar peste hotare şi inventase cîţiva „fanţi“ cu mustrări de conştiinţă ! Era prea mult ? Marina avea să ghicească ceva ? !

— Aha ! făcu Marina indiferentă. Şi ?

— Vreau să-mi spui, întrebă Magda jucîndu-se cu inelul de pe deget, care este... suportul dumitale moral ?

— Moral ? ! se strîmbă Marina parcă ar fi atins o reptilă.

— Da, spuse Magda liniştit. Începe să se poarte iar, oricît ar părea de ciudat. Ne interesează mult.

— ...Acum vreţi să vă spun... ?

— Da.

Marina o privea lung, neîncrezătoare, Magda avu impresia că ratase, că greşise, exagerase, călcase pe un punct capcană ascuns. Marina avea să explodeze imediat, să-i dovedească faptul că înţelesese tot, că...

— Silvia ! strigă deodată Marina, cu ochii în ochii Magdei.

Uşa se deschise, Silvia apăru cuminte, şoptind aproape :

— Da, doamnă Tarn.

— Vino ! Aici, lîngă mine, comandă Marina. Stai jos ! Aşa ! Ia spune-mi acum, de ce mi-ai zis tu azi că te-ai hotărît să mergi în străinătate ?

— Doamnă...

— Prietena mea e la curent cu tot ! preveni Marina. Vine de dincolo şi o interesează. Spune ! Eşti o fată nu foarte inteligentă, şi tu ştii asta, nu foarte frumoasă, ştii şi asta...

— Da, doamnă Tarn, acceptă Silvia cu o linişte moale.

— Care nu va putea face nici măcar trotuarul, în cazul în care, ajunsă dincolo, Toni ţi-ar da cu piciorul !

Silvia zîmbi cald, simplu, nu le privea pe nici una, ochii ei se fixaseră pe broderia de aţă care acoperea masa rotundă în jurul căreia stăteau toate trei.

— Nu-mi va da cu piciorul, spuse ea simplu.

— De unde ştii ? !

— ...Pentru că... este primul bărbat... care mi-a spus că sînt frumoasă.

— Dar tu ştii că nu eşti frumoasă ! punctă Marina scurt, logic, din adînc, atît de sigură ca şi cum i-ar fi spus : „Tu ştii că nu eşti Steaua polară !“

— Da, acceptă Silvia corectă. Numai că el, adăuga ea, mă vede aşa. Vorbeşte atît de frumos !... Vede, spune că

vede sufletul meu ! Şi spune poezii atît de limpezi... de curate...

— A, mîrîi Marina. Spune şi poezii curate !

— Da, continuă Silvia imperturbabilă, fără să ia în seamă accentul batjocoritor al Marinei. Din poeţi de care nici n-am auzit... Deşi eu citesc mult. Ştiţi, începu ea apoi şi mai încet, privind de data aceasta spre Magda. Seara, vin acasă, după ore de bătut la maşină şi... citesc poezii.

Din nou, Magda, care avusese impresia că intuia bine sufletul feminin, avu „revelaţia“ de-a descoperi, acolo, în cămăruţa banală de mahala, în surîsul vag, nostalgic, în ochii Silviei, care păreau că... se depărtaseră dintr-o dată, devenind alţii, o altă femeie, alt om, care se deschisese deodată, cum, de ce, pentru care motiv ? în faţa acestei Marine şi-a ei, pe care o vedea pentru prima dată ? ! Gînduri poate niciodată spuse treceau parcă fără voia lor printre buzele moi ale şoricelului ăsta cenuşiu, care o privea fără s-o vadă. Cum reuşise asta Marina ? Care era taina, taina ei, de-a dezlega sufletele ascunse şi sucite de femeie, ale acestei prostuţe, aşa, repede, fără nici o pregătire, întrebînd brutal, lovind fără jenă, în iluziile trăite intens, cine ştie de cînd, în singurătatea cămăruţei banale ?

Care era misterul brutalităţii ? Magda îşi aminti o întîmplare din urmă cu cîteva luni, cînd anchetase ea o fată venită de la ţară, care nimerise într-un anturaj păcătos. Încercase cu cuvinte alese atent, cu grijă, să afle ceva de la fata care tăcea continuu. Venise apoi Stoenescu care, sec, plat, fără menajamente, pusese întrebări precise, intime, la care, spre uimirea Magdei, fata răspunsese imediat. Cum era cu putinţă ? nu înţelese Magda. De ce se pleca acum această Silvie în faţa grosolăniei Marinei ?

— Cum de e primul care te-a plăcut ? ! hohoti aproape Marina. Niciodată, la dans, cu băieţii, nu a mai descoperit nici unul „sufletul tău“ ? ! Nu mergi la dans ?

— Mergeam, surîse Silvia. Şi plîngeam de fiecare dată, cînd veneam de acolo.

Era posibil ca fiinţa asta să se plece într-adevăr doar în faţa forţei şi a aroganţei ? ! Era posibil să se lase modelată, ca o bucată de ceară, de voinţa Marinei ? ! Şi-a lui Toni ? ! Pînă cînd ? De ce ? Sau era altceva, altceva de

neînțeles, un mecanism pe care nu-l putea descifra și pe care Marina îl intuia, îl stăpînea perfect ? !

Marina o privea, pe Magda o privea acum, cu ceva din încîntarea unui asistent de laborator căruia „i-a ieșit“ o experiență cu cobai.

— Bine, zise Magda, reluîndu-și rolul. Poți să pleci.

Silvia se ridică, porni cu pași mici spre bucătărie.

— Fă-ne o cafea ! porunci Marina.

— Da, șopti Silvia și dispăru, închizînd ușa cu grijă.

— Dumneata n-ai fost niciodată o femeie urîtă, doamnă Tarn !

— Nu ! tresări Marina cu un aer bătăios. În jurul meu, băieții au început să se-nvîrtă de pe la doisprezece ani. Și eu am fost atît de tîmpită să mă-namorez, pînă peste urechi, de... cineva.

— Și ? ! păli Magda.

— Cînd și-a luat licența, am fugit de-acasă, am venit la București, să-l felicit ! Și l-am găsit în luna de miere ! Se însurase logodnicul meu cu o bleagă „cu suflet frumos“ !

Magda respiră ușurată, Vlad nu, nu fusese căsătorit niciodată, asta știa precis.

— M-am măritat după două luni, continuă Marina, pe un ton de sfidare. Cu Andrei Tarn ! Restul îl știți ! Poate mai bine decît mine ! zîmbi ea strîmb. Vă poate servi la ceva ce v-am spus pentru „studiul dumneavoastră psihologic“ ? !

— Foarte mult, zise Magda încet.

— Perfect, mă duc să văd ce face adormita aia cu cafeaua, încheie Marina.

Se ridică și dispăru pe ușa bucătăriei.

Magda rămase o clipă nemișcată, își privi mîinile, da, soluția pe care și-o aplicase începea „să se lase“, fusese avertizată că „vîrsta“ ei nu va rezista mai mult de o oră, cel mult două, probabil că și fața, gîtul...

Desfăcu poșeta, trase ușor de antena micului aparat, spuse încet :

— Poți veni, Mihai. Prin spate, în față e cîinele.

Pliă din nou antena, scoase o oglinjoară, își corectă fața, constată că ridurile „îi stăteau încă bine“, privi ceasul,

constată că nici nu trecuse chiar atît de mult pe cît credea. Avea impresia că se afla aici de ceasuri întregi.

— Vă place mai amară ? se interesă Marina.

Apăruse în spatele ei cu o tavă de porțelan, pe care erau două cești, de asemenea de porțelan, din care se ridica ușor aburul cafelei.

— Da, zise Magda distrată... Ce vreți să faceți în Occident, doamnă Tarn ?

— Presupun că n-o să aveți nimic împotrivă, zise Marina luînd o țigară, dacă îmi voi deschide o agenție proprie. Andrei e de acord, a aranjat deja tot.

— Ce agenție ?

— Cunosc destui tipi de-aici care merg anual în străinătate, explică Marina. Se pare că-i o afacere bună. Îmi voi forma o echipă din... Silvia, tu du-te la bucătărie !... Silvia ! Iar doarme-n picioare, constată Marina.

Magda întoarse capul încet, în ușa bucătăriei Silvia își strîngea degetele unele de altele, privind lung spre Magda.

— Ce-i cu tine, fetițo ! ? se încruntă Magda.

— Asta nu se poate, doamnă Tarn, zise Silvia încet, foarte scăzut, mutîndu-și privirea la Marina.

— Silvia ! țipă Marina. Ieși !

— Să nu beți, zise Silvia și mai încet. Să nu beți, a pus ceva...

Uimirea Magdei fu atît de mare — „ceara, bucata asta de ceară" vorbise, încet, dar hotărît, înfruntînd hotărîrea Marinei — încît își dădu seama o fracțiune de secundă prea tîrziu de pericol. Marina apucase fulgerător tava de porțelan și zvîrlea cafeaua încinsă spre fața ei !

Magda reuși să-și ridice instinctiv brațul, simți arsura lichidului fierbinte, sări în picioare în aceeași secundă, Marina răsturnase însă masa cu o mișcare bărbătească, teribilă, piciorul ei se îndoi și destinse ca un resort, Magda simți în stomac șocul năucitor, se plecă fără să vrea, reuși în cădere să se-arunce totuși într-o parte, evitînd următoarea lovitură — fatală — pe care Marina încercase să i-o dea în ceafă, cu o „biciuire" a brațului drept.

Marina icni, de furie, sparse printr-o mișcare răsucită, aprigă, tava de porțelan, rămase în mînă cu un ciob as-

cuţit cu care se repezi spre ea, se aruncă pur şi simplu printr-un plonjon, străină parcă la orice altceva în afara ideii de a ucide. Şi tot instinctiv, Magda se rostogoli spre stînga, conştientă că uitase în clipa aceea toate mişcările de judo bine învăţate la sală, scăpă de lovitura Marinei doar graţie reflexului de apărare şi în aceeaşi clipă auzi vocea lui Mihai care soma scurt, cu vocea lui bărbătească, puternică :

— Nici o mişcare !

Marina încremeni pe covor, căzută pe palme şi genunchi, se prăbuşi izbind cu capul podeaua şi rămase aşa, strîngînd în degetele crispate covorul şi ciobul care îi tăiase mîna.

Mihai îi scoase ciobul dintre degete, o ridică, privi spre Magda, şi ea acum în picioare.

— Ce-i cu tine ?

Magda făcu cîţiva paşi nevenindu-i parcă să creadă că era întreagă, îşi scutură capul, căutînd „să se trezească", ochii lui Mihai priveau fix petele mari, negre, care se prelingeau încă pe braţul ei gol şi pe eşarfa mov.

— Nimic. Nu-i nimic, şopti Magda.

— Mîna ! E...

— Puţin opărită, atîta tot. Cafea.

Marina îşi revenise complet, o privea cu buzele strînse, cu ochi aprinşi, din care nu lipsea totuşi o undă de dispreţ.

— Unde-am greşit, doamnă Tarn ? întrebă Magda cu un surîs mic, parcă dureros, amintindu-şi de finalurile cărţilor poliţiste în care însă, de regulă, „poliţiştii" răspundeau.

Marina tăcea, cu buzele linie, izbucni deodată biruitoare parcă, cu ceva aspru, spart în vocea batjocoritoare :

— Ai greşit într-un mod stupid !

— Sînt convinsă, aprobă Magda. Unde ?

— Stimată doamnă, aruncă cu sarcasm Marina. Cînd are în mînă informaţii ca cele pe care vi le-am dat, nici un spion adevărat nu se mai ocupă de... psihologie ! zvîrli ea acum cu suveran dispreţ. Aţi greşit !

— Nu mai mult decît dumneata, şopti Magda. Mihai ! Ia, te rog, vederea asta. Două microfilme ! Pe timbru, se pare că e un micropunct. Asta e paşaportul, colierul !...

Și cioburile ceștilor de cafea, adăugă ea, luînd de pe jos cioburile cu toartă ale celor două piese de porțelan. A, și sacoșa. Aura mi-a spus că a venit cu o sacoșă... Asta e. Eu mai rămîn.

— Rămîi ?! făcu Mihai nedumerit.

— Da. Nu mult. Raportează că totul a decurs după plan.

Mihai nu spuse nimic, luă sacoșa Marinei, în care Magda vîrîse toate „corpurile delicte", o conduse pe Marina ținînd-o de braț, spre ieșire.

— Mihai !... Îți mulțumesc.

Mihai surîse, ieși. Îi văzu prin fereastră, mergînd repede, chiar foarte repede, Marina parcă grăbea ritmul, pășind apăsat, un pas aproape sportiv.

— Silvia !

— Aici sînt, doamnă.

Magda își smulse peruca dintr-o mișcare.

— Spune-mi Magda, zise ea. Sînt numai cu cinci ani mai în vîrstă decît dumneata.

Silvia nu părea să fi auzit, întrebă pe un ton alb, parcă indiferent :

— Mă arestați și pe mine ?

— Nu, zise Magda. Îți mulțumesc pentru că m-ai prevenit... Eu am să-ți spun însă ceva... Nu vrei să stăm jos ?

— Nu, spuse Silvia și merse încet lîngă fereastră. Privea afară, la cîinele care se zbuciuma încă în lanț, lătrînd răgușit.

Și Magda se întrebă cum, cum anume putea, cum va putea să-i spună femeii acesteia cu fața parcă dintr-o dată îmbătrînită... tot ce trebuia totuși spus.

— Nu-i nevoie să stau jos, adăugă Silvia jucîndu-se cu perdeaua. Ce ?

— ...Ceva foarte trist... În aparență, foarte...

Cîinele începu un nou lanț de hămăituri furioase, întărîtat de niște copii care îl asmuțeau prin gard. Nu, nu era deloc nici momentul, nici „cadrul" pentru a-i spune și Magdei îi veni să renunțe, se simți deodată sfîrșită, extenuată, golită de orice gînd care putea însemna „o soluție" !

— Despre Toni ? întrebă Silvia întorcîndu-se deodată.

Privirea era limpede, absolut liniştită, periculos de liniştită şi, preţ de cîteva clipe, Magda ezită.

— Ai ghicit... Despre Toni.

Cîinele contenise brusc, se făcuse linişte acum, o linişte nefirească, în care Silvia se aşeză încet pe marginea unui scaun, spuse cu aceeaşi simplitate dezarmantă, care pe Magda o nedumerea, o uluia :

— Ştiam.

— Sînt autorizat să vă comunic, începu Nicolaide, dar se opri. Luaţi loc, nu va fi o şedinţă operativă anunţă el.

Marius zîmbi ironic, Ioana îl privea atentă, presimţind ceva, Ştefănescu se aşeză primul, liniştit, în fotoliul din faţa biroului, ceilalţi patru şefi de laborator care mai erau în cameră se aşezară şi ei.

— Ce ne mai comunici ? făcu Marius, căscînd „discret". Cum naiba se nimeresc şedinţele astea tocmai cînd...

— ...Că vin de la identificarea unui cadavru, tăie Nicolaide. A fost o femeie care a lucrat aici, cu noi ! adăugă el pe un ton mocnit. Că rezultatul experimentărilor la care lucrăm de aproape opt luni, lucrarea ta, Marius, a fost la un pas de-a ajunge în străinătate ! Cum s-a întîmplat, asta e o altă poveste, va face obiectul unei anchete, continuă repede Nicolaide, temîndu-se parcă de o întrerupere. Nu pentru asta v-am chemat. Vreau să vă-ntreb doar... cum credeţi că se face... că Lavinia Senic n-a venit la nici unul dintre noi să ne spună nimic, deşi îşi dăduse seama că era amestecată într-o afacere de trădare ?

— De trădare ?! şopti Ioana şi se ridică fără rost.

— Cum se face, reluă Nicolaide, că nici unul din noi, care spuneam că lucrăm aici „ca într-o familie", n-a avut habar că Lavinia intrase în legături foarte apropiate cu un străin, că aştepta un copil, că a fost şantajată ? ! Cum de n-am văzut nici unul nimic ? ! Cum de femeia asta

— care a plătit greşeala cu viaţa — a preferat să moară, chinuindu-se groaznic, dar n-a găsit de cuviinţă să vină la nici unul dintre noi şi să spună ce i s-a întîmplat? De ce?!

Ultimul „de ce" căzuse ca lama rece a unei ghilotine. În birou se lăsă o linişte stranie, încordată, care chema parcă un dangăt depărtat. Şi Nicolaide, cu mîinile crispate pe spătarul jeţului său, avu impresia absurdă că, printre ei, printre fotoliile din cameră, plutea imaterială, clorotică, o siluetă cunoscută, venită parcă dintr-un coşmar viitor, care îngheţase, paralizase prin simplă prezenţă, orice mişcare! Că umbra aceea, care nu exista, şi care totuşi exista, plăsmuire colectivă a minţilor lor... ar fi fost singura care le-ar fi putut da răspunsul exact, şi neplăcut pentru ei toţi. Că le-ar fi putut spune lucruri la care, descopereau acum, nu se gîndiseră niciodată.

Se despărţise de Silvia în poartă, înţelegîndu-se să se revadă a doua zi. Ce va fi însă în mintea Silviei pînă a doua zi? se întrebă Magda în timp ce bocănea rar cu pantofii cu toc înalt pe asfaltul străzii. Îşi curăţase grimajul de pe faţă şi gît, Silvia „o oblojise" la mîna arsă cu albuş de ou, „leac sigur", dar Magda se simţea prost în rochia asta pătată dar elegantă, prea elegantă pentru cartierul vechi, de periferie, unde blocurile masive ca nişte transatlantice nu pătrunseseră încă.

Silvia! Îl iubise pe Toni, îl iubise mult şi, poate, dracu ştie ce mai putea fi în sufletul femeilor! conchise înfuriată Magda, îl mai iubea încă. Pentru că Toni îi spusese că are „un suflet frumos". Era posibil ca, în afară de Toni, să nu mai fi văzut nimeni asta?! Era posibil ca exteriorul unei femei să însemne chiar atît de mult?! Îşi aminti de părul Silviei, de rochia şleampătă, care „nu stătea pe ea", de gesturile parcă indiferente la tot ale femeii acesteia care nu avea decît 20 de ani! Trebuia să vorbească cu Silvia despre asta! Chiar mîine! Azi... şi azi îi venise ideea, dar oricum nu era momentul, şi apoi

se simţea sfîrşită, era extenuată după noaptea de nesomn şi confruntarea cu Marina.

Traversa tocmai strada, cînd o maşină frînă chiar lîngă ea.

— Vlad ! ? !

Vlad zîmbea, la volanul micii lui maşini, zîmbea senin, cu un braţ scos prin fereastră, privind-o cu sprîncenele ridicate deasupra nasului.

— Te-a opărit, te-a opărit ? făcu el privind mîna Magdei.

Aflase deci toată povestea, de la Mihai, desigur, o aşteptase aici, o aşteptase în mod special. Cum de era aici ? Cum de... ?

— Ai fugit !

— Cu ajutorul tău, rîse Vlad. Adică al sorei de la spital. Foarte simpatică ! Nu urci ?

— Ba da ! făcu Magda. Dă-te la o parte, conduc eu.

— Nu-ţi fie teamă, mă simt excelent !

— Îmi închipui. Doctorii spuneau că...

— Ce ştiu doctorii ! pufni Vlad. Era nevoie de-o rezervă liberă, iar eu... Arăt a om care să stea în spital ? !

— Nu mă laşi să conduc ?

— Nici nu mă gîndesc.

Magda îşi întoarse repede privirile, căutînd ceva.

— Pe cine cauţi ?

— Un telefon, zise Magda cu nevinovăţie. Vreau să anunţ pe cineva că altcineva a şters-o din spital.

Vlad izbucni în rîs, dar îi făcu loc repede la volan, trecînd alături pe banchetă.

— Ţi-a zis şeful că i-am telefonat ?

— Nu, spuse Magda instalîndu-se, dar sînt sigură că ai uitat să-i spui şi altceva decît că te simţi bine. Cum naiba eşti pe picioare, făcu ea realmente nedumerită, nu numai doctorii, dar şi fata de la laborator spunea că efectul otrăvii e „sigur mortal" ! ?

— O fi ! se amuză Vlad, dar nu pentru mine !

— Nu face pe nebunul ! se supără Magda demarînd. Care-i explicaţia ?

— Foarte simplu, spuse Vlad. N-am băut toată „doza", iar în secolul ăsta economicos se vede că se calculează

exact și otrava ! După prima înghițitură de cafea, Marina... se uita la mine ca la un mort !... Ți s-a întîmplat asta vreodată ?

— Nu.

— Mie da. I-am cerut Marinei ceva și... în capul cui o fi căzut cafeaua nu știu, fereastra era în spatele meu, etajul patru, dar fapt e că am scăpat ieftin.

— Cotul cămășii l-ai muiat după aceea, în zaț ? se interesă Magda profesional.

— Da. Pe moment nu m-am gîndit decît cum să scap de cafea. A trebuit să-i mai cer și un pahar cu apă. Așa că, fii atentă, cînd vrei să-ți otrăvești iubitul, servește-l și cu apă ! rîse el și părea să se amuze realmente.

— „Iubitul“ e corect spus ?

— Așa prost mă crezi ?! pufni iar Vlad părînd chiar jignit. Cu Marina ?!... Unde mă duci ? făcu el deodată neliniștit.

— La minister.

— Magda, să fim serioși, sînt în convalescență.

— Trebuie să-i raportezi colonelului ceva... Despre Dana.

— Dana ? ! !

— În ce relații ești cu ea ? Spune repede, că altfel minți !

— Absolut inocente ! Și, de fapt, ce te interesează ? !

— Absolut inocente ? !

— Jur ! O cunoscusem de două zile, și era de altfel în cantonament, dacă vrei să știi. Dar de unde ai aflat tu de Dana ? !

— E pe lista lui Leo... Maican... Fete cărora le-a promis să se căsătorească cu ele. Dacă o pune păcatul să-l creadă și-l așteaptă acolo să se mărite...

— Dana ! ? Cu Leo ? ! !

— Are douăzeci și șapte de ani, dragul meu !

— Dana ? Douăzeci și șapte ?

— Date verificate. E nemăritată, n-a terminat liceul măcar și e „rezervă“ ! La vîrsta asta, rezervă, chiar în echipa națională, nu e o perspectivă prea grozavă pentru o femeie ! Mă întreb doar de ce i-a avansat ei Leo ase-

menea propuneri ! Dacă era „o relaţie serioasă“ a ta, mai pricepeam.

— Ţi-am spus că nu ! Şi Dana nu cred să fie atît de proastă încît să-l creadă pe Leo !... Oricum, nu mă duce la minister !

— Atunci unde ?

— Du-mă la tine, spuse Vlad simplu, ca şi cum soluţia asta era evidentă, şi argumentă : Ai un interior foarte drăguţ aranjat, pe cît am apucat să văd, sabia aia de samurai e originală ? !

Magda surîse, un surîs mic, şmecher, spuse pe un ton tărăgănat :

— Nici nu-i o idee rea !

— Chiar ? făcu Vlad, părînd că se aştepta la orice alt răspuns, în afară de ăsta.

Magda era extrem de preocupată de volan. Vlad mai fusese odată la ea în vizită, asta era imediat după ce Magda se instalase în camera mare de la mansarda unei vile vechi, unde locuia şi acum. Pe timpul acela nu-şi aranjase încă locuinţa „în stil japonez“, dar invitase cîţiva colegi pentru „inaugurare“. Venise şi Vlad, care, cînd musafirii începură să se retragă, căutase să rămînă mai la urmă. Magda simţise însă mişcarea şi, odată cu ultimele perechi care plecau, se oferi să-i conducă, invitîndu-l astfel discret afară. Îl dăduse apoi în grija soţilor Suter, cu precizarea „să-l lase acasă, pentru a nu nimeri cine ştie unde“.

— Chiar, zise Magda candidă, dar adăugă : Cred că ai să te simţi în elementul tău.

— Asta de ce ? se interesă Vlad bănuind ceva „în neregulă“.

— Vor veni cîteva foste colege de facultate. Au să-şi dea definitivatul şi vor dormi la mine. Te vei simţi foarte bine, ai să vezi, sînt foarte simpatice.

— Cred, spuse Vlad, iarăşi cu sprîncenele ridicate, dar dacă e o conversaţie cu bioloage, prefer să vin altădată ! Mă simt totuşi cam obosit.

— Cum vrei, făcu Magda cu indiferenţă. Atunci lasă că te duc unde ştiu eu. De acord ?

— A, nu ! făcu Vlad. Asta nu.
— De ce ?
— Nu-ţi mai semnez „cecuri în alb" după povestea cu Ina !
Magda rîse. „Povestea" era că, în urmă cu o săptămînă, Vlad o jignise pe Aura Daneş, colega de birou a Inei Suter şi a Magdei. O jignise fără să vrea, cu nonşalanţa lui masculină, puţin inconştientă, spunînd ceva care Aurei i se păruse „cu totul deplasat". Cînd Magda intrase în birou, cîteva minute după plecarea lui Vlad, Aura plîngea singură, cu capul pe masa de lucru. Sigur că n-ar fi fost Magda dacă, în cîteva minute, n-ar fi scos de la Aura tot şi dacă după asta nu s-ar fi repezit glonţ în birou la Vlad, care, lămurit cum stăteau lucrurile, se oferi să-şi ceară scuze.
— „Scuze" ? ! se înfuriase şi mai rău Magda. Ai merita o palmă !
— Dă-mi-o ! spusese Vlad simplu. Aura nu cred că o va face !
Magdei nu-i venea totuşi, aşa, „invitată", să-i ardă o palmă. Pe deasupra, cu el nu se putea şti niciodată — prea aştepta palma, s-ar fi spus că i-ar fi făcut plăcere să o capete acum — dar ar fi fost în stare şi să-şi retragă brusc capul, iar Magda să bată aerul.
— Eşti de acord că meriţi o palmă ? şovăise ea.
— N-auzi că sînt ? !
— Bine ! încheiase Magda discuţia. Nu eu trebuie să-ţi dau palma, du-te deocamdată şi cere-ţi scuze, dar vezi cum o faci.
Vlad uitase de incident, imediat după ce-i ceruse Aurei scuze, Magda însă nu.
Cîteva ceasuri mai tîrziu plecau împreună, se opriră la standul de cărţi din holul ministerului, începură să răsfoiască „noutăţile". Magda descoperi deodată că între ea şi Vlad se afla Ina Suter, îmbrăcată într-un jerseu roşu, cufundată în cercetarea unei cărţi de fizică. Magda întinse mîna discret şi atinse uşor braţul Inei, dar în partea lui Vlad. Fără să pară a da vreo importanţă, Ina se trase doar puţin mai spre Magda, care, tot prin spatele ei, repetă

gestul, mîngîind ceva mai mult braţul Inei. O ştia promptă în reacţii, aşa cum Ina îl cam ştia pe Vlad. Niciodată Vlad nu s-ar fi dedat însă la asemenea „manevre“ şi încă faţă de Ina, talentul lui în materie de femei era să se ferească de complicaţii ca de dracu. Or, Ina era măritată şi pe deasupra cu un ofiţer! Ina păru şi de data asta că nu reacţionează, trase doar cu coada ochiului spre Vlad, care, cam peste umărul ei, cerceta distrat cu privirea standul, străin complet de maşinaţiunile Magdei.

Şi-atunci Magda, care simţise cabrarea invizibilă a Inei, o bătu pe şold, uşor, dar suficient pentru ca Ina să se întoarcă fulgerător şi să-i ardă lui Vlad o palmă răsunătoare ; palmă de handbalistă !

Vlad rămase tablou. Ina îşi reluase imediat studiul cărţii de fizică, de parcă nimic nu s-ar fi întîmplat, cei din jur priveau nepricepînd nimic. Magda nu mai reuşise să se stăpînească, pufni în rîs, figura bărbatului pălmuit din senin era nemaipomenită. Vlad înţelese instantaneu, izbucni în rîs şi el, de data asta spre completa nedumerire a Inei, căreia Magda îi mulţumi drăguţă... în numele Aurei ! Seara se încheiase la un pahar de vin, în apartamentul soţilor Suter. De-atunci însă Vlad învăţase să nu-i mai semneze Magdei „cecuri în alb“.

— Mai bine du-mă acasă ! hotărî Vlad cuminte.

— Asta cred că e o idee şi mai bună, observă Magda şi răsuci volanul spre dreapta, pentru a schimba traseul. Să ştii însă că maşina ţi-o confisc.

— Pînă cînd ? întrebă Vlad, calculînd că, oricum, era mai bine decît să fi aflat Dumitrescu de faptul că o ştersese în oraş.

— Pînă vei ieşi oficial din spital.

— Eşti o conformistă ! decise Vlad şi se lansă într-o pledoarie împotriva conformismului, după care întrebă scurt : Mă asculţi ?

— Da.

— Aiurea ! La ce te gîndeşti ?

— Mă-nfurie ideea, spuse Magda foarte încet, aproape cu gravitate... cît de proaste pot fi femeile uneori !

Vlad izbucni în rîs încîntat.

— Termină, făcu Magda, nu mă enerva şi tu !

— Bine, o liniști Vlad, încetînd să rîdă. Spune-mi numai cum ai ajuns la o asemenea descoperire.

— Marina ! spuse Magda. A ajutat la păcălirea nu știu cîtor femei ! Dar a crezut ! Ea ! se încruntă Magda. Și crede și-acum ! Că măgarul de bărbat-su o așteaptă în străinătate, să ducă împreună „o viață formidabilă" ! Mi-a spus că a aranjat ceva cu o agenție, că o așteaptă !

— Draga mea, începu Vlad persiflînd, se vede că...

— Andrei Tarn s-a căsătorit anul trecut cu un cabinet ultramodern ! exclamă Magda parcă strivind nisip între dinți. Un cabinet la care are anexată o babă plină de bani ! Toate scrisorile către Marina le-a scris din ordinul expres al serviciului Delta-doi ! Unde el nu-i decît un om de paie, o acoperire pentru alții ! A scris, în schimbul promisiunii *ferme* că Marina nu-l va deranja niciodată !... Babornița e altminteri geloasă ! încheie Magda cu furie.

— Mda, făcu Vlad gînditor, simțind că nu era cazul să dea o replică în genul lui. Șantajul modern devine tot mai subtil. Devine... sentimental ! Și pare... destul de eficace.

— Mie-mi spui ? !

— De ce ție ?

Magda surîse, îi aruncă o privire rapidă.

— Lasă, făcu ea o mică strîmbătură. Nu le mai știi tu pe toate, te-am adus acasă, sper că nu-i cazul să-ți dau sfaturi în legătură cu noaptea asta.

— Ești prea tînără pentru a da sfaturi, aprecie Vlad.

— Oare ? întrebă Magda.

Privea în gol, drept înainte, cu mîinile amîndouă pe volan și Vlad avu senzația că „era ceva cu ea", că nu o putea lăsa să plece în felul ăsta. Magda sări însă după obiceiul ei de la o stare la alta, se întoarse rîzînd, cu dantura ei impecabilă, cînd rîdea devenea cu adevărat cuceritoare, rîdea cu toată fața, cu ochii ei „științifico-fantastici", care deveneau calzi, foarte intimi. O intimitate ciudată, pe care era totuși greu s-o apreciezi exact.

— Spun prostii, se scuză ea. Sînt obosită. Pe mîine, Vlad !

Vlad o cercetă atent, Magda surîdea iar, un surîs ostenit într-adevăr. Vlad șovăi, ieși totuși din mașină, închise portiera fără un cuvînt.

Maşina demară brusc, goni o sută de metri, se răsuci în plină stradă aproape pe loc, astea erau „figurile Magdei", se întoarse, trase aproape de bordură, încetini, se opri chiar lîngă el.

— Ştii, zise Magda, mijindu-şi ochii şi scoţînd ea acum prin fereastră braţul subţire. Dacă te hotărăşti totuşi să-mi faci o vizită, „altădată" să nu fie mîine !... Mi-am adus aminte, explică ea extrem de serioasă, dar ochii îi rîdeau, făcusem o confuzie regretabilă. Mîine vin colegele mele, nu azi ! Pa !

Şi maşina demară din nou, la fel de vijelios, şi dispăru după primul colţ.

Epilog

— Am să vă spun tot, începu Marina cu o bună dispoziţie de-a dreptul ciudată. Absolut tot, este în interesul meu.

Dumitrescu aruncă o privire rapidă spre Mihai, nici Mihai nu înţelegea, starea aproape de euforie a Marinei avea ceva straniu. Şi oricum, era prima oară cînd un om care făcuse ce făcuse Marina începea astfel, neaşteptînd măcar să fie întrebată. Apoi Marina ceru o ţigară, Dumitrescu îi întinse cutia de pe birou, Mihai îi aprinse, după care Marina continuă.

— E în interesul meu să vă spun tot, tot ce se referă la ce ştiu despre cei de-aici din ţară, bineînţeles. Toni, Leo, încă cîţiva. Vreau, cînd îmi veţi da drumul, să aveţi motive s-o faceţi !

Se scrîntise în urma şocului suferit sau juca scena alienării ?

— Nu m-am scrîntit, nu vă speriaţi, ştiu însă că sînt unele formalităţi plicticoase, că aveţi nevoie de un „spion pocăit" pentru a-mi da drumul cînd voi fi eliberată pe cauţiune. Andrei va plăti ! Oricît ! aruncă ea ca o sfidare.

Telefonul sună, Dumitrescu fu chemat afară din cabinet, unde dădu cu ochii de Stoenescu. Făcea o mutră încurcată, salută posomorît.

— Ai venit ? întrebă colonelul, cu gîndul încă la Marina, nedumerit și de fața lui Stoenescu, care părea că nu știe cum să spună ceva.

— Am venit, zise Stoenescu. S-ar putea să primiți un raport în legătură cu comportarea mea din ultimele douăzeci și patru de ore, dar asta e altceva, o „boroboață" tîmpită.

— Ce s-a mai întîmplat ? exclamă Dumitrescu gîndindu-se că lucrurile trebuie că mergeau tare rău totuși, dacă și ponderatul Stoenescu începea să facă „boroboațe", dîndu-i de lucru.

— L-am cîrpit pe unul, zise Stoenescu. O palmă numai, dar bună, nu m-am putut stăpîni.

— Bravo ! izbucni Dumitrescu. Îmi place chestia asta, mai ales că săptămîna viitoare trebuie să ții o lecție cu calmul și comportarea exemplară, în fața ofițerilor tineri ! Bravo, încă o dată !

— Maică-mea n-a murit, interveni sec Stoenescu. A fost o farsă ! Făcută de-un dobitoc. L-am descoperit și...

— A ! se încruntă Dumitrescu. Cred că eu i-aș fi scăpat două ! Cînd ai venit ? se interesă apoi repede.

— Acum o oră. Am trecut pe-acasă și-am mîncat. De dormit am dormit în tren, pot să intru în anchetă, cunosc cazul. Trebuie să mă pună doar Mihai la curent cu ultimele evenimente, aud că sînt destule.

— Am să te pun eu, hai la tine-n birou ! zise Dumitrescu și părea acum liniștit. Îl cunoștea pe Stoenescu de aproape treizeci de ani. Ca și el, Stoenescu putea adormi imediat ce își propunea să o facă, iepurește, dar suficient pentru a se reface. Dacă spunea că poate intra în anchetă, însemna că putea.

— Stai numai puțin, făcu totuși Dumitrescu cînd intrară în biroul lui Stoenescu și Vlad. Formă un număr de telefon și începu scărpinîndu-se în cap : Ați mîncat ?

— Nu, se auzi vocea Marei.

— Mîncați. A, știi ce te rog...

— Ce mă mai rogi ? se supără Mara ; era „în nervi", în mod evident. Plec în noaptea asta !

— Ce faci ?

— Plec ! Pe teren, la Cluj !

— A, bine... Să te duc cu maşina la gară ?

— Ai putea face gestul. La 11,30 e trenul.

— Auzi !... Ce mi-ai zis că... ai să-mi spui... Aseară !... E urgent ?

— Nu-i urgent, rîse Mara. Ţi-ai adus aminte ?... Ce vrei să mă rogi ?

— Treci pe la Pavel. Vezi care e atmosfera.

— Am fost adineauri, s-au mai liniştit. Intră însă şi tu, cînd vii, e altceva.

— Am să trec.

— La 11,30 e trenul, ai reţinut ?

— Am reţinut. Poftă bună ! zise Dumitrescu şi închise.

Pe uşă tocmai intrau Magda şi Mircea.

— Cu voi ce mai e ?

— Tovarăşe colonel, Leo şi-a încheiat ultima parte a mărturisirii, a semnat, totul e în regulă.

— Bine. Magda ?

— Vreau să vă raportez...

— Mi-a spus Mihai. Ceva deosebit ?

— Nu, spuse încet Madga... Nu e „nimic deosebit".

— Mircea, mîine, la opt, vii la mine, acum poţi pleca.

— Am înţeles, făcu Mircea, salută şi dispăru.

— Ce e totuşi ? se interesă colonelul.

— Cu Marina... şi cu Silvia... ar fi ceva de spus. Dar nu e ceva... care să intereseze ancheta din noaptea asta, îşi reveni Magda cu un surîs, n-are rost „să complic lucrurile după obiceiul meu" !

— Ai să-mi spui mîine, hotărî colonelul. Treci mîine pe-aici, pe la zece, în rest ai zi liberă.

— Am înţeles.

— A ! îşi aminti Dumitrescu deodată, privind mîna Magdei. Chestia cu cafeaua ! Asta să-ţi fie învăţătură de minte, să mai depăşeşti şi altă dată planurile pe care le stabilim împreună.

Magda îşi muşcă buzele surîzînd uşor, cu gîndul la o întîmplare mai veche pe care colonelul făcuse imprudenţa să i-o spună. Atunci Dumitrescu ieşise din planul stabilit de şeful său.

— Noapte bună ! încheie colonelul.

— Să trăiţi !

— Aşa, făcu Dumitrescu, cînd uşa se închise în urma Magdei. Şi-acum uite cum stau lucrurile, bătrîne, începu colonelul adresîndu-se lui Stoenescu. Stai jos, nu-i scurt, dar e în schimb complicat.

Vlad trase un şut formidabil într-o piatră şi se hotărî în sfîrşit să intre în casă fluierînd. În dreptul apartamentului de la parter stătea Lola.

— Face fiţe, aşa-i ? întrebă ea zîmbind.

Avea 28 de ani, faţa oacheşă şi un corp molatec, ce se întrevedea prin halatul subţire.

— Numai tu nu faci fiţe ! aruncă Vlad iritat. Niciodată !

— De ce-aş face ? rîse Lola, ridicînd un umăr, ca şi cum ar fi adăugat : Fiecare cu tehnica ei, nu ?

Şi pentru fiinţa asta, un băiat bun şi corect ca un erou de reportaj ieşise din miliţie, supărat că nu i se dăduse aprobarea să se căsătorească „cu cine voia el"... Cu Lola !

Vlad aflase chiar cu cîteva zile în urmă că, în lipsa de-acasă a soţului, femeia ajunsese să pescuiască pur şi simplu trecători pe care îi aducea cu deplină linişte în casă, puţin păsîndu-i de prostul, care, la 35 de ani, ajunsese ajutor de şofer din cauza ei.

— Mi-ai promis odată, atacă Lola, văzîndu-l că începuse să urce scara, să mă înveţi arta fotografică !

Vlad încremeni pe scară, se uită la Lola lung, cu sprîncenele ridicate deasupra nasului, mîngîindu-şi bărbia. Nu-i promisese niciodată aşa ceva, Lola aruncase o vorbă, în urmă cu vreo săptămînă, şi luase zîmbetul lui drept acceptare.

— Poate altă dată, lăsă Vlad să cadă. Vreau să stau întîi la un pahar de vorbă cu bărbat-tu.

— Ph ! făcu Lola dispreţuitoare. Cu el ? !

— Cu el !... Mai are centironul de cînd era militar ?

Lola vru s-o ia în glumă întîi, văzu că Vlad nu glumea, se strîmbă deodată la el, făcîndu-se în mod uluitor, într-o secundă, ca o Mumă a Pădurii, se ascunse, bufnind uşa.

Vlad urcă în apartamentul său. Era de fapt o garsonieră, în care se mutase încă pe timpul cînd venise de la Sibiu şi se instalase „temporar", ca „inginer radioamator". Camera era plină şi-acum de „decorul" pe care-l improvizase atunci, se obişnuise cu el, cu aparatura bizară de radio, care ocupa aproape un sfert din încăpere.

Se duse direct la frigider, avea acolo bere şi...

Frigiderul se stricase !... Şunca nu mai era bună nici pentru pisici, laptele se acrise, untul era o masă gălbuie care se întinsese, berea...

Vlad trînti uşa frigiderului, lăsîndu-l aşa şi se întinse pe un şezlong în balcon.

Cum dracu se făcea că soţul Lolei, fost ofiţer de miliţie, şi încă unul bun, nu îşi dădea seama cu ce femeie trăia sub acelaşi acoperiş ? !...

Fără îndoială oamenii se dovedeau nişte fiinţe ciudate, constată pentru a nu ştia cîta oară Vlad, apoi medită dacă nu cumva, privit rece, dinafară, faptul că el se lăsase păcălit de Marina putea părea cel puţin la fel de absurd, de neexplicabil ? !

Marina !... Braţele ei goale, de adolescentă, pletele blonde fluturînd în vînt, pe bicicletă, în stînga lui !... Cum naiba, cînd ajunsese Marina... la „preocupările", de-acum ?

De cînd o cunoştea oare vecinul lui pe Lola ? !

Dincolo de sentimente, de amintiri, el, Vlad, ar fi putut prevedea ieri, otrava din cafeaua Marinei ? !

Intuise perfect sensul privirii scurte a lui Leo Maican aruncate Danei, îşi imaginase se pare bine că Leo aştepta pe cineva acolo în parc, dăduse şi peste Marina, făcuse legătura cu afacerea Tarn, de mulţi uitată şi iată că, totuşi, deodată, nu putuse să prevadă ce ascundea licoarea neagră, asortată cu vorbe de pocăinţă de... frumoasa Marina !

Ar fi putut prevedea ? ! Întrebarea asta îl obsedase de mult, îi revenea de fapt în minte, de fiecare dată cînd simţea că trecuse, şi asta era a patra oară în viaţă, pe lîngă prăpastie. Îl întrebase odată şi pe Dumitrescu.

Rîsese colonelul. „Vezi, spusese el apoi, ăsta-i un joc complicat, dragul meu, în care... ideal ar fi să prevezi consecinţele fiecărei vorbe care-ţi iese din gură !"

Era omeneşte posibil ? !

Vlad îşi mişcă încet umerii mari, simţea încă o uşoară febră musculară de la volei, de la exerciţiile la inele mai ales, de ieri. Ieri dimineaţă cînd habar n-avea că la ora asta ar fi putut fi un corp inert, întins pe masa de disecţie a morgii !...

Acest „joc complicat“ ! Vlad îşi imagina o imensă tablă de şah, cu sute de piese, vopsite în culori diferite, iscînd complexe cîmpuri de forţă, în care trebuia totuşi să te mişti rapid...

Şi încă nu era tot ! Imprevizibilul apărea de acolo că unele piese se mişcau deodată altfel, cu totul altfel de cum credeai, de cum ştiai că se mişcă ele pe tablă !

Îşi privi antebraţul gol întins pe marginea şezlongului, mîna prelungă, ce-i amintea în mod inexplicabil, întotdeauna, de mîinile zvelte, cu degete subţiri ale Magdei. Dinspre grădină venea o adiere uşoară, parfumată.

Vlad se ridică deodată, se învîrti fără rost prin cameră, privind mobilele desperecheate, care nu i se păruseră niciodată „necorespunzătoare“ într-o viaţă „en pasant“ ca a lui, se opri lîngă telefon, formă un număr. O voce pe care o clipă n-o recunoscu spuse un „da“ absent.

— Hello, Magda !

— Tu eşti ? zise vocea care îşi revenise subit.

— Aşteptai pe altcineva ? întrebă Vlad obraznic.

— Ce vrei ?

— Mă plictisesc grozav.

— Nu cumva ţi-e foame ?

Vlad rămase trăsnit.

— Spune drept ! continuă Magda încurajată de tăcerea lui. Ţi s-a stricat frigiderul, aşa-i ?

Un moment, Vlad bănui că Madga „îi făcuse figura“, uşa camerei n-ar fi fost o problemă pentru ea, dar „stilul“ glumelor ei era altul. Şi-apoi, în ultimele zile, nu-i arsese Magdei de-aşa ceva !

— Începi să ai fler de cînd lucrezi cu mine ! observă el.

— Şi tu fantezie !

— De ce fantezie ?

— Dacă-mi dai telefon acum, fără să fii sigur că te trimit la dracu.

— Eram sigur că mă trimiţi la toţi dracii, mărturisi Vlad.

— Să ştii că rabla ta a început „să bată“, îl preveni Magda, nu mă mai urc în ea.

— Ajung eu cu ceva acolo.

— Ia şi-o sticlă cu vin, dacă tot vii, în definitiv, pot şi doi poliţişti să sărbătorească un succes, nu ?

— Sper că da. Aşa că iau două.

O simţi parcă pe Magda zîmbind, era zîmbetul ei şmecher, care apărea întotdeauna cînd îl prindea încercînd să trişeze cu ceva, vocea Magdei suna însă doar puţin tărăgănat :

— Nu te obosi ! Eşti în convalescenţă !... Iar eu, graţie Marinei tale, n-am închis ochii de treizeci şi şase de ore. Aşa că... lasă economia mondială de carburanţi şi ia un taxi, nu... „autostopul“. Dacă rătăceşte drumul vreo şoferiţă şi n-ajungi în douăzeci de minute, am adormit.

— Chiar ?

— Chiar. Iar vinul îl vei bea cu Kuki.

— Kuki cine mai e ? se interesă Vlad.

— O jăvruţă cu coada bîrligată care doarme pe preş, la uşa mea.

— Lasă uşa deschisă, pentru orice eventualitate.

— Asta s-o crezi ! Douăzeci de minute din secunda asta ! Pa !

Şi telefonul fu închis.

Vlad rămase cîteva clipe nemişcat, ezitînd parcă să pună receptorul în furcă, ori să rămînă aşa, strîngînd în mîini bucata de ebonită. În minte îi veniră instantaneu cuvintele unui mare „cuceritor“ care, neştiind cine e Magda, i-o arătase într-o zi la un bar, atras de privirea ei : „N-aş vrea, de pildă, să mă iubească femeia asta şi să afle c-am înşelat-o !“

Vlad abandonă totuşi receptorul, învîrti de două ori pe deget veriga cu chei, ieşi trîntind uşa, alunecă pe bară pînă la parter, în timp ce-şi aranja fluierînd frizura zburlită şi abia atunci îşi aminti că n-avea la el nici un ban... Portofelul îi rămăsese în torpedoul maşinii !...

Peste două minute intra în micul magazin de la colţ.

— Kati, am nevoie de două sticle de vin bun, dar am rătăcit portofelul.

Kati rîse, căută din ochi maşina lui Vlad în stradă, dispăru cîteva clipe, reveni aducînd două sticle lungi, le înfăşură frumos şi le puse pe masă fără un cuvînt. Vin de Jidvei era, cu adevărat rar, făcut de părinţii fetei, şi din care Kati nu vindea de fapt. Numai că Vlad era un client simpatic. Iar Vlad ştia asta.

— Eşti o fată grozavă, mîine ai banii, îţi mulţumesc foarte mult.

Ieşi în stradă, îşi privi ceasul, surîse. Mai erau 16 minute, timp berechet pentru un „autostop". În definitiv, economia de carburanţi era o realitate mondială, nu ? !...

Cuprins

Redactor : maior ION ARAMĂ
Tehnoredactor : GH. CUCOȘ

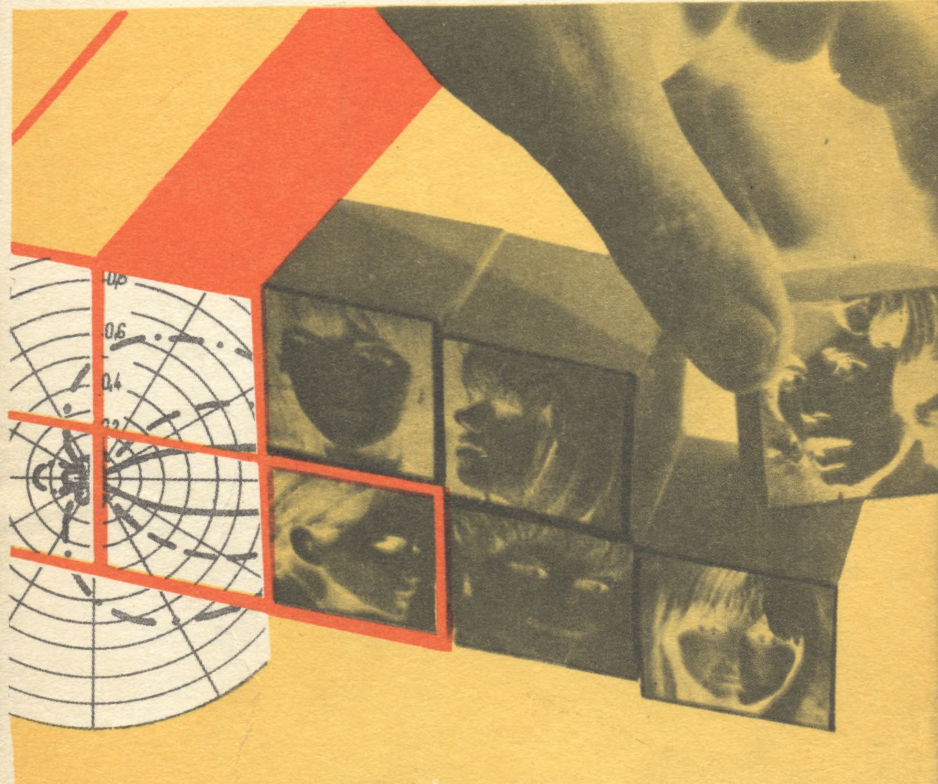
Bun de tipar 11.04.1977. Apărut 1977. Tiraj : 61 460. Hîrtie ziar de 50 g m². Format 16/54×84. Coli tipar 12. B. 175.

Comanda nr. 70 143
Combinatul Poligrafic „Casa Scînteii",
București — Piața Scînteii nr 1,
Republica Socialistă România

Lei 5,25

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFIN

COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFINX COLECȚIA SFIN

Domnule anchetator, începu deodată Leo în românește, spre uimirea lui Mircea. Erau primele cuvinte pe care le scotea, vorbea cu o voce puțin răgușită, fără pic de accent străin, cumva grav, dar mereu zîmbitor. Dragă domnule anchetator, nu are rost să vă pierdeți timpul, eu n-am să spun nimic din ce vă interesează! Nu vă faceți iluzii, continuă Leo...